

КРИСТИНА ДОД ОПАСНОСТ В ЧЕРВЕНА РОКЛЯ

Част 4 от „Зестрогонец“

Превод от английски: Диана Райкова, 2012

chitanka.info

ЕДНО

Хана Грей не можеше да си спомни някога да се е забавлявала толкова много на погребение.

Тя седеше на задния ред на Методистката църква; службата беше прекрасна, възрастният мъж в ковчега беше доволен да е тук, а най-хубавото от всичко беше, че членовете на семейството на Доналд Дресер, които го бяха изоставили на волята на съдбата приживе, бяха объркани от хвалебствията, които се сипеха върху него. Потомците му, внуци и правнуци, изглеждаха неловко, изпълнени с досада или благочестие, в зависимост от възрастта и характера си, и Хана предполагаше, че ненавиждат всяка мъчителна минута, докато слушат думите на свещеника за господин Дресер, за неговата смелост в битката, за вроденото му чувство за бизнес и посветеността му на обществото — качества, които никой от тях не бе наследил.

Докато наследниците на Дресер се точеха покрай ковчега и после преминаха във вестибюла, за да приемат съболезнования, Хана се изправи, свита в дългото си черно палто, и тръгна между редиците. Тя погледна към господин Дресер, облечен в униформата си от Втората световна война и скръстените му върху гърдите артритни пръсти. Той изглеждаше добре. Строг. Беше свадлив, стар кучи син, но си имаше причините. Както казваше на Хана почти всеки ден: *Болен съм, уморих се да живея, ето, всичките ми приятели са мъртви, децата ми са некадърници и единственото, от което се нуждая, е една красива, млада медицинска сестра като теб, която да ми помага да се изпикая.*

Тя беше доволна, че той най-после е намерил душевен мир, но изтри една сълза, когато прошепна:

— На добър път, старче. На добър път.

После се обърна, затърси ръкавиците си и отиде във вестибюла. Опечалените си бяха тръгнали, но Джеф Дресер продължаваше да стои сам, чакайки я.

Беше петдесетгодишен, красив, добре облечен и привлекателен — поне той се мислеше за привлекателен. Разликата беше голяма.

— От името на семейството бих искал да ви благодаря за грижите ви към нашия баща. Вие сте първата домашна медицинска сестра, която можа да изтрае тук повече от две седмици; ще изпратим последното ви възнаграждение на агенцията. — След което ѝ подаде обикновен бял плик. — Но това тук е бонус за вас, приемоте нашата признателност.

Тя погледна плика. После премести очи върху него. Забеляза, че дори на бащиното му погребение, когато тя бе облечена от главата до краката със скриващи всичко черни зимни дрехи, повехналият плейбой не можа да издържи да не я огледа преценяващо отгоре до долу.

— Благодаря, Джеф. Съжалявам, че баща ви трябваше да почине в такива мъки, но аз обичах да слушам историите на живота му. Той беше много интересен човек.

Вниманието на Джеф се върна върху нея.

— Говорил ви е? Разказвал ви е историите си? Ей богу, това е повече, отколкото би споделил някога с нас!

— Единственото, което правех, е да питам.

Той замръзна, долавяйки укора.

Тя пъкна плика в джоба на палтото си и тръгна.

— Довиждане.

Той промърмори нещо обидено, след което излезе.

Е, това беше. Краят на поредната работа. Време бе да се върне в агенцията за назначения.

Непознат мъж, около възрастта на Джеф, но внушителен, стоеше, задържайки вратата на църквата отворена, и студеният февруарски въздух изпълни фоайето.

— Госпожице Грей? Помните ли ме?

Тя пое протегнатата му ръка.

— Разбира се.

Стивън Буркхарт беше адвокат на господин Дресер. Двамата мъже бяха прекарвали часове наред, затворени насаме в кабинета, и по време на неговите посещения той винаги беше вежлив, с уважение към ограниченията, които тя поставяше на пациента си, и бдителен. Много бдителен.

— Госпожице Грей — каза той, — в четири следобед в кабинета ми ще се чете завещанието. Господин Дресер помоли да присъствате.

— Защото... защото господин Дресер ми е оставил завещание? — Тя се усмихна и въздъхна, спомняйки си предишния случай, когато беше получила наследство от пациент и до каква степен семейството на господин Коулман беше негодувало дори срещу тази незначителна сума. Когато си помисли как наследниците Дресер нямат търпение да сложат ръка на солидното състояние на стареца, почти ѝ се прииска господин Дресер да не си бе давал този труд. — Той се тревожеше, че нямам достатъчно средства — обясни тя. — Казах му, че веднъж да си изплатя студентския заем ще ми олекне и действително е така. Не съм правила намеци.

— Познавате по-добре господин Дресер. Той не беше от хората, които се поддават на намеци. — Господин Буркхарт сложи ръка на рамото ѝ. — Заповядайте в офиса ми в четири.

* * *

Хана спря на прага на заседателната зала на „Буркхарт, Буркхарт и Гаргано“, адвокати, и се улови, че гледа дългата полирана маса, около която седяха нервната Кайла Томас от Агенцията за социално подпомагане в Тайнмаут, Ню Хемпшир, шестнайсетимата навъсени Дресер и Стивън Буркхарт с непроницаемо лице.

— Стив, старецът и на медицинската сестра ли е направил завещание? Мили боже, на всеки самотник ли, с когото се запознае, оставя пари този човек? — Доналд Джуниър се завъртя към Кайла Томас. — Той вече даде една пачка на Агенцията, а сега и тя е дошла с протегната ръка.

Кайла пламна.

— Тук съм, защото господин Буркхарт ме помоли да дойда.

Господин Буркхарт срещна възмутения поглед на Доналд Джуниър.

— Става въпрос за редовно завещание, в което се изясняват намеренията на господин Дресер.

Хана се плъзна на най-близкия стол. Юридическата помощничка я последва, затвори вратата след нея, настани се и се приготви да

записва.

Господин Буркхарт обяви:

— Господин Дресер първоначално беше накарал баща ми да изготви последната му воля и завещание, но преди пет месеца ме помоли да му помогна да го поправи.

Семейство Дресер зашепнаха и се размърдаха.

Адвокатът ги игнорира.

— От негово име записах час за преглед в Хартфордската психиатрична клиника, където да бъде проверено психическото му състояние. След като беше установено, че е ментално здрав, двамата обсъдихме желанията му, после написахме завещанието, което сега ще чуете. — И като разгърна дебелите листове, той прочете: — Аз, Доналд Дресер от Тайнмаут, Ню Хемпшир, декларирам, че това е последната ми воля и завещание, в резултат на което категорично отменям всички завещания и допълнения, направени преди от мен...

Докато Буркхарт изреждаше формалностите, Хана наблюдаваше лицата на членовете на семейството. Доналд Джуниър и съпругата му изглеждаха нетърпеливи. Джеф се наведе напред, проницателните му очи се заковаха върху адвоката. Единствената дъщеря на господин Дресер, Синтия, гризеше нокътя на палеца си.

Кайла Томас се беше подпряла на масата.

Всички очакваха нещо и Хана усети същото безпокойство, което беше завладяло тях, да опъва и нейните нерви.

— На госпожица Хана Грей оставям петдесет хиляди долара като признание за нейната сърдечност и предана служба, с най-добри пожелания за бъдещето ѝ.

Дъхът на Хана спря в гърдите ѝ.

Петдесет хиляди долара?

Тя никога не бе имала баща. Майка ѝ ги беше издържала със скромната си заплата на юридическа помощничка, но имаше толкова медицински разходи. Сега за първи път в живота си Хана имаше финансов гръб и облекчението я накара да се задъха. В този миг усети шестнайсетте чифта обвинителни погледи на Дресер.

Адвокатът продължи:

— На семейството си оставям шанса да се спаси само. На всеки от живите ми наследници оставям по петдесет хиляди долара...

Откъм редицата на семейство Дресер се чу ахване.

Господин Буркхарт не се смути.

— ... и шанса да работят в „Застрахователна компания Дресер“ под надзора на действащия в момента директорски борд.

Синтия скочи на крака.

— Не вярвам на това!

Доналд Джуниър почука силно с кокалчета по масата.

— Кой държи контрола над татковото състояние?

Господин Буркхарт прочете:

— На Агенцията за социално подпомагане в Тайнмаут, Ню Хемпшир оставям по-голямата част от състоянието си, което да бъде контролирано и разпределяно от Кайла Томас, млада жена, чиято находчивост и прозорливост с времето започнах да уважавам все повече...

В този момент семейство Дресер се изправиха на крака и се разкрещяха на адвоката, на пребледнялата Кайла Томас и на още един човек, докато Хана наблюдаваше сцената първоначално с ужас, а после с известно веселие. Тя знаеше, че не беше нито мястото, нито времето, не и толкова скоро след погребението на господин Дресер, и въпреки всичко, докато гледаше Синтия да тропва с крак, Доналд Джуниър да блъска по масата и Джеф да размахва ръце като вятърна мелница, я напуши смях.

Петдесетте хиляди долара, които в очите ѝ изглеждаха цяло състояние, бяха оскъбление за тези хора, средства за един месец, пари за хазарт или за един тур по магазините.

Дяволският му старец! Той беше спретнал целия този театър. Знаел е какво ще се случи. Нищо чудно, че посещенията на адвоката му го оставяха със зачервено лице и блеснали очи. Беше очаквал епически фурор и тя знаеше, че някъде в отвъдното той сега потрива ръце и се смее.

А тя... тя не можа да се сдържи. Също се разсмя.

Сякаш това бе знак, мигновено се възцари мълчание и всички Дресер впериха очи в нея.

— Какво направихте, та да спечелите тези петдесет хиляди, госпожице Грей? — попита Джеф. — Що за услуги оказвахте на стареца, че да ви дари петдесет хиляди долара като заслужена благодарност?

Веселието на Хана се стопи.

— Не си позволявам секс с пациентите си, ако за това намекувате. Определено не и с баща ви, при положение че е толкова немощен.

Джеф изсумтя.

— Няма такова нещо като немощен мъж. Особено пък когато се отнася до баща ми.

— Джеф, достатъчно — обади се господин Буркхарт. — По време на посещенията ми госпожица Грей винаги се е държала като почтена медицинска сестра. И със сигурност не е спала с баща ви.

— Шегувате ли се? — Джеф посочи ядосано към Хана. — Вижте я, седи тук с невинното си изражение, изкусителното си тяло и петдесет хиляди долара от нашите пари. Не можете да ме убедите, че не тя е причината за смъртта на стареца.

Студен гняв се надига във вътрешността на Хана.

— Джеф. — Доналд Джуниър успя да се съвземе. — Млъкни. Ще оспорваме завещанието. Старецът очевидно не е бил с всичкия си.

При тази обида към господин Дресер гневът на Хана се разбушува още по-яростно, изпълзя по нервите ѝ, обвивайки ги с лед.

— Чу Буркхарт. Чу заключението от психиатричния преглед на татко. Наистина ли мислиш, че Буркхарт не е затворил всичките възможни вратички? — Джеф посочи към адвокатата със същата ярост, с която го бе направил към Хана. — Тази малка уличница е чукала стареца, докато го накара да оглупее и сега ни се надсмива. — Той отново се обърна към нея. — Така ли е? Чука ли го, докато оглупее?

При тази обида и клевета невъзмутимостта на Хана се пропука.

— Господин Дресер никога не е бил глупав. — Тя изгледа семейството с презрителен поглед, после върна вниманието си върху Джеф. — Аз се грижех за неговите... нужди. Удовлетворявах... потребностите му. Бях негова... приятелка... когато имаше нужда от такава. Разбирайте го както искате. — Тя прекрасно знаеше как ще го разберат те.

Господин Буркхарт ѝ направи жест да млъкне.

Само че нямаше да я накара да го направи. Какво значение имаше, ако изгуби наследството, преди да го е получила? Беше обхваната от ярост, изпитваше желание да шамаросва с всяка дума мазника Джеф, давайки на Доналд Джуниър и Синтия да разберат, че бащата, когото бяха пренебрегвали, докато е бил жив, е имал нужда от грижа и внимание.

Тя се изправи и се усмихна хладно.

— Ако се замислите, петдесет хиляди е даже много евтино за обслужването ми. Ангажирах вниманието на господин Дресер, така че вие, останалите, да можете да се наслаждавате на последните си, отдадени на удоволствия, дни. Надявам се, че ще спечелите от работата си в „Застрахователна компания Дресер“. Да работите, за да си изкарвате прехраната, сигурно ще се окаже интересно занимание за всички ви. — И с върховно удовлетворение тя отвори вратата и се изнесе от заседателната зала.

— Върни се — извика Джеф. — Не си позволявай да си обръщаш гърба към мен!

Тя вървеше с отмерени крачки по коридора.

Зад нея Джеф не спираше да крещи.

Останалите от семейството се присъединиха, увеличавайки какофонията.

Хана продължи да върви, очите ѝ бяха заковани в асансьора в дъното на коридора.

Пъхна ръка в джоба си и намери плика, който Джеф Дресер ѝ беше дал по-рано. Бонусът, който семейство Дресер бяха снизходили да ѝ отпуснат като благодарност за грижите, положени за починалия им роднина.

Тя влезе в асансьора и натисна бутона за първия етаж.

Джеф изтича след нея със стиснати юмруци.

Преди да е стигнал, вратата се затвори под носа му.

Тя почти чуваше гласа на Дресер: *Гадна, малка кучка.*

Извади плика от джоба си. Разпечата го, погледна чека... и се изсмя истерично.

— Наистина. Не е трябвало да се затруднявате — произнесе гласно.

Благодарността на семейство Дресер възлизаше на двайсет и пет долара.

ДВЕ

Пет месеца по-късно

В елегантния вход на кънтри клуба на Тайнмаут Карик Манли спря пред огледалото. Огледа се и приглади тъмната си коса, разрошена от пролетния бриз. Беше един и деветдесет, с широки рамене, облечен в черен костюм, колосана бяла риза и матово златна вратовръзка. Когато един мъж имаше произход като неговия, когато беше надарен с подобни зелени очи, той трябваше да изглежда съдържано елегантен. Трябваше да изглежда консервативен. Трябваше да бъде *внимателен*.

Доволен от вида си, той се насочи към елегантния салон за пушене.

Колинсън го посрещна преди още да е прекрачил прага.

— Добър ден, господин Манли, ще желаете ли екземпляр от „Уолстрийт джърнъл“? — Тих, съдържан и без възраст, Колинсън беше перфектният иконом за мъжки клуб с ограничен достъп.

— Разбира се. — Карик пое предложението вестник, пъкна го под мишница и прецени позата и поведението на всеки от мъжете вътре. Беше умение, което бе развил и усъвършенствал по време на гладните години.

Клубът изглеждаше както е бил преди петдесет години: ламперия от тъмно дърво, високи прозорци, тапицирани кожени столове, струпани вестници в края на масата. Тихото жужене на мъжките разговори и прозвънването на чашите изпълваха въздуха.

Матю Дейвис се хилеше самодоволно, загледан в горящия край на пурата си. Карик беше дочул слухове за успешна сделка с покупка на акции по вътрешна информация; очевидно бяха истина.

Съдия Уорнър Едгърли, със слушалки на ушите, гледаше дивиди, по челото му пълзеше гореща червенина. Сигурно пак гледаше някое порно.

Джеф Дресер седеше на бара, надвесен над джин и тоник. Дресер изглеждаше потиснат и раздразнен, а всичко, което правеше

надутия глупак нещастен, беше добра новина.

Карик се плъзна на стола до Харълд Гриндъл, най-големият стар клюкар в Нова Англия.

— Какъв му е проблемът на Джеф Дресер? — промърмори той.

— Какво? — извика Харълд.

Карик се наведе напред и увеличи звука на слуховия му апарат. После, все така спокойно, попита:

— Казах: какъв му е проблемът на Джеф Дресер?

— А-а — Харълд понижи също гласа си. — Не си ли чул? — И с потайна усмивка, която придаваше пикантност на преめждията на Джеф Дресер, той разказа историята за смъртта на Доналд Дресер Старши и подробностите около завещанието му.

Когато свърши, Карик подсвирна тихо.

— И какво, значи сега Дресер работят в застрахователната фирма?

— Членовете на борда на директорите си скубят косите. Акциите се сриват с всеки изминал ден. Като превантивна мярка са уволнили няколко от най-некадърните наследници на стария. — Сълзящите от старост очи на Харълд заблестяха. — *Включително Синтия.*

— Не може да бъде!

— Тя ги заплашва със съд, но Буркхарт ме увери, че искът ѝ никога няма да мине в съда. Попитах го за скандала с частната медицинска сестра на стария Доналд. Замълча си, но аз подочух, че онази е спала със стареца, за да може да гушне петдесет хиляди долара.

Веждите на Карик отскочиха нагоре невярващо.

— Старецът трябва да е изкуфял, защото по времето, когато го познавах, нямаше нещо, което да е в състояние да го размекне.

Харълд се дръпна назад засегнат.

— Казвам ти само каквото съм чул. — Той изключи слуховия си апарат и изпухтя силно: — Парвеню!

Ах, да. Първата обида за деня.

С бавна, шляеща се походка Карик се насочи към бара, седна през два стола от Дресер и погледна бармана.

— Джин и тоник — поръча той.

Мразеше джин и тоник, но и без това не се канеше да го пие. Поръча просто така, от чувство за съпричастност.

Остави броя на „Уолстрийт джърнъл“ върху лакирания черешов плот и пробяга с поглед по заглавията, после се обърна с умело изиграна изненада.

— А, не ви видях там, господин Дресер. Как е Райън?

Райън Дресер беше кретенът, който превърна в ад живота на Карик, след като мултимилионният бизнес на Натан Манли фалира, отпраши с парите за Южна Америка или Тайланд, или един бог знае къде, и остави Карик и майка му мизерстващи и унижени.

— Райън ли? О, добре е. Двайсет и двегодишен и негоден за нищо. — Джеф Дресер заваляше думите, пиян до козирката в два следобед.

Нещата се нареждаха от добре по-добре.

— Но Райън има всичките онези пари зад себе си. Как може да е негоден за нищо?

Дресер му хвърли един поглед, който подсказа на Карик, че не е толкова пиян, че да не долови сарказма, когато го чуе.

Барманът плъзна питието към Карик, който вдигна чашата за бърз и отвличащ вниманието тост.

— За старите нефтени компании. Още дълги години да царуват.

— Предполагам, че сте чули историята. — Дресер погледна зад него възмутено. — Всички са чули историята и не спират да я предъвкват и да злорадстват.

Карик умно предпочете да замълчи.

— Дори онова проклето момиче ни се подигра. Изсмя се право в лицата ни! — Дресер побутна чашата си към бармана, който я допълни и му я върна.

Карик се направи на неразбрал.

— Какво проклето момиче, сър?

— Госпожица Хана Грей. Медицинската сестра на татко. — Дресер наклони питието към гърлото си. — Дал е на тази кучка петдесет хиляди долара за свирка.

— Трябва да е била яка свирка. — Карик завъртя чашата си с лед върху бара.

— Големи сини очи, платиненоруса коса, невинно личице и тяло, което не е за изпускане. Да, предполагам, че е била дяволски яка свирка. — Дресер се усмихна с мръсна усмивка. — Буркхарт твърди,

че била почтена. Трябваше да видите само погледа на лицето му, когато тя призна, че го е направила!

— Признала е, че е правила на баща ви свирка? Пред адвоката?

— Е, не каза точно „свирка“. Каза, че тя и татко били... *приятели*, но с какъв само тон. Намекът беше секси, но не ясен. — Дресер се усмихна мазно. — Семейството заведе дело, за да спре изпълнението на завещанието.

— Как мина? — Очевидно не добре, но на Карик му беше приятно да накара високомерния негодник да си го признае.

— Завещанието е непоклатимо. Проклетият Буркхарт се е погрижил. Но аз си отмъстих на Хана Грей. Заведох дело. Предстои разследване на сертификата ѝ за медицинска сестра, а агенцията ѝ за назначаване я е изхвърлила.

В главата на Карик се зароди идея.

— Значи Хана Грей не може да работи в щата Ню Хемпшир и живее от наследството на баща ви. Това няма да ѝ стигне за много дълго.

— Нещо повече, тя няма други средства и работи едва от пет месеца. — Откровената злоба върху лицето на Дресер почти накара Карик да изпита съжаление за госпожица Хана Грей. — Може и да съм разбит, може да се наложи да работя, за да се изхранвам, но за бога, тя знае, че не може да си играе игрички с мен и да ѝ се размине безнаказано.

Нямаше какво повече да чуе от Джеф Дресер, така че Карик се надигна.

— Предайте на Райън моите поздравии и му кажете, че ако имам нужда от застраховка, непременно ще се обърна към него.

Дресер се дръпна назад в стола си, сякаш Карик го беше ударил — което всъщност той наистина бе направил по един симпатичен, игрив начин.

Карик се отдалечи на няколко крачки, после се обърна назад.

— Във връзка с Хана Грей. Предполагам, че я виждате понякога?

— Понякога. — В гласа на Дресер прозвуча враждебност. — *Защо?*

— Обзалагам се, че тя се срамува да ви гледа в очите.

— Да се срамува? Вие шегувате ли се? Тази малка вещица се хили насреща ми с гордо вдигната брадичка.

Значи Хана Грей беше от жените, които Карик харесваше; тя държеше под око кесията с парите и не се стесняваше да прави онова, което трябва да се направи, за да ги докопа.

— Хубаво — каза Карик. — Хубаво. Това е всичко, което исках да знам.

ТРИ

Хана седеше в малкото кафене „Шепнещите кафеени зърна“, обвила с ръка чашата си с кафе, вперила очи в екрана на лаптопа си, и простенваше тихо.

Зад нея София разчистваше масите.

— Поредният отказ? — Беше не толкова въпрос, колкото твърдение.

— Ако не получа достатъчно скоро работа, ще се наложи да си сменя името, да отида на автостоп до Ню Йорк и да стана музикална звезда.

— Че ти не можеш нито да пееш, нито да танцуваш.

— София беше малката сестра на най-добрата ѝ приятелка от гимназията и знаеше прекрасно как звучи Хана на караоке.

— Спри да разбиваш мечтите ми.

София погледна към щанда и понижи глас:

— Какво ще кажеш за пирожки със сирене? Направихме допълнително тази сутрин и...

— Добре съм. Благодаря ти. — Хана се усмихна на младата бариста, опитвайки се да изрази своята признателност, без да губи гордостта си.

— Да, но... Господин Новак се дразни, че си тук всяка сутрин само на по едно кафе, без да поръчваш нищо друго, и използваш безплатния му интернет по няколко часа. Че и следобед. Знаеш какво става, когато се разкреци...

— Значи се е вързал на приказките на Джеф Дресер. — На когото, независимо, че беше изгубил голяма част от влиянието си в този град, още се гледаше като на първенец и движеща сила в региона.

— Даа. — София се размърда неспокойно. — Но си мислех, че ако купиш нещо...

Хана ѝ се усмихна и каза:

— Когато имаш минутка, София, мога ли да получа пирожки със сирене и кафе? — Защото тя не можеше да си позволи пирожки, но

определено не можеше да си позволи и прокарване на кабел за интернет.

Господин Новак вдигна глава от вестника си, острите му тъмни очи се впериха с неприязън в Хана.

— София, продължавай да чистиш. Аз ще изпълня поръчката.

Боже мили, Хана беше обявила, че е била *приятелка* на старец и сега господин Новак се страхуваше, че тя може да разврати помощничката му. Тя изчака търпеливо, докато той стопли пирожките и приготви кафето ѝ.

Кратката илюзия за сигурност, която ѝ беше предложило завещанието от господин Дресер, беше завършила внезапно с нейното избухване. Беше си помислила, че може да изгуби наследството. Всъщност, беше изгубила шанса да си запази работата.

Преди пет месеца петдесет хиляди долара изглеждаха цяло състояние. Сега, дори при скромен начин на живот, хонорарите за запазване на сертификата ѝ на медицинска сестра и липсата на всякакви приходи бяха стопили петдесетте хиляди до двайсет и пет. И при усилията на Джеф Дресер да упражни влияние като забави разследването за недопустимо поведение, щеше да ѝ се наложи да върши нещо друго, а не работата, която познаваше и обичаше. Да стане продавачка, може би... беше работила като такава в гимназията и мразеше това до дън душа.

— Заповядайте — каза господин Новак. — Няма да ви таксувам кафето.

Той може би не беше чак толкова лош, все пак...

След което ѝ се усмихна по онзи начин.

— Държа да си платя. — Тя побутна чашата към него, защото беше виждала тази усмивка преди, повече пъти през последните пет месеца, отколкото искаше да си спомня, и върху повече мъжки лица, отколкото можеше да понесе да мисли. И сега нямаше да се продаде на този малък трол за една чаша кафе. Или за безплатния му интернет. Нито пък за петдесет хиляди долара.

Усмивката му изчезна.

— Идвате тук всеки ден...

Камбанката на вратата прозвънна, когато някой влезе.

Гласът на господин Новак се извиси.

— Купувате си кафе, използвате интернета ми, а всички в града знаят, че сте уличница.

Хана замръзна от унижение и гняв.

Той продължи:

— Всички в този щат знаят, че сте получили пари от бедния стар Дресер, като...

Тя чу до себе си непознат глас да произнася:

— Проблем ли има?

Господин Новак посочи с пръст Хана.

— Опитва се да краде от мен. Опитва се да открадне една... въъ...

— На ваше място бих си мерила приказките, господин Новак — каза Хана с равен тон.

Погледът му се отмести към София, после се върна на Хана, накрая се спря върху непознатия. Хана почти го виждаше как мисли за слуха, който щеше да плъзне, ако го подведеше под отговорност за обида, и как се сгърчва като тридневен балон.

— Махайте се. Вземете си храната. Вземете си кафето. Излизайте и не се връщайте обратно. Вие... вие...

— Почакайте. — Непознатият вдигна ръка. — Ако се е опитала да краде от вас, би трябвало да я арестувате. Кражбата от магазин е сериозно престъпление. Не можете да подхвърляте обвинения току-така. Това е клевета. Тя може да ви съди.

Последният човек, който се беше застъпвал за нея, беше старият господин Дресер. Хана с удивление се обърна да види непознатия.

Беше изискано изглеждащ тип: над един и деветдесет, жилив, с широки рамене, тъмна коса, с характерни зелени очи, на нейната възраст или малко по-голям. Беше облечен като богат бизнесмен в консервативен черен костюм с матово златна вратовръзка.

— Може да ме съди, ама няма да спечели — заплаши Новак.

— Тя е красива млада жена — каза непознатият. — Съдебните заседатели винаги симпатизират на красивите млади жени.

— *Адвокат* сте — изсумтя с отвращение собственикът на кафенето.

Непознатият сви рамене.

Новак понечи да каже нещо заядливо, но накрая с усилие успя да се овладее.

— София, ела и вземи поръчката му. — След което изчезна в стаичката отзад.

Момичето излезе иззад щанда и избърса ръцете си, като се усмихваше широко през цялото време.

— Какво мога да направя за вас, сър?

— Един средно голям чай „Ърл грей“, горещ, с няколко капки мляко. — Той погледна надолу към Хана. — Знам, че е нелепо, но се научих да го пия така като бях хлапе. Ако останете с мен, обещавам да не разпервам кутрето си, докато пия. — И се усмихна.

Хана стоеше, изпълнена с благоговение пред равните му бели зъби, дългите черни мигли и трапчинките на бузите.

— Уоу — произнесе София на глас.

Хана взе чашата си и каза:

— Аз пия кафе. Черно. — Тя примига. *Блестящо, Хана.*

— Толкова по-благоразумно е. — Той взе чая, който София остави на щанда. — Нека платя за госпожица...? — Погледът му се премести питащо към Хана.

— Грей. Хана Грей.

— Нека платя и сметката на госпожица Грей. Не искам управителят да се върне, след като си тръгна, и да създава неприятности.

— Той е собственикът — поясни София.

В същия момент Хана произнесе:

— Аз мога да си платя.

— Собственикът значи? Още по-основателна причина. — Непознатият се усмихна на София, чиято долна челюст увисна от възхищение, после се обърна към Хана: — Госпожице Грей, майка ми е от една от фамилиите — родоначалници в Мейн. Живее в сто и петдесетгодишно имение на брега, и доколкото мога да съдя, още не е напуснала двайсети век. Би ми сритала задника, ако чуе, че съм позволил на дама да си плати кафето. Така че пощадете майка ми, моля ви, тя има артрит и за нея ще е голямо усилие да го направи.

Подчертано прибързано София се обади:

— Сериозно? Артрит? Какво съвпадение. Хана е домашна медицинска сестра, специалистка по артритни случаи. И е най-добрата! — Тя погледна Хана и направи малък жест с ръка да я накара да замълчи.

Беше права. Хана знаеше, че е права. Пациент с артрит? В Мейн? Хана не можеше да си позволи тази възможност да се изплъзне между пръстите ѝ. Тя погледна право в очите на непознатия и каза:

— Ако някога ви потрябва помощ за майка ви, аз съм най-добрата и в момента съм свободна.

— Майка ми не иска да чуе за сестра, но е в състояние, при което ще се наложи да настоявам... — Той изви едната си вежда, умолявайки Хана да го разбере.

Тя изпита отвращение към себе си. Не я биваше да лъже, дори когато случаят не беше за изпускане. Разрешителното ѝ за медицинска практика беше прекратено. Трябваше да му го каже. Трябваше, но ако не получеше работата...

Той въздъхна тежко.

— Единият от нас трябва да се засрами от себе си.

Тя подскочи. Какво, да не би вече да знаеше?

— Какво? Кой?

— Аз, разбира се. Подведох ви. — Той поклати глава, сякаш отвратен от собствената си измама. — Майка ми има други проблеми, много по-сериозни от артритата. Тя е диабетичка, има слабо сърце и не може или не иска да контролира теглото си. Има агорафобия^[1] — не е излизала от къщи от петнайсет години. Правителството я разследва, което е огромен товар за нея, и се боя, че тя започва да грохва.

— Разследване? — колебливо попита Хана.

— Баща ми е Натан Манли. — Той говореше с безразличие.

— О? — Всички в Нова Англия знаеха името и позора, свързан с него. Преди петнайсет години Натан Манли беше съсипал компанията си за милиарди долари, беше откраднал капитала и избягал незнайно къде, унижавайки съпругата си и оставяйки семейството си без средства. Незаконните му синове (слуховете твърдяха, че били дузина и броят им се увеличаваше при всяко разказване на историята) също бяха зарязани. Натан Манли и парите му така и не бяха намерени, придавайки на скандала „Манли“ статус на легенда.

— Сетих се откъде ви познавам. От телевизията! — едва не се преметна през щанда София. — Вие сте Карик Манли!

Той се усмихна на вълнението ѝ.

— Не ми го навирайте в очите — поклати глава той с огорчение.

— Не бих го направила. — София се изправи и се подпря на стената, краката ѝ трепереха.

В годините след бягството на Манли синът му — този същият, неговият законен син, неговият красив, надарен и някога богат син — се беше сдобил със славата на главен герой в древногръцка трагедия.

— Продължавам да се интересувам от работата. — Хана се почувства по-малко виновна, че премълчава собствената си малка тайна, че е следствена.

— Наистина ли? — Той ѝ се усмихна, тенът му беше перфектен, равните му зъби — заслепяващо бели.

Взела решение, тя каза:

— Може пък да се получи. Защо не седнем и не ми разкажете подробностите за състоянието на майка ви?

[1] Страх от открити пространства. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

— Ето я. — Карик направи пореден завой по лъкатушешката магистрала на назъбеното мейнско крайбрежие и спря колата. Държеше волана с една ръка, а с другата сочеше към скалистия морски залив. — Къщата „Балфур“.

Хана впери очи в класическото имение от деветнайсети век, кацнало на скалата. Беше масивно, на два етажа, изградени от бял камък, с чудновати купички, широки балкони и бели прозорци, предизвикателно обърнати към Атлантическия океан.

— Къщата „Балфур“? — повтори тя. — Не би ли трябвало да е къщата „Манли“?

— Моминското име на майка ми е Балфур. Тя е последната от рода. И тъй като новоангличаните не си променят лесно навиците, къщата завинаги ще си остане „Балфур“. — Той рязко отвори вратата, излезе и се подпря с една ръка на покрива на колата — Порше „Карера“.

Хана също излезе, погледна имението, след това премести очи върху него.

Бризът си играеше с красивия водопад на кестенявата му коса, а слънцето я целуваше отгоре, ограждайки го със златен ореол. Но изражението му, докато гледаше къщата, беше замислено, неподвижно, почти... огорчено. Беше се надявала, че ще прояви най-малкото същия ентузиазъм, с който ѝ бе показал колата — а тя дори не беше негова. Каза ѝ, че ремонтира семейното имение. Каза ѝ, че не би могъл да си позволи подобна кола. Каза ѝ, че един от приятелите му е настоял да му я заеме, за да пътува дотук, а той така се бе възторгнал от управлението и скоростта ѝ. Може би ако къщата можеше да вдигне от нула до шейсет мили за по-малко от трийсет секунди...

— Май не харесвате къщата? — попита тя.

— Разбира се, че я харесвам. Ако не беше тя и нейната история, щях да съм никой.

Никой. Това ли си мислеше той за хората без високопоставени предци?

Не. Сигурно не осъзнаваше колко снизходително е прозвучало. По време на пътуването от Ню Хемпшир той беше приветлив, демонстрирайки познаването си на градовете по шосе 95, а после, когато завиха на югоизток към Елсуърт я забавляваше с разкази за семейството на майка си и как съдбите на членовете на семейството бяха тясно преплетени с тези на щата Мейн. Тя слушаше с удоволствие и се смееше, като се чудеше на късмета, който я беше споходил, да се намира в тази луксозна кола с този удивителен мъж.

В този миг той обърна към нея зелените си очи и каза:

— Трябва да разберете тези изтъкани от любов и омраза отношения, които имам с имението „Балфур“. Майка ми има приличен доход от завещание, оставено от *нейната* майка — неголямо, но достатъчно състояние — и всеки цент от него отива за плащане на данъците и минималната поддръжка на тази купчина свещени камъни. Майка ми би могла да си живее добре в Бангор или Елсуърт, в апартамент с хора на нейната възраст, но не иска да напусне. Имението „Балфур“ я държи като пленник така сигурно, както ако би била в затвор. Боже, то дори се слави с подземие с помещения, изсечени толкова дълбоко в скалите, че могат да бъдат използвани като тъмници, освен това се носят слухове за тайни проходи, въпреки че когато бях момче съм търсил, но така и не открих дори знак за такива. — В усмивката му се промъкна печал.

Хана предпазливо му каза:

— Повечето възрастни пациенти не желаят да напускат домовете си, независимо от ползите, които могат да имат, ако го направят.

— Майка ми не е като повечето възрастни пациенти. Тя е трудна жена. Почти се чувствам виновен, че ви въвлякох в тази ситуация.

— Не се чувствайте виновен. Накрая винаги успявам да спечеля пациентите.

— Виждам, че това би помогнало — каза той, — ако пациентът ви беше мъж.

Тя се обърна рязко да го погледне.

— Какво искате да кажете?

— Нищо. — Той изглеждаше сепнат от избухването ѝ.

Тя бавно се отпусна. Беше направил невинен коментар, а тя отново се сети за обвиненията на семейство Дресер. Карик не заслужаваше да го свързва с тях дори и в съзнанието си.

— Ще направя всичко по силите си, за да работя с госпожа Манли.

— Знам, че ще го направите. — Той заобиколи вратата и ѝ отвори вратата да влезе.

Тя остана за миг, позволявайки на бриза да охлади пламналите ѝ страни, вперила очи в къщата, искайки ѝ се Карик да не я бе описвал като затвор. Понякога ѝ се струваше, че целият ѝ живот е бил затвор от бедност и отчаяние и не ѝ бе приятно да влиза в друг такъв. Но отчаянието я бе довело тук, а това при всички случаи щеше да е по-добро място от онова, което бе оставила, сигурна беше.

След това влезе в колата и се настани, когато Карик я затвори вътре и се върна на шофьорската седалка. Поеха по тесния, виещ се път, минаха през отключващите се електронно, врати и спряха пред входната врата на „Балфур“.

Когато се изкачиха по стъпалата, вратата се отвори и в рамката ѝ застана набит, млад джентълмен, облечен в безукорен черен костюм.

— Добре дошли вкъщи, господин Манли.

— Благодаря, Нелсън. Госпожице Хана Грей, Нелсън — талантливият заместник на стария ни иконом, Торес. Подчертавам „стар“. Торес почина преди четири месеца.

— Радвам се да се запознаем, Нелсън. — Хана се усмихна и кимна.

Нелсън направи лек поклон.

Карик му хвърли ключовете.

— Куфарите ни са в багажника.

Нелсън сигнализира в къщата и друг мъж, облечен в същия безукорен костюм взе ключовете и забърза към колата.

— Куфарът на госпожица Грей трябва да бъде оставен в спалня, близо до апартамента на майка ми — каза Карик.

— Сър? — С тази единствена дума Нелсън успя да изрази съмнение и изумление.

— Госпожица Грей е дипломирана домашна медицинска сестра от Ню Хемпшир. Нали така, госпожице Грей?

— Да, точно така — кимна Хана.

— Назначих я да се грижи за госпожа Манли. — Карик ѝ се усмихна одобрително.

Обезоръжена от унищожителната му харизма, тя му се усмихна в отговор.

— Да, сър. — Погледът на Нелсън се плъзна по Хана.

Тя улови някаква емоция... съчувствие? Скептицизъм?

— Как е днес госпожа Манли? — Карик хвана за ръка Хана и я поведе нагоре по стъпалата, за да влязат в къщата.

Нелсън ги последва.

— Трудно ми е да кажа, сър. Не е напускала спалнята си повече от месец.

— По дяволите! — Карик се обърна към него. — Докторът каза, че трябва да прави гимнастика.

— Според личната прислужница на госпожа Манли тя постоянно се движи с инвалидната количка, отказвайки дори да се опита да използва проходилка.

Хана слушаше... но не съвсем. Всъщност, не беше очаквала нещо по-различно от пациентката си, освен това като невиджала селянка бе погълната от разточителното и старомодно великолепие на къщата „Балфур“.

Фойетето беше кръгло, подът бе от черно-бели мраморни плочки, подредени така, че да оформят компас с широко „С“ в края на дълга стрелка. Широкото махагоново стълбище се издигаше към втория етаж във внушителна извивка, а в близкия ъгъл стоеше старомоден асансьор, снабден с желязна решетка. Отдясно, като се минеше през един свод, стоеше дълга маса за хранене в пълния си блясък под серия кристални полилеи. Отляво се виждаха две красиви врати, които в момента бяха отворени и разкриваха просторна бална зала. Погледът на Хана се издигна нагоре към боядисаните в златно корнизи на ниши и бледосиния таван, и съзнанието ѝ я пренесе към истинския разкош на френското шато в Прованс.

— Хана, ще трябва да се запознаете с работата си — каза Карик.

Хана върна вниманието си към него.

— Мога да се издигна до предизвикателството.

— Ето това е правилното отношение. — Карик я потупа по рамото. — Да отидем сега да я видим. След това, Нелсън — вечеря и една хубава бутилка вино, за да отпразнуваме идването на госпожица

Грей при нас. Сигурен съм, че тя ще е точно това, което докторът препоръча.

— Да, сър. Ще предам желанието ви в кухнята. — Нелсън изчезна в една странична врата.

Когато Хана и Карик изкачиха стълбището и тръгнаха по дългия коридор, Хана каза:

— Обзалагам се, че майка ви го презира.

— Защо смятате така?

Изненадана, че не е разбрал, тя каза:

— Нелсън е плъх.

Карик спря, ръката му се вдигна, за да почука по вратата.

— Върши това, за което съм го наел.

Тя усети нотки на отвращение.

— Ролята на един иконом не включва това да е клюкар.

— Казвате го сега. Почакайте да се запознаете с майка ми. —

Карик отвори вратата.

Въздухът беше спарен. Завесите бяха плътно спуснати. Дълбокият глас на госпожа Манли беше саркастичен, когато произнесе:

— Блудният син се завръща.

— Здравей, майко. — Той включи осветлението и тръгна към фигурата в инвалидния стол. После се наведе да я целуне по бузата. — Как си...

Тя го прекъсна:

— Коя е тази?

Всичко, което Карик бе казал за майка си, беше истина. Тя беше с тежко лице, с челюсти, увиснали над набръчканата шия. Устата ѝ беше малка, носът дълъг и сигурно беше прехапала горната си устна. Косата ѝ беше дълга и тъмна, с прошарени кичури и я носеше сресана назад и вързана в основата на врата. На върха на носа ѝ стърчаха дебели очила с черни рамки. Беше със свръхтегло, диабетичка и с артрит, но беше също така аристократка до върховете на изкривените си кокалести пръсти на краката.

Без да я докосва, той се изправи.

— Това е Хана Грей. Тя е новата ти медицинска сестра.

Мелинда Манли не погледна Хана. Тя не благоволи да забележи Хана. Говореше само на Карик.

— Какво те кара да мислиш, че се нуждая от сестра?

Карик хвърли на Хана конспиративна усмивка, от онези, които я караха да се пита дали всички тези мъже са наистина толкова нечувствителни. Карик наистина ли вярваше, че майка му е толкова тъпа, че да не забележи, или толкова добросърдечна, че да не я е грижа? Той произнесе с покровителствен тон:

— Д-р Талман казва, че не се грижиш за себе си.

— И да не се грижа, това си е моя работа. Не твоя, и определено не *нейна*. — Гласът на Мелинда Манли стана по-дълбок в презрението си.

— Моя работа е. Ти си ми майка. — Карик отново се наведе напред, този път обви ръка около раменете ѝ. — И те обичам.

Ответната реакция, която последва, можеше да пожъне същия успех, ако беше прегърнал дъбова дъска.

Хана сравни тази жена със собствената си майка и изпита съжаление към Карик. Преди да е направил нещата още по-лоши, тя се намеси в разговора:

— Госпожо Манли, имам диплома за домашна медицинска сестра и физиотерапевт, освен това съм специалистка по артритни заболявания. Дайте ми шанс и мога да облекча болезнките ви.

— Не обичам хората — каза госпожа Манли ясно.

— Гледайте на мен като на прислужница — предложи Хана.

— Вие подигравате ли ми се? — озъби ѝ се старицата.

— Съвсем не. — *Може би мъничко*. — Запознах се с иконома. Видях човека, който изнесе куфарите ни от колата. Вие имате прислужници. Имате човек, който идва тук да чисти и да оправя леглото ви. Може и да не ги харесвате, но ги използвате. Аз просто ще поема грижата за вас, а вие ще се отнасяте с мен както бихте го направили с всеки прислужник.

— Опитват се да ме накарате да направя нещо, което нямам намерение да правя.

— Боли ви. В момента. Тазобедрената става не ви дава мира. — Хана закова очи в тъмния поглед на госпожа Манли. — Освен това имате неприятно изтръпване в пръстите на краката.

— Затова ли не иска да използва проходилката си? — попита Карик.

Хана беше направила верни предположения, базирани на начина, по който госпожа Манли седеше, и собствените ѝ познания в областта на артритата и диабета. Беше привлякла вниманието на госпожа Манли. А Карик беше изпортил нещата, говорейки за майка си, сякаш тя не беше в стаята.

Хана сподави една въздишка и се опита да възстанови крехкия напредък.

— Специалистка съм в лечението и обслужването на болни от артрит. Синът ви няма да престане да се опитва да ви доведе някой, който да се грижи за вас, така че защо да не разполагате с най-добрата?

— Най-добрата... така ли? — Госпожа Манли я изгледа с върховно презрение. — От кои хора си?

Хана застина. Би трябвало да го предвиди.

— Майка ми е израсла в Тайнмаут, Ню Хемпшир, аз също.

— Това не дава отговор на въпроса ми. Какво е фамилното ѝ име? Какво е фамилното име на баща ти?

— Майко, ставаш груба. — На фона на решимостта на майка му гласът на Карик прозвуча неуверено.

— Няма нищо, Карик. Ще отговоря на въпросите ѝ — каза Хана. — Фамилното име на майка ми е Грей. Баща ми... не се е вясвал от години тук.

— Мили боже. Поредната извънбрачна издънка. Като всичките онези на съпруга ми. — Мелинда Манли се изсмя с дрезгав, пропукващ кикот. — Карик, глупако, *копеле* ли си ми довел?

Преди Карик да успее да отговори, Хана пристъпи между тях, блокирайки гледката на старицата към сина ѝ.

— Родителите ми не са били женени, но аз няма да търпя такъв род обиди, а ако имахте и капка учтивост, щяхте да го знаете по-добре, вместо да сипете отрова наоколо като сгърчена стара змия.

— Въобразявате си, че можете да ме учите на маниери? — вдигна вежди Мелинда Манли.

— Не. Съмнявам се, че някой би могъл. — Хана се завъртя на пети и напусна стаята.

ПЕТ

— И не ме безпокой пак — каза Мелинда, когато Карик затръшна вратата на излизане. Тя разтърка очи и издуха носа си; после уморено насочи инвалидния стол към леглото си.

Господи, беше уморена. Уморена да я боли, уморена да се страхува, да вижда как светът ѝ се променя и да знае, че не може да направи нищо, за да го спре. Уморена от интригите... Тя извади радиоговорителя на интеркома от чекмеджето, сложи го в скута си и го включи.

Готово. Потропването на стъпки, местенето на листи и тихо промърморена ругатня.

След смъртта на Торес винаги когато я посещаваше, Карик се ровеше в офиса на иконома в сутерена, търсейки някакви тайни, които Мелинда му е поверила за съхранение.

Досега не беше намерил нищо.

В същото време тя се чудеше защо нейният син, очевидно интелигентно момче, никога не се бе запитал как майка му беше комуникирала с Торес по отношение на безбройните подробности, свързани с въртенето на такова голямо домакинство.

Този интерком, разбира се.

Може би Карик не беше чак толкова интелигентен, колкото тя смяташе, че е. Или може би той не вярваше, че тя е толкова интелигентна.

Както очакваше, на вратата на офиса на Торес се почука. Карик извика:

— Влизай. — След което се чу: — А, Хана! Вие ли сте?

Хана Грей. Тя беше увлечена по Карик. Глупаво момиче. По-добре щеше да е да се махне далеч от него, да избяга от това място. Мелинда обходи с очи стаята. Те всички щяха да са по-добре, когато имението „Балфур“ потънеше в морето.

През говорителя Карик звучеше весело, уверено.

— Какво мислите за състоянието на майка ми? Можете ли да ѝ помогнете?

Момичето отговори:

— Не и ако тя не ми съдейства. Има свръхтегло, което влошава артритата ѝ. Тенът ѝ не е добър. Очевидно е, че не следи кръвната си захар и мозъчният удар е предстоящ.

Беше същото, което бе казал и д-р Талман. Уважението на Мелинда към компетентността на момичето се увеличи. Може пък и да не беше шпионка? Може би беше обикновена медицинска сестра.

Мелинда придърпа лаптопа си и набра на клавиатурата името Хана Грей.

Момичето продължи:

— Решила е да се самоубие, така че аз съм обречена на провал. — Енергичният глас на момичето беше като глас на истинска медицинска сестра. И все пак под увереността Мелинда долови някакво безпокойство.

За какво се притесняваше?

Докато въпросът се оформи в съзнанието ѝ, компютърът ѝ даде отговора: случаят пред нюхемпширската комисия... и необичайно дългото отлагане на вземане на решение. Когато Мелинда прочете подробностите за дилемата на Хана, тя се заслуша в гласа на Карик, напомнящ толкова много на бащиния му глас... спокоен, дълбок, толкова заинтересован от жената пред него.

— Като сте тук, ще съм спокоен, че и да ѝ се случи нещо, има човек, който е в състояние да ѝ помогне.

Имаше време, когато Мелинда мразеше сина си. Мразеше го и в същото време го обичаше, и ѝ се искаше... но не. Никакви желания. Веднъж си беше пожелала нещо и то се сбъдна. Желанието ѝ не бе довело до нищо, освен до вина и страдание, смърт и разрушение. И оттогава тя се страхуваше от силата на желанията си.

— Вие... още ли искате да остана? — Хана звучеше едновременно слисана и облекчена.

— Абсолютно. Важното нещо е да се вслушвате в разговорите на майка ми и да следите всяка нейна потайна стъпка.

Мелинда се облегна назад в стола си. *Ааа... Ето какво било.*

— Какво? — попита Хана.

Прелистването на хартии спря и Мелинда си представи как Карик гледа сериозно Хана, как я съблазнява с красивите си зелени очи, подчинявайки я на волята си.

— Ако не каже на федералните къде са парите на баща ми, те ще я принудят да напусне тази къща. Може би ще я тикнат в затвор.

— Не разбирам защо си мислят, че тя знае къде са парите — произнесе Хана, сливайки думите. — Баща ви ги е взел със себе си. Не е ли логично да се предположи, че те продължават да са при него? Че продължава да ги харчи?

Правилна логика. Ако и правителството разсъждаваше по този начин.

Тя продължи:

— Ако съдя по състоянието на тази къща, бих казала, че майка ви е фалирала.

Мелинда трепна. *Момичето беше право. Имението заслужаваше много по-добра съдба. Ех, само разоряването на „Балфур“ да не беше се случвало пред очите на Мелинда.*

— Подробностите са трудни и сложни за разбиране, и не стига само човек да види нещата. — Карик беше велеречив, убедителен. — Но ви уверявам, ако майка ми не каже доброволно на правителството онова, което искат да знаят, тогава аз като неин единствен жив родственик трябва да разбера и да им кажа вместо нея. Ето в какво се забъркахте.

— Чухте какво казах по повод на това, че Нелсън я шпионира. — Момичето прозвуча твърдо и раздражено. *Какво беше казала?*

— За нейно собствено добро е — подхвана наново Карик.

— Явно не съм се изразила правилно. Не шпионирам пациентите си.

— Нямате много голям избор в момента, нали?

Ето сега той извади стоманеното острие изпод копринената възглавничка.

— Какво искате да кажете? — попита Хана предпазливо.

— В Ню Хемпшир заради неморално поведение ви е бил отнет сертификатът за правоспособност. Сега сте тук в Мейн и се опитвате да работите без сертификат.

— Не знаех, че... — Хана започна да заеква. — Съжалявам, че не ви казах истината. Признавам, бях отчаяна. — Гласът ѝ потрепери

умолително.

Е, късмет. Карик се интересуваше от едно-единствено нещо... добре де, от две неща: да стане на неговата и да сложи ръце на онова, което може би е останало от изчезналото състояние.

Гласът на Хана стана по-силен:

— Няма никакво значение дали сега имам сертификат, или не. Работя за пациента си.

— Ще накарам да ви арестуват за това, че се представяте за медицинска сестра.

— Не можете да го направите. — Хана звучеше невярващо.

Мелинда почти чу как увлечението ѝ към Карик се разпада.

— Не ставайте смешна. Разбира се, че мога. Имам свидетел, който ще потвърди, че сте излъгала за документите си. Представих ви на Нелсън като регистрирана сестра и вие се съгласихте, че сте такава. И разбира се, вашата приятелка в кафенето очевидно не знае за процеса срещу вас в Ню Хемпшир, иначе нямаше да е толкова нетърпелива да ви помогне да получите работа. — Той спря деликатно. — Имам предвид... онази млада жена не би ме излъгала преднамерено, нали? Защото тогава би се превърнала в съучастник в това престъпление.

— Значи искате от мен да шпионирам майка ви, да разбере къде баща ви е скрил състоянието си, така че вие да предадете информацията на правителството? — Мелинда усети неверието на Хана и дълбокото ѝ подозрение, че мотивите на Карик може би не са чак толкова чисти, каквито ѝ ги рисуваше. — Описахте тази къща като затвор, но тя по-скоро прилича на приют за душевноболни, с лудост на всеки ъгъл.

— Значи ще го направите — каза Карик със задоволство.

— Не. Не! — Но Хана звучеше неистово, на ръба на сълзите.

Той беше подмамил ловко момичето в капана, възползвайки се от безизходното ѝ положение.

И все пак за Мелинда нейната поява тук, сега, беше знак. Знак, че *трябва* да направи онова, което само ѝ се беше искало да направи.

Като изключи спикера, тя го пхна в бюрото; после подкара инвалидния стол към вратата, отвори я и се понесе по дългия коридор, докато накрая влезе в кабинката на старомодния асансьор. Натисна

бутона за сутерена и зачака търпеливо да се спусне бавно, планирайки всяка дума, интонация, всяко изражение.

Озова се в дългия коридор точно когато Хана излизаше от офиса на икономата с преbledняло лице и трепереща.

Тя спря, изглеждаше като виновно дете, хванато да бърка в буркана със сладко.

— Госпожо Манли, аз... аз...

— О, скъпа. — Мелинда потупа разтревоженото ѝ лице. — Може ли да поговорим? — Тя погледна встрани от Хана. — Карик вътре ли е? Нека го включим. — Тя тръгна напред.

Хана се върна назад, изражението ѝ издаваше безкрайна умора.

— Разбирам защо не ме искате тук и не желая повече да ви се натрапвам.

— Спри да се измъчваш и върви след мен. Ще изчистим този въпрос веднага. — Мелинда прокара инвалидния стол през вратата и завари Карик да вади книги от библиотечния шкаф, да прелиства страниците и после да ги връща по местата им. Наклонила глава настрани, тя гледаше, докато Хана не се прокашля.

— Какво искате? — сопна се Карик. — Казах ви условията, при които ще ви задържа.

— Търсиш ли нещо, синко? — попита Мелинда.

Карик се окопоти много бързо.

— Майко! Излязла си от стаята си?!

— Трябваше. Не искам да прогоня това бедно дете заради лошото си настроение. Нещо повече, знам, че си прав, Карик. Наистина се нуждая от сестра и оценявам това, че си намерил човек с такъв честен и праволинеен характер. — Мелинда го възнагради с потайна усмивка.

Преди Карик да реагира, Хана каза:

— Всъщност, досието ми е опетнено.

Карик ѝ хвърли унищожителен поглед.

Но цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху Мелинда.

— Последният ми пациент беше Доналд Дресер и семейство Дресер ме обвиниха, че съм го съблазнила заради наследство.

— Кой ви е обвинил? — Мелинда знаеше много добре. Само преди минута беше прочела файла в интернет.

— Джеф Дресер — отвърна Хана.

Мелинда изсумтя.

— Джеф Дресер. Сякаш някой с всичкия си би му повярвал. Синът му се държеше така отвратително с Карик, след като Натан замина... Спомняш ли си, скъпи?

Карик погледна надолу към книгата в ръката си, сякаш беше забравил, че я държи.

— Спомням си.

— Бих искала да пъкна един прът в колелото му — каза Мелинда с удоволствие. — Значи проблемът е бил в Ню Хемпшир?

— Да, госпожо Манли. — Хана я гледаше, на лицето ѝ грееше надежда.

— Познавам губернатора на Ню Хемпшир от раждането му. Не се тревожете, Хана. Малкият Скоти Макдоналд ще направи каквото му кажа. Правата ви ще бъдат възстановени за нула време. — Мелинда направи жест към вратата. — Щом сте се грижили за онзи стар глупак Доналд Дресер и сте успели да му измъкнете няколко долара, вярвам, че сте добра, търпелива сестра и точно такава, каквато ми трябва. Само че се питам дали знаете как се организира парти.

— Как се организира парти? — Карик проточи врат. — Какво имаш предвид под организиране на парти?

Да, това привлече вниманието му, нали така? Той не искаше тя да е в състояние да контролира живота си.

Искаше я изолирана, изпаднала в мрачно настроение, уплашена от света и всички негови опасности.

— Правителството ми постави краен срок — да им кажа каквото знам за състоянието на баща ти до трети ноември, иначе отиваме на съд за споразумение за измама на акционерите на корпорация „Манли“. — Мелинда Балфур Манли, от семейство Балфур от Мейн, щеше да стане за смях, че е обвинена, че е раздухала скандала и слуха, че причинила всички тези страдания. — Ще трябва да напусна дома си и да приема тези подигравки. Вече съм стара. Грозна. Болна. И когато погледна назад, питам се кога стана това. — Мелинда вдигна брадичка. — Но след това си спомням каква беше тази къща, когато бях дете, пълна със светлина и веселие. Така че реших да си даря щастие, да върна часовника и да дам годишното парти за Хелуин за последен път, а когато го направя, из обществото ще се понесат слухове за мен, само че не от съжаление. — Тя взе ръката на Хана и я стисна силно,

решена да улови тази последна възможност, за да се измъкне от кашата, която Натан беше забъркал. — Скъпа моя, когато го направим, светът ще занемее пред Мелинда Балфур.

ШЕСТ

Аз съм ти брат.

Гейбриъл Прескот гледаше как Карик Манли тръгва да си проправя път през наблъсканите маси на „Би уичид“, последното и най-добро място за продаване на сандвичи в Ню Йорк сити, и му се искаше да би имало по-добър начин да съобщи новината.

Аз съм твой полубрат.

Макар да го биваше много да манипулира една ситуация така, че да пасне на нуждите му, когато се стигнеше до тактичност, понякога се хващаше, че такава му липсва.

И съвсем не, защото не разбираше необходимостта от тактичност. Неговото семейство, семейството, което му бе дало фамилията си и се отнасяше към него така, сякаш е наистина член на това семейство... техен брат... те му бяха показвали постоянно колко важно е да си тактичен, за да можеш да поддържаш добри отношения с хората. Сестрите му непрекъснато му повтаряха, че се хващат повече мухи с мед, отколкото с оцет. Но в моменти на стрес той понякога изричаше нещата директно, без заобикалки.

Аз съм едно от копелетата на баща ти.

Новата сенаторка от Южна Каролина и съпругът ѝ спряха да прегърнат Карик със самоувереността на стари приятели.

Гейбриъл не беше организиран специално тази среща с Карик. Дватамата се бяха срещали и преди, много пъти. Всъщност, първия път, когато се запознаха, това беше грижливо планирана среща, не много след като Гейбриъл бе започнал да подозира кой е баща му.

Този контакт и вероятността Карик да е негов кръвен родственик го бяха накарали да се почувства така, сякаш гледа в огледало, изкривено от стари фамилни пари и дълго, известно родословие. Дватамата нямаха нищо общо. Нищо!

Карик означаваше дизайнерски костюми, университети от Бръшлянната лига, семейства — основатели от Източния бряг и отбрани кьнтри клубове.

Гейбриъл — детство при чужди хора в чужди домове, дълги дни самота, бой между банди и смътно спомняни кошмари, които те карат да се будиш, облян в студена пот. Беше тръгнал от нищото. Бе направил милион, после втори и го бе изгубил, на два пъти, по времето, когато беше на двайсет и една. Сега беше трийсет и осемгодишен. Притежаваше най-голямата охранителна фирма в Съединените щати, участваше в дузина различни предприемачески начинания и имаше нюх за бизнес. Знаеше как да си проправи път до една заседателна зала. Знаеше как да намери място в семейство Прескот, обичайки сестрите си от всички семейства, в които бе израсъл, както и техните съпрузи, и обожавайки децата им.

Но това, което владееше най-добре бяха неговите юмруци. С оръжие. Изправен с лице срещу бедствието. И печелейки.

Което не означаваше, че Карик не излъчва сила. Излъчваше. Но тя бе различна. На двайсет и шест, Карик притежаваше апартамент в Манхатън и къщата „Балфур“ на брега на Мейн. Имаше си приказката с всички правилни хора, знаеше как да управлява яхта и играеше поло — поло, за бога! Освен това Карик харчеше парите изключително разумно и показваше проникателност и същинска дарба да преценява хорските слабости.

Гейбриъл не беше сляп за недостатъците му; след като го назначи на работа, Карик понякога се държеше с него като английски аристократ със слугата си. Веднъж, когато Гейбриъл не се отнесе към задачата си по начина, по който според Карик би трябвало, той бе избухнал невъздържано. Гейбриъл не бе заслужил нито отношението, нито внезапното раздражение. Но си каза, че с времето Карик ще помъдрее и ще стане като останалите братя Манли — силен, проникателен и доминантен.

Все пак Карик беше от семейството.

Гейбриъл трябваше да се справи с този проблем деликатно. Защото имаше голяма вероятност на Карик да не му хареса, че е роднина с някой, с произхода и миналото на Гейбриъл.

— Радвам се да те видя, Гейбриъл. Как върви? — Карик протегна ръка.

Гейбриъл я стисна в отговор и посочи на Карик стола отсреща.

Деликатно. Тактично.

Преди Гейбриъл да заговори, келнерката с огненочервена коса, бледа като слонова кост кожа и татуировка пеперуда на всяка китка, се приближи до масата и остави менюто пред тях.

— Аз съм Джасмин и обслужвам вашата маса. Какво да ви донеса за пиене?

Гейбриъл раздражено се обърна към нея.

Момичето отстъпи назад.

В този миг той осъзна, че сигурно е направил някоя от войнствените си физиономии. Това плашеше жените, особено младите, а Джасмин просто вършеше работата си.

— Хубав ли е студеният ви чай? — Той се опита да се усмихне.

Тя не се хвана. Остана на разстояние, когато отговори:

— Приготвяме го всеки ден.

— Ароматизиран? — Усмивката му се разшири.

Тя отстъпи още.

— Обикновен черен чай и зелен с джинджифил и праскова.

Той се отказа да я умилостивява и поръча кратко:

— Черен без захар и не ме карайте да чакам.

— Разбира се. — Тя си записа поръчката на таблета.

Карик взе менюто и си поръча капучино с такъв чар, че коленете ѝ омекнаха. След което се отправи кръшно към кухнята.

Като се обърна към Гейбриъл, Карик поиска да знае:

— Какво ти става? Що за разпит беше това за студения чай?

— Искам да е приготвен днес, искам да е направен в чист чайник и в никакъв случай да не е някакъв китайски боклук. — По дяволите келнерката! В момента Гейбриъл нямаше представа кой е подходящият момент да съобщи на Карик новината. Преди да им донесат напитките? Или след като хапнат от сандвичите?

— Вие, тексасци, сте луди хора. Китайският чай е стил.

— Стил? — Гейбриъл се раздражни още повече. — Не ме интересуват никакви стилове.

— Виждам. — Карик изгледа с присвити очи джинсите на Гейбриъл, черния чай и маратонките му.

Боже, нюйоркчани бяха сноби.

— „Най“ е китайската дума за „Пометохме чаените листенца от пода“.

— Добре. — Карик не се засмя.

Всъщност, Гейбриъл предположи, че си е отпуснал няколко минути за разговор, през които нямаше никакво намерение да слуша, и когато тези минути изтекоха, той безмилостно обърна разговора към себе си.

— Имам нужда отново да те наема.

Мамка му. Не. Гейбриъл не искаше да работи за Карик.

Но преди да си е отворил устата, Карик му махна с ръка да замълчи.

— Наех онова момиче да се грижи за майка ми. Хана Грей. Хана ми каза, че била домашна медицинска сестра и имала опит с болни от артрит пациенти. Признавам, че не я проучих. — Карик се усмихна като момче, което не иска да признае грешката си. — Имаше такова невинно лице!

— Да не би да се е оказало, че не е сестра?

— О, сестра е, с диплома и регистрация, които го доказват. — Карик дръпна стола си напред и понижи глас: — Но е същински Распутин. Хипнотизира пациентите си, кара ги да я обичат. В Ню Хемпшир са й отнели лиценза за неморално поведение. Явно докато се е грижела за господин Доналд Дресер е спала с него — а той беше *стар* — старецът бил толкова благодарен, че й оставил петдесет хиляди долара. Нещо повече, оказало се, че не е първият, който я включва в завещанието си.

Карик сега бе получил пълното внимание на Гейбриъл.

— Някакви следи за нечестна игра?

— Не, но те не правят аутопсии на възрастни, освен ако няма някаква причина.

— Мислиш ли, че тази сестра и майка ти са... — Гейбриъл удари юмруците си един в друг.

— Боже, не! — Ужасът на Карик беше почти смехотворен. — Не е това. Само че майка ми не иска да чуе и една лоша дума за Хана Грей.

Джасмин остави чашите на масата.

— Ще поръчате ли нещо друго?

— Ще взема каквото и той — каза Гейбриъл и й махна да се отдалечи. Искаше проблема на Карик да се реши, за да може най-сетне да му каже за роднинската връзка между тях. Все пак заради това беше дошъл днес.

— Хана е убедила майка ми, че трябва да възроди старото парти за Хелюин — каза Карик толкова разпалено, че обърка Гейбриъл.

Той сви рамене.

— Не знам какво трябва да означава.

— Семейство Балфур са известни в Нова Англия и организират партита за Хелюин от сто години. Когато бях дете, спомням си, че е идвал дори президентът на Съединените щати. Посрещали сме изпълнителния директор на „Тойота“, краля на Мароко. — Лицето му омекна. — Татко винаги си беше вкъщи за партито. Беше... — Реалността обаче се намеси в спомените му и той се върна към настоящето. — Представа нямаш какви са разходите по едно такова парти!

— Мислех си, че майка ти страда от агорафобия.

— Вярно е, а и като цяло здравословното ѝ състояние е несигурно, а като се прибави към това и фактът, че кесията ѝ е празна... — Карик се наведе напред. — Знаеш ли какво ще струва да се направи както трябва? А майка ми настоява да се направи именно така.

— Говорил ли си с майка си?

— Опитях. — Карик въздъхна тежко. — Майка би трябвало да се подготви за процеса. А вместо това единственото, което слушам е: „Хана казва...“.

— Но каква ѝ е ползата на Хана Грей от всичко това? — Това беше важният въпрос.

— Онова, от което се страхувам... Отчаяно се боя, че тя...

Гейбриъл го изрече вместо него.

— Боиш се, че майка ти ще каже на Хана какво знае за състоянието на баща ти.

— Именно. — Карик хвана ръката на Гейбриъл и я стисна признателно.

— Мислиш, че ако са останали някакви пари, Хана ще ги прибере и ще остави майка ти да понесе последствията.

— Да!

Гейбриъл зададе въпроса, който витаеше между тях.

— Знае ли майка ти къде Натан Манли е сложил парите?

Карик избухна раздражено.

— Представа нямам! Никога с нищо не е давала да се разбере, че знае, но ти не познаваш майка ми! Ядосана е заради татковото предателство, а тя никога не забравя и не прощава. Прибави и това, че е потайна и не вярва на никого, дори на мен. Колкото повече остарява, толкова по-лоша става. Именно по тази причина тези отношения с Хана Грей са толкова неестествени.

До тях се приближи Джасмин.

— Заповядайте, господа. — Тя сложи чиниите пред тях.

Карик изяде няколко хапки без никакъв апетит и се върна към проблема си.

— Знам, че майка ми е странна и че вероятно не е най-добрата майка на света, но тя е всичко, което имам. Не мога да ѝ позволя да отиде в затвора.

Гейбриъл се предаде.

— Хубаво. Смятай ме за назначен. Какво искаш да направя?

— Мислиш ли, че можеш да инсталираш подслушвателни устройства в къщата? — попита нетърпеливо Карик. — Сложи ги така, че да можем да чуваме какво казва майка ми на Хана, за да предадем информацията в съда. Знам, че е гадно, но не вярвам, че майка ми ще преживее разпита, още по-малко пък процеса, и определено не, затвора. Ще направя всичко, за да спася живота ѝ.

— Мога да направя каквото искаш.

— Майка ми е умна и наблюдателна. Има болно сърце и не искам да я тревожим.

Беше мило, че е толкова загрижен за майка си, макар тя да не се връзваше особено с образа на любяща, загрижена родителка.

— Ще инсталираме безжични камери с размери на молив. Става ли?

Карик се облегна назад с облекчение.

— Да. Така е много добре.

Честно казано, тази работа се хареса на Гейбриъл. Да отиде в къщата на баща си, да види мястото, на което е живял, в което се е разхождал... Беше проучил Натан Манли, опитвайки се да си създаде представа за човека, успял да изгради мултимилионен бизнес и да го срине, да се ожени за една жена и да разруши брака си, да поддържа романтични връзки с четири момичета и да ги остави бременни, да открадне състояние и да изостави всичко и всички, които познава.

Но ако Гейбриъл щеше да се занимава с това, той не можеше да каже на Карик, че са братя. Не тук. Не сега. Това трябваше да почака за друг път.

— Без малко да забравя. Ето. — Карик побутна нещо към Гейбриъл. — Това е Хана Грей.

Беше снимка, не особено добра, обаче. Зърниста и с неясни контури — от шофьорската ѝ книжка или може би от сестринския ѝ лиценз. Тя показваше русокоса жена, много бледа, със съвсем лек грим, сериозно лице и големи сини очи.

Но Гейбриъл се почувства така, сякаш са го блъснали в слабините.

Тя изглеждаше като жената на мечтите му.

СЕДЕМ

Къщата я наблюдаваше.

Хана върна подноса от закуската в кухнята и тръгна към апартаментата на госпожа Манли... но спря по средата на широкото стълбище. Огледа се, взря се в сенките, едва ли не очаквайки да види очи, които я следят.

Къщата я наблюдаваше.

Погледът ѝ мина по високия таван, по извивките на сводовете, по картините, окачени в редици по стените. Не видя нищо. Не чу нищо.

И все пак косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, а сърцето ѝ заби учестено.

Къщата я наблюдаваше.

Първите два месеца от назначението си тя не беше гледала на къщата като на живо същество. Беше погълната от пациентката си, откривайки, че госпожа Манли става лесно раздразнителна от слънчева светлина, хапчета против артрит, инсулинови инжекции, здравословна храна, дисциплина и физически упражнения. Но лятото премина в есен и когато септември оцвети листата в златно и червено, госпожа Манли започна да се пали все повече за партито си по случай Хелюин. Беше изтъкнала целта си: да се покаже като жена, която е преживяла предателството на Манли и не се е огънала.

Целта на Хана беше малко по-различна. Тя искаше госпожа Манли да живее дълго. Така че я ласкаеше, измъчваше, молеше ѝ се и ѝ нареждаше да се храни по-добре, да взема лекарствата си и да се отнася към бедното си, изтерзано тяло с уважение.

Постепенно бяха започнали да се разбират.

Госпожа Манли щеше да съдейства на Хана — до известна степен. А Хана на свой ред нямаше да я притиска.

И тогава, през последната седмица, се появи едно дразнещо съмнение, което с всеки изминал ден се засилваше.

Къщата наблюдаваше Хана и Хана... се плашеше.

Тя забърза по дългия коридор към вратата на госпожа Манли, натисна бравата и влезе в стаята. Затвори вратата след себе си и остана да стои няколко секунди задъхана, след което облегна гръб в стената.

— Какъв е проблемът, госпожице Грей? — попита рязко госпожа Манли.

— Глупаво е — каза Хана.

— Аз ще кажа дали е глупаво. — Госпожа Манли се раздвижи в леглото си като голям прилеп. — Какво има, госпожице Грей?

— Имам чувството — *Къщата ме наблюдава*, — че някой ме гледа. — Някак си това не прозвуча чак толкова нелепо, както да обвиняваш къща в зла умисъл.

— Може наистина някой да го прави. — Госпожа Манли й махна да се приближи. — По-бързо. Трябва да посетя барутния склад^[1].

Да се оправя с една дама бе далеч по-трудно, отколкото с човек като господин Дресер. Госпожа Манли използваше евфемизми по отношение телесните си функции; господин Дресер казваше просто, че иска да пикае. Но по някакъв начин те си приличаха; и двамата се стремяха към смъртта, предпочитаха я пред дългото, бавно старческо гаснене и страданието.

Хана отиде до старицата.

Госпожа Манли изпъшка, когато се опита да се изправи седнала.

Сутрините не бяха най-доброто й време от деня. Сутрините бяха мъчителни за болните от артрит. По време на съня ставите се сковаваха и движенията ставаха бавни и болезнени.

Бързо, уверено Хана масажира коленете и хълбоците на старицата, после избути инвалидния стол до леглото и й помогна да седне в него.

Госпожа Манли се насочи с него към тоалетната, после затвори вратата след себе си, оставяйки Хана да включи кафемашината. Веднага щом вратата се откряна, Хана побърза да помогне на госпожа Манли да се облече.

— Какво имате предвид като казвате, че може би някой ме гледа?

— Не знаеше ли? — изгледа я полуусмихната госпожа Манли. — В къщата е пълно с призраци.

— О, я стига.

— Скъпо момиче, при възрастта, на която е тази къща, допускаш ли, че не е виждала насилие? Страдание? Болка? На сцената й са се

разигравали какви ли не човешки емоции, а къщата ги е попила всичките. — Докато говореше, гласът на госпожа Манли ставаше все по-нисък и по-нисък. — Защо, мислиш, нашите партита за Хелюин са толкова успешни?

— Хубави гощавки — предположи Хана.

— Призраци има тук, скъпа, те са, които гледат. — Госпожа Манли вдигна очи към ужасеното лице на Хана и се разсмя. Всъщност, изкудкудака. — Май се поддаваш?

— Да не би да се шегувате? Когато бях дете, гледах някакъв филм за призраци и после седмици наред не можах да спя. — Хана говореше безгрижно, но не се шегуваше.

— О, скъпа. — Госпожа Манли се опита да потисне веселостта си. — Само се пошегувах за призраците.

— Добре. — Защото Хана не знаеше кое е по-лошото — къщата да я наблюдава, или в нея да има призраци. Тя наля чаша кафе на старицата.

Когато ѝ я подаде, госпожа Манли произнесе тихо:

— И все пак тук има други тайни, много по-смъртоносни от призраци.

— Искам ли да ги знам?

— Боя се, че се налага. Това е твоето наказание за неизменната честност, която си показала. — Но госпожа Манли сякаш изостави тази насока на мислене и махна към широката лавица за книги, сгушена в един ъгъл.

Тъмните, наситено махагонови рафтове бяха разположени под четирийсет и петградусов ъгъл спрямо стените. Те се издигаха от пода до извисяващия се над три метра нагоре таван, и върху тях бяха резбовани цяла поредица келтски възли, които ги превръщаха в красиво, сложно произведение на изкуството от 19 век.

Хана се намръщи, когато се приближи към библиотечната лавица. Едно доста прашно произведение на изкуството.

— Ще говоря с иконома. Това не е чистено от месеци.

— Не е чистено от смъртта на Торес. Не позволявам на никого да бърше праха от книгите ми.

Хана и преди беше работила при ексцентрици и предвид агорафобията на госпожа Манли старицата се държеше удивително нормално. Но да придиря за това кой ще чисти книгите ѝ...

— Поверявам на теб да го направиш. — Госпожа Манли разтегна устни, скривайки усмивка в чашата си.

Хана взе една от евтините кърпи, които държеше под ръка за чистене, примъкна стълбата за библиотеката, изкачи се до най-горната етажерка и се захвана с работа. Келтските украшения бяха изгравирани във формата на лица с очи, които гледат втренчено, и с познатите ухилени изражения. Беше си мислила, че къщата я наблюдава; тези библиотечни шкафове всъщност я следяха зорко.

Хана изваждаше всеки том, избърсваше го и го оставяше настрана. Един от друг по-различни, един от друг по-стари, с твърди корици, смесени с други с изтъркани от четене меки корици, в подредбата им цареше пълен хаос. Тя изтри праха от полиците. После, когато поставяше книгите обратно, попита:

— Това ли са любимите ви?

— Да. Стари приятели, повечето от тях.

Хана разлисти „Илиада“-та.

— Четете гръцки?

— И латински. Учех в „Уелсли“ и баща ми настояваше за традиционен курс на обучение, независимо от пазара на труда. Беше старомоден човек. Мислеше, че ще се омъжи веднага щом се дипломирам. Вместо това аз все чаках моя принц от мечтите... но всички знаем какво излезе от това.

За първи път госпожа Манли споменава за скандала, който я бе накарал да се крие, да не си показва носа в продължение на петнайсет години.

— Знам. — Хана деликатно замълча, после се престаши да попита: — Но не разбирам. Как можахте...

— Как е могла жена като Мелинда Балфур, жена, която може да проследи предците си до Мейфлауър, и състоянието на семейството си до най-ранните земевладелци, да се омъжи за човек, който я унижава непрекъснато със смяната на една жена подир друга? Това ли ме питаш?

— Да. Да, точно това ви питам.

— Съвсем просто. Натан може да омае птиците по клоните. Той определено ме омая. — Сякаш болките и артритът я завладяха, госпожа Манли бавно се размърда в стола си. — Когато го срещнах, той беше на двайсет и три, дързък, великолепен, чудото на

капиталовата борса. Помислих си, че е гений. Помислих си, че трябва да съм най-щастливото момиче на света, щом съм го хванала. И през ум не ми мина, че не аз съм го хванала — а че той ме е хванал. Баща ми се опита да ме предупреди. — Гласът ѝ изскърца в гърлото: — Баща ми ми каза, че никога не съм била привлекателна и че съм стара. Десет години по-стара от Натан. Каза ми, че Натан ме искал заради парите ми.

Всяка дума сгъстяваше боите на надвисваща катастрофа.

— Разбира се, че беше прав. — Устата на госпожа Манли се набръчка и тънките косъмчета на мустачките ѝ настръхнаха. — Беше прав за всичко. Натан разбираше от пари. Обичаше парите. Но аз си мислех, че обича и мен, така че му поверих състоянието си, достойнството си и репутацията на семейството си. И той ги съсипа.

— Толкова съжалявам.

— И гордостта си. Поверих му цялата си гордост и първо тя бе разбита най-тежко. Но това нямаше значение, защото Натан взе парите ми и създаде компания с тях, успешна компания, която впечатли дори баща ми. После... все не можех да зачена и никой не се усъмни у кого е грешката.

Хана почти усети болката, която заля като вълна старицата.

— *Грешка* не е думата за това. Да обвиниш една жена, че не забременява е толкова абсурдно, колкото да кажеш, че жената забременява само когато изпитва удоволствие от това.

Изпълнена с ярост, госпожа Манли се обърна към нея.

— Дори баща ми обвини мен. Защото Натан имаше каквото е нужно за създаването на бебе. Чукаше наред всичките онези момичета, припозна всички онези копелета. — Внезапно сякаш си спомни неодобрението на Хана към думата и спря.

Но Хана чу тежкото ѝ дишане, видя я как стисва зъби и замръзва като вкочанена. Хана се спусна едно стъпало по-долу, зае се със следващата полица и произнесе предпазливо:

— Добре поне, че е признал и е подкрепял децата. Проявил е достатъчно почтеност да го направи.

— Натан никога не е бил *почтен*. — Госпожа Манли избута инвалидния стол до нощната масичка, отвори едно чекмедже, извади снежнобяла кърпичка и попи потта над горната си устна. — Той не

познаваше значението на тази дума. Перчесе се като петел, нафукан и самодоволен. Имаше *синове*. Много *синове*.

— Но вие все пак сте заченали. — Хана слезе още малко. Не беше свършила с горния рафт, но видът на госпожа Манли я разтревожи.

Жената беше почервеняла, като пред удар.

— След много ужасни години, след вземане на безброй хормони, които да стимулират яйчниците да произвеждат яйцеклетки. Знаеш ли какво става, когато ти правят това? Качване на килограми, коремни болки, повръщане... да не споменавам, че пометнах два пъти. Прекарах бременността на легло. И знаеш ли какво получих за болките си? Карик. — Тя изплю името му. — Моят син Карик.

Виж ти. Това отговаряше на някои от въпросите, които Хана имаше за отношенията между майка и син.

— Раждането на Карик направи ли... съпруга ви щастлив?

— Да. Но виж, той винаги се радваше, когато му се роди дете. Поредният син, който доказваше неговата мъжественост. — Ярочервеният цвят се оттегли от лицето на госпожа Манли и тя се усмихна, на устните ѝ се появи високомерна усмивка. — След Карик не му се роди вече нито един син.

— *Какво!* — Хана стоеше, кацнала на стълбата и се взираше в работодателката си.

— Не много след раждането на Карик Натан минавал през Централ парк, връщайки се от къщата на любовницата си. Точно там, посред бял ден, бил нападнат и пребит. Единият му тестис беше смачкан и не можа да се оправи; наложи се да го ампутират. Другият... — Госпожа Манли изцъка с език с подправена скръб: — Когато се възстанови, откри, че вече не е онзи мъж, който е бил преди.

Дали Хана си въобрази, или госпожа Манли косвено си призна, че е организирала побоя над собствения си съпруг?

— Тогава се промени. Нямахте ги вече аферите, но въпреки всичко не се заседяваше вкъщи. Посещаваеше синовете си. Известно време прекара в Пенсилвания, покрай бизнеса, който бе изградил там... — Госпожа Манли гледаше някъде отвъд в пространството, сякаш можеше да види отсъстващия си съпруг. — Тя превключи вниманието си към Хана толкова бързо, че главата на Хана се завъртя. — Подай ми „Улис“ от Джеймс Джойс.

Хана зяпна.

— Бързо, момиче. Нямаме цял ден на разположение. Намира се на четвъртия рафт, средния, подвързана с кожа корица, жълто-кафява с черни букви.

Хана затърси.

— Обичате „Улис“? — Откри тома забутан между останалите с меки корици и дръпна силно.

Нищо не стана.

— Прочетох я в колежа. — Хана отново дръпна. — Лично аз намирам, че това е един от най-явните опити на един английски учител да накара учениците си да извършат самоубийство от чиста скука.

— Хвани я и *дръпни* — инструктира я госпожа Манли.

Хана обви ръка около „Улис“ и *дръпна*. Книгата се освободи с ясно доловим звук... и стената се отмести.

Не, не, стената, библиотечният шкаф. Хана се дръпна назад. Тя се втренчи в лакираното дърво, тежките томове, причудливите келтски фигури се завъртяха около една ос и разкриха отзад черна дупка. Притиснала ръка към гърдите си, Хана промърмори:

— О, боже. Има *таен* проход.

— Да. Има. Ти откъде си чувала за него? — попита госпожа Манли.

— Карик каза, че се говорело за такъв, но никога не го намерил. — Тя пхна крак вътре, после провря главата си, тялото си и се огледа.

Стоеше на тясна площадка със стълби, които се изкачваха нагоре и други, които отиваха надолу. Отнякъде се процеждаше светлина — от невидим прозорец или от небето — и осветяваше прах и дребни камъчета. Оттатък стълбището друга част от стената беше отрязана под ъгъл от четирийсет и пет градуса.

— Никога не казах на Карик за това. По времето, когато стана достатъчно голям, не му вярвах. — Гласът на госпожа Манли прозвуча по-близко, много по-близко.

Хана се обърна и се оказа лице в лице с нея.

— Да не би да има втори вход от другата страна на стълбището?

Госпожа Манли седеше в инвалидния си стол.

— Умно момиче. В спалнята до моята има друг библиотечен шкаф. Всички шкафове, които водят към прохода, са разположени под

ъгъл и някъде по рафтовете има екземпляр на „Улис“ от Джеймс Джойс. Изваждаш го и той се отваря.

Диаболично. Госпожа Манли беше диаболична.

— Къде води проходът?

— От тавана до мазето и оттам в пещера, която излиза на брега. Щом издърпа „Улис“, човек може да влезе вътре, да се затвори и да избяга.

Хана натисна шкафа и сложи книгата на предишното ѝ място.

— Да избяга от какво?

— От чудовището, което го преследва.

Хана си спомни всички неща, които Карик беше направил и казал, всички изпитания, които госпожа Манли беше понесла, и усети тръпки, сякаш по гърба ѝ пълзяха малки паячета.

— Значи наистина има тайни?

— За някои от тях знам. За други само предполагам. — Госпожа Манли се избута с инвалидния стол към вратата. — Но нямам съмнение, че сме в беда, момиче. В голяма беда.

— Каква беда?

— Къщата ни наблюдава.

* * *

Гейбриъл зърна движение на монитора. В коридора извън стаята на госпожа Манли две фигури, младата жена и възрастната дама в инвалидна количка, се насочиха към асансьора и изчезнаха.

Той се обърна към следващия монитор. Вратата на асансьора се отвори на приземния етаж и жените излязоха. Хана Грей хвана дръжките на инвалидната количка и я насочи към трапезарията. Трети монитор ги хвана, докато настанява госпожа Манли на мястото ѝ и тръгва по стъпалата към кухнята.

Беше разположил камерите добре. Имаше пълен изглед на коридора, фойето, асансьора и трапезарията.

Докаато госпожа Манли и Хана Грей бяха заети, той трябваше да организира поставянето на още камери на важните места.

Като събра апаратурата си, той изтича от спалнята, която заемаше в северното крило, и се насочи към апартамента на госпожа

Манли. Преди да са се върнали от закуска, щеше да е свършил всичко.

Възнамеряваше да наблюдава Хана Грей всяка минута: докато работи, докато спи, докато е свободна и докато заговорничи. Възнамеряваше да слуша всеки разговор, да следи всеки неин телефонен разговор, да научи какво обича и какво мрази, кои са приятелите ѝ и как си беше създала толкова врагове. Когато свършеше с Хана Грей, щеше да знае всичко за нея — а тя нямаше дори да подозира за неговото съществуване.

[1] Евфемизъм за тоалетна. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Хана ядеше закуската си, изпълнена с тревога.

Трябваше ли да напусне имението „Балфур“? Както беше обещала, госпожа Манли се беше обадила на губернатора на Ню Хемпшир. От биографията на Хана бяха изчистени всички простъпки и правомощията ѝ бяха възстановени. Де да можеше да изостави тази работа сега, да избяга далеч от госпожа Манли и никога да не поглежда назад.

Но тя бе *длъжница* на госпожа Манли. Нещо повече, трябваше да остави старата жена сама, с планирано само донякъде парти за Хелюин и син, който създаваше все повече проблеми. Госпожа Манли никога не бягаше от битка, но нейните аргументи я караха да се чувства уморена и тъжна.

Имаше един кратък период, през който Хана се бе възхищавала на Карик Манли. Сега едва си спомняше за това; сега се питаше защо той смята, че майка му знае нещо за богатството на баща му, какво очаква да спечели от това... и какво би сторил, за да се докопа до информацията.

Ако беше умна, трябваше да избяга. Да се спаси от тази къща с тайни проходи, с очи, които наблюдават, съдят и критикуват. Тя вече бе научила по трудния начин какво се случва, когато остане при пациент в разрушено семейство. Наградата да знае, че върши правилното нещо не си заслужаваше неприятностите след това. Дори наследството на господин Дресер не бе успокоило тревогата и мъката от това да загуби репутацията си като сестра и жена, а най-лошото беше, че това се случи изцяло по нейна вина. Трябваше да си държи устата затворена за това, че са били *приятели* със стария господин Дресер.

Тя вдигна очи към госпожа Манли.

Широката челюст на старицата бе хлътнала, малката ѝ уста бе увиснала и тя ядеше с интензивност, която караше сребърната вилица да потраква по тънкия китайски порцелан.

Госпожа Манли не беше обичлива. Не беше приятна. Точно сега Хана вероятно беше единственият човек в света, който въпреки това я харесваше. Все пак не можеше да я изостави да бъде подложена на разпити, на унижителното публично предъвкване на един отвратителен брак и куп обвинения, които можеха съвсем лесно да доведат до затвор.

Хана подпря лакти на масата и обхвана главата си с ръце.

Боже мили, ще поумнея ли някога!

— Е? — Госпожа Манли не спря да яде, когато изстреля въпроса към Хана. — Ще останеш ли?

Хана вдигна глава и я погледна.

— Да.

— Предполагах. Не си от хората, които бягат от неприятности.

— Би трябвало да се науча.

— Опитът ми показва, че човек с морални принципи не може да се откаже от тях, независимо колко се стареа. — Госпожа Манли присви очи над очилата си с черни рамки. — Нахрани ли се?

Хана погледна надолу към студената филийка.

— Да.

— Да вървим.

Както правеше всяка сутрин след закуска, Хана премести госпожа Манли от масата във фойето и спря.

— Искате ли, преди да се заемем с работата по партито, да излезем да се разходим?

— Не. Не! За бога, никога ли не се отказваш? — Гласът на госпожа Манли се повиши. Няма да ходя на никаква разходка, и ти няма да ме тормозиш с никаква гимнастика. Просто ме остави сама. Повръща ми се от теб и непрекъснатото ти настояване и подтикване.

Хана разбираше напрежението на госпожа Манли, страховете, които я караха да се довери на Хана, най-големият ѝ страх, че е направила грешка. Тя знаеше как самотата и болката могат да променят душата на една жена, вече наранена от живота. Беше я виждала да се сопва преди.

Но Хана бе отгледана от майка, която я бе научила да държи главата си изправена и никога да не позволява на някого да я принизява. А още по-малко да позволява на госпожа Манли да я тормози. Госпожа Манли се беше възползвала нечестно от слабостта ѝ.

Като отдалечи ръце от инвалидната количка, Хана се отдръпна.

— Както желаете.

Тя тръгна към стълбите и понечи да стъпи на първото стъпало, когато госпожа Манли извика:

— Момиче! Ей, ти! Хана! Не ме оставяй!

Хана продължи нагоре.

— Хана! Да не си посмяла да ме зарежеш тук!

Хана невъзмутимо изправи гръб.

— О, добре де. Хана, съжалявам.

Хана спря. Обърна се. Погледна надолу към пациентката си.

Госпожа Манли изглеждаше инатлива като магаре.

— Извинявам се. Ела бързо! Трябва да използвам тоалетната!

Хана не помръдна.

— Моля те. Моля те, ела и ме изкачи горе. Не искам да седя тук.

— Тя сви рамене неспокойно. — Чувствам се изложена на показ.

Хана се огледа неловко, после бързо слезе по стъпалата. Хвана ръчките на инвалидната количка и я насочи към асансьора.

— Наистина ли бързате за тоалетната?

— Не, исках само да знам дали би ме оставила там, ако се нуждаех — промърмори госпожа Манли.

Виж ти. Гейбриъл се облегна в стола си. Тази малка сценка показваше съвсем ясно влиянието, което Хана имаше върху госпожа Манли. Старата дама се бе разстроила от Ханиното неуважително поведение и без да прави нищо друго, само с едно обръщане назад, Хана я беше вкарала във форма.

— Следващия път, когато се нуждаете от изкупителна жертва, ми позволете да звънна на Джеф Дресер. — Хана прозвуча раздражено.

Госпожа Манли избухна в смях.

— Да, иначе аз ще звънна на онзи дребен червей Нелсън.

Интересно. Явно госпожа Манли не обичаше иконома. Гейбриъл не се изненада, но Карик го бе уверил, че Нелсън е най-добрият му помощник. Нелсън определено се бе постарал, уверявайки се, че Гейбриъл се чувства удобно в малкия си импровизиран офис и знаеше всичко за госпожа Манли — навиците ѝ, превзетостта ѝ и промените, които бяха настъпили след идването на Хана Грей в къщата. Той не обичаше Хана Грей и не се притесняваше да изтъква лошото ѝ влияние върху госпожа Манли. В това той и Карик бяха единомисленици.

Гейбриъл гледаше редицата монитори, докато Хана буташе инвалидната количка с госпожа Манли към апартамента ѝ.

Добре. Старата дама изглеждаше уморена, щеше да иска да си почине и следващото мероприятие щеше да бъде ефикасен тест за разположените от Гейбриъл камери и микрофони. Той можеше да гледа как Хана я тормози и я принуждава да се подчини, да получи доказателствата, от които Карик се нуждаеше, за да има правото да я уволни и може би, само може би, да получи информацията за липсващото богатство на Манли.

Гейбриъл лично смяташе, че Карик се заная. Ако Мелинда знаеше нещо за състоянието, тя щеше да се е докопала някак си до него, дори и само за да плаща разходите по тази прилична на музей къща. Гейбриъл огледа спалнята, където бе разположил апаратурата си и забеляза изтънелите завеси, избелелия килим, проядената от молци кувертюра на леглото. Ореховият скрин, където бе сложил лаптопа си, беше истинско произведение на изкуството от 19 век, но прислужниците бяха блъскали прахосмукачката толкова пъти в краката му, че ги бяха нацърбили, а някое хлапе даже беше издълбало името си върху перваза му. Цялото място миришеше на мухъл, сякаш прозорците не са били отваряни от години — а това бе само една единична стая между дузината останали. Наистина, все още не познаваше госпожа Манли, но това, което бе видял на монитора, показваше жена, която се гордее с произхода си.

Да, тя би използвала тези пари за имението „Балфур“.

Хана беше средна на ръст, толкова стройна, че изглеждаше крехка. Тя вдигна госпожа Манли от инвалидната количка и ѝ помогна да се настани в леглото; в този момент Гейбриъл осъзна, че крехкостта ѝ е измамна. Тя нагласи възглавницата и завивките на старицата, провери кръвната ѝ захар, после приготви една инжекция и подаде иглата на госпожа Манли.

Госпожа Манли я погледна уморено.

— Добре. Аз ще я направя. — В гласа на Хана се усещаше намек за акцент от Източното крайбрежие, а думите ѝ бяха прозвучали толкова любезно и мило, че Гейбриъл примига от изненада.

Но в неговия бизнес той се бе научил да не вярва на мили гласчета и сладки личица. В неговия бизнес се бе научил изобщо да не вярва.

Тя постави инжекцията, после прекоси стаята, дръпна завесите, намали лампите. Движеше се като медицинска сестра, дългокрака и стройна, с характерните уверени, тихи стъпки.

Не можеше да види лицето ѝ, но косата ѝ беше руса, почти с платинен цвят, и подстригана късо около лицето, така че се люшваше встрани, когато тя обърнеше главата си.

Ушите ѝ стърчаха навън и той се засмя на гледката.

— Две седмици до Хелюин — обади се госпожа Манли. — Колко потвърждения получихме?

— Над двеста. Всички ще дойдат.

— Разбира се, че ще дойдат. Никой няма да пропусне шанса да види имението „Балфур“ и откачената отшелничка, която живее в него. — Госпожа Манли затвори очи.

Карик беше прав. Не беше работа на Хана да я убеждава да дава това парти.

Хана отиде до бюрото, извади една папка и надникна в нея.

— Имаме политици, певци, актьори, министри...

— Някакви достойни хора?

Хана се засмя.

— Няколко.

— Уреди ли охраната?

О, по дяволите. Още един проблем, с който да се справя.

— Това не ми е хрумвало.

Разбира се, че не. Може да играеш в отбора с големите момичета, но не си наясно с тренировката.

— Щом ще идват всичките тези политици, актьори и други непочтени типове, ще трябва да имаме охрана. — Госпожа Манли се размърда неспокойно. — Звънни на моя човек, Ерик Сансуси. „Охрана Сансуси“, в града. Не съм говорила с него от петнайсет години, но той ме познава.

Хана отиде до госпожа Манли и провери пулса ѝ.

— Трябва да си почивате.

С уморен глас старицата отвърна:

— Подай ми „Бръшляненото дърво“. Вторият рафт горе, отдясно.

— Не искате ли „Улис“? — Хана прозвуча така, сякаш се шегува.

— Не. Не ми се четат брътвежите на някакъв пиян ирландец.

— Тогава защо държиш книгата? — извика силно Гейбриъл.

— Затова ли избрахте това заглавие? — попита Хана.

— Защото е толкова ужасно?

— Никой, който веднъж го е чел, няма да повтори пак — каза госпожа Манли. — Поне не нарочно.

Беше се случвало преди. Гейбриъл попадеше по средата на някакъв разговор и нямаше никаква представа за какво си говорят.

Хана се приближи до библиотеката. Протегна се, погледна нагоре и той възкликна:

— О!

Нищо чудно, че тя бе успяла да измъкне петдесет хиляди долара от последния си пациент. Приличаше на китайска кукличка с големи сини очи и тъмни мигли, които пърхаха като вентилатор. Тъмни мигли... Гейбриъл знаеше, че това означава, че тя си боядисва косата или пък използва спирала с вешината на магьосница. Но като я гледаше, изобщо не му пукаше.

Тя имаше очи, които биха накарали един мъж да пожертва с готовност живота си, честта си... и състоянието си.

Имаше също страхотни устни, а страните ѝ бяха пълни и меки... Той погледна надолу към блузата ѝ и установи, че гърдите ѝ също изглеждат пълни и меки.

Усети, че изпада в нещо като халюцинация. За дълго. С малко късмет, тя щеше да направи нещо ужасно, той ще трябваше да я разпита, а тя щеше да му предложи себе си като подкуп, за да спаси изящната си, красива шия.

Предположи, че ще трябва да откаже. Но, по дяволите, би могъл да се наслаждава на фантазията, докато това трае.

Тя намери книгата и я занесе на госпожа Манли, която я разтвори, подпря я на гърдите си и затвори очи.

— Не забравяй да звънеш на Ерик.

— Ще го направя веднага. — Хана отиде до компютъра и отвори браузъра на жълтите страници.

Без да отваря очи, госпожа Манли рече:

— Номерът е в тефтера ми с адреси и телефонни номера.

Хана затвори лаптопа, бръкна в чекмеджето на бюрото и извади силно изтъркана папка на цветчета отпред и полуразпадащи се листи, пъхнати между страниците, и бавно я прелисти.

— Не го намирам на буквата „С“. Какво да търся? — провикна се тя.

— Търси буква „Е“ за Ерик.

— Вярно — промърмори Хана. — Ама че съм глупава.

На компютъра Гейбриъл вкара кода, за да държи под контрол телефонната система. Изтегли софтуерната си програма, за да промени гласа си, видя предложенията и избра „Нова Англия“. Докато Хана набираше номера, вече беше готов.

Клетъчният му телефон иззвъня.

Той отговори:

— „Охрана Сансуси“. На телефона Трент Сансуси. — Докато говореше, пусна търсене за „Охрана Сансуси“ и се намръщи. Проклетата фирма не беше действаща. Всъщност... още едно бързо проучване потвърди, че има голям проблем.

— Ерик ли е? — Хана прозвуча оживено и делово.

Ерик Сансуси беше мъртъв. От шест години.

— Ерик е в заслужен отпуск. — Гейбриъл допусна, че щом госпожа Манли не знаеше, че Ерик е умрял, тя със сигурност не би могла да знае дали е на слънчевите Бахами... — и няма да се върне през следващите три седмици. Мога ли да ви помогна?

— А вие какъв сте на Ерик? — Тя остави въпроса да виси във въздуха.

Той я наблюдаваше, докато говори, леко набръчкала челото си. Явно знаеше, че госпожа Манли няма да хареса развитието на нещата; той трябваше да си изиграе картите добре.

— Аз съм неговият син.

— Какво не е наред? — Госпожа Манли се изправи в леглото, разтревожена от тона на Хана.

Хана го остави да чака, но, разбира се, Гейбриъл я чуваше през микрофоните.

— Ерик е в отпуск. Обади се синът му.

— Синът му? Ами че Ерик е гей!

Она.

Госпожа Манли продължи:

— Както и да е, дори да има някакъв син, то той ще е прекалено млад, за да върти офиса. Попитай го колко е годишен. Попитай го!

Хана се върна.

— Аз съм Хана Грей, придружителката на госпожа Мелинда Манли в къщата „Балфур“. Тя се съмнява във вашата...

— В моята възраст и сексуалните предпочитания на баща ми? Да, случвало се е много пъти, откакто се преместих тук, но когато е бил в колежа, татко е експериментирал и ето че съм се появил аз. — Гейбриъл гледаше как Хана предава информацията, как госпожа Манли я смила, кима и се обляга назад.

Облекчен, Гейбриъл се отпусна в стола си. Това препятствие беше преодоляно.

Хана се върна на линията.

— Благодаря ви за обяснението, господин Сансуси. Ами... госпожа Манли възобновява партито за Хелуин в къщата „Балфур“ и се нуждаем от охрана. Дали бихте могли да я поемете?

— Хелуин е доста напрегнато време за нас, но съм сигурен, че татко би настоял да направим всичко, което можем за госпожа Манли и имението. Предполагам, че ще желаете обичайната за такива случаи охрана? — Гейбриъл бе организиран охрана за много партита и докато говореше за подробностите, видя Хана да се отпуска. Беше успял да я убеди, че в тази част от плановете няма да има никакви спънки.

Госпожа Манли се изправи отново.

— Питай го дали може да дойде по-рано да огледа къщата.

Хана го прекъсна и произнесе с твърд глас:

— Ако можете да изпратите копие от плановете си, за да ги прегледа госпожа Манли, би било чудесно. Междувременно, дали ще е удобно да се отбиете да видите какво е необходимо да направите?

Госпожа Манли продължи:

— Защото когато намери камерите и микрофоните, ще хвана Карик за врата и ще го разтърся така, че зъбите му да тракат.

По дяволите. Старата дама си я биваше. Беше предположила, че Карик може да е наредил наблюдение. Добре беше, че може да чува техните разговори. Това беше единственото, което можеше да спаси задника му.

Хана произнесе гладко в слушалката.

— Тъй като е минало много време, откакто „Охрана Сансуси“ не е била в имението „Балфур“, бихме искали да проверите обстойно къщата и градините и да кажете какво е необходимо за осъвременяването на охраната в момента.

— Ще се радваме да го направим — каза Гейбриъл със смесица от готовност и професионализъм. — Татковият технически специалист е Сюзън Стивънс. Може ли да изпратя нея?

Хана остави слушалката отново и предаде на старицата:

— Ще изпрати някаква жена на име Сюзън Стивънс.

— Искам началника — произнесе капризно, госпожа Манли. — Кажете му той да дойде.

Хана се върна.

— Госпожа Манли предпочита вие лично да се заемете с нейната охрана.

— Аз също предпочитам, което означава, че ще изпратя най-добрия, с когото разполагам. А най-добрият в случая е Сюзън Стивънс. Повярвайте ми, госпожице Грей, със сигурност не искате аз да се занимавам с нещо техническо. — Той придаде шеговита нотка на гласа си. — Пълна скръб съм на камерите и на компютъра.

Тя на свой ред му отговори също шеговито и с усмивка:

— Каква е *вашата* специалност, господин Сансуси?

— Казвам на хората какво да правят.

— Значи не правите нищо.

— Точно така. Аз съм администратор.

Тя се изсмя с нисък, сърдечен кикот, който го накара да се изпоти.

— Работила съм с мъже като вас. Болниците са пълни с такива.

— Разбирате ли, все още не съм дорасъл да бъда добър администратор. Понякога забравям, че съм на дежурство и всъщност *правя* нещо, като например хартиен архив или вземане на решение.

— Ако продължавате в същия дух, никога няма да получите повишение и да станете... този, който стои над администратора.

— Диктатор.

— Да не би да се каните да завземете някоя малка страна скоро?

Той гледаше право в нея — не че тя подозираше това, — когато отвърна:

— Вече имам една наука.

Но тя явно схвана мисълта му, защото вдържи дъха си и изправи рамене:

— Добре, Трент. Убедихте ме за Сюзън Стивънс. — Тя кимна успокояващо към госпожа Манли, която неохотно ѝ кимна в отговор.

— Да се уговорим за срещата.

— Правилно. — Гейбриъл поде деловия ѝ тон, уредиха час и приключиха разговора.

Но макар че тя не го знаеше, той още беше там.

ДЕВЕТ

Гейбриъл се облегна в стола си и се усмихна. Добре се беше получило. Даже много добре.

Хана от своя страна остави слушалката и седна с ръце в скута и озадачена усмивка на лицето.

— Ти флиртуваше с този мъж. — Госпожа Манли се обърна настрана и се вгледа в Хана.

— Не, не съм. — Сепната, тя се изправи. — Защо го казвате? Говорихме за охраната.

— Това, което казваше и начинът, по който звучеше бяха две съвсем различни неща. — Сега, когато имаше с какво да занимава съзнанието си, госпожа Манли съвсем не изглеждаше толкова уморена.

Хана спря и помисли.

— Може би. Но... о, добре. — Тя се засмя. — Той има приятен, дълбок глас, но то е като да слушаш диджей по радиото, а после да го видиш на живо. Мъжът, който изглежда с толкова страхотен характер и невероятен глас се оказва шейсетгодишен, плешив и сто и двайсеткилограмов.

— Толкова ли си куха, че да гледаш външността? — Госпожа Манли имаше режещ глас и такъв маниер да обижда хората, че накара Гейбриъл да се пита как някой не я е ликвидирал още преди години.

Но Хана добре ѝ го върна:

— Можете да сте сигурна. Ако някога си намеря мъж, той ще е на моята възраст. Да се грижа за болни ми е професия. Но нямам желание да се грижа за старческите недъзи на съпруга си. Не и ако не съм сигурна, че той ще е до мен, за да ми отвърне със същото. Човекът, за когото ще се омъжа, трябва да се грижи за здравето си. Да се храни правилно и да тренира.

Гейбриъл побутна с пръст корема си. Беше толкова зает с инсталирането на камерите и микрофоните, че беше изоставил фитнеса. Ако не внимаваше, щеше да кисне пред мониторите часове наред, запленил от Хана Грей. А както казваше на хората, когато ги

назначаваше: „силното тяло е едно от изискванията за работа в охранителна фирма“. Не би им позволил да бъдат в по-ниска от върхова кондиция и очакваше същото от себе си.

Спусна се на пода и започна серия коремни преси.

— Ами плешивостта? — попита той монитора. Не че го интересуваше. Той имаше права черна коса, но мъжете наследяват гена за плешивост по майчина линия... а той не знаеше нищо за рода на майка си.

— Колкото до косата — каза Хана, — предполагам, че не ме интересува.

— Че защо да те интересува? Когато си купуваш жребец, не му гледаш гривата.

Гейбриъл пъргаво се надигна от пода и зяпна монитора.

— Истина е. — Хана стоеше до леглото и изглеждаше напълно сериозна. — Макар да не съм убедена, че това, което има значение, е размерът на пакета. Винаги съм смятала, че един мъж може да язди, независимо от „екипировката“, ако е достатъчно умен да отдели време да загрее кобилката си.

Гейбриъл отдавна не беше извършвал наблюдение лично — не му се налагаше. Все пак беше шефът. А някога, по времето, когато го правеше, ставаше дума за изневеряващи съпрузи и други подобни. Никога не беше наблюдавал жени да разговарят за мъже. И определено никога не беше предполагал, че един разговор за мъже и за техните сексуални действия може да се води толкова... хладнокръвно.

Беше стреснат. И объркан. И заинтригуван.

— Не забравяй. Трябва да сваля с финес. — Госпожа Манли прозвуча така, сякаш преподаваше в училище за езда.

— Да, няма нищо по-лошо от мъж, който се прекатурва от седлото, преди да се върне обратно в конюшните. — Хана не знаеше ли, че не трябва да говори за секс с жена, два пъти по-възрастна от нея?

— Знаете ли — каза тя, — откакто майка ми почина, никой не се е интересувал толкова от мен, че да ме пита какво търся в един мъж.

— Интересен случай си ти, Хана Грей. Красавица си. Би трябвало да въртиш света на малкия си пръст. — Госпожа Манли потропа с пръсти по корицата на книгата. — Вместо това си толкова предпазлива, че се криеш в болнични стаи да се грижиш за стари хора.

Явно засегната, Хана каза:

— Не се крия! Болните се нуждаят от мен.

— Не казвам, че не се нуждая от теб. Ти ме убеди, че се нуждая.

Аха. Тя я убедила, значи. Точно както Карик му беше казал.

— Но ти наистина се криеш. И аз се питам защо. — Госпожа Манли се отпусна на възглавницата, наблюдавайки Хана замислено. — Не е възможно Джеф Дресер да е причината.

— Не. — Хана прозвуча категорично.

— Какво „не“? — Веждите на старата дама излетяха нагоре.

— Не, не играя тази игра. Нямам намерение да ви показвам белезите си, защото скучаете.

Госпожа Манли почти се усмихна.

— Може би защото аз съм ти показала моите?

— Не е трябвало да го правите, ако не сте изпитвали необходимост.

Какви белези? Каква необходимост?

Госпожа Манли продължи да дразни Хана.

— Ти би искала да се интересувам от теб.

— Не по такъв начин. Установила съм, че покажа ли си уязвимото място, винаги се стига до изкормяне.

— Ти си плашещо потаен човек. Питам се какви тайни криеш.

Да, госпожо Манли, не сте единствената.

Само че госпожа Манли явно усети, че е притиснала Хана до крайност.

— Говорехме за идеалния мъж. Искаш да е млад, който се грижи за здравето си, по възможност с коса. Какво друго? — Преди Хана да успее да отговори, госпожа Манли вдигна пръст: — И не ми пускай никакви безсолни шегички. Какво искаш наистина?

Хана отговори толкова бързо, че Гейбриъл разбра, че дълго е мислила над това.

— Искам мъж, който да не ме използва — не искам да бъда средство за отмъщение или красива вещ, която дава на мъжа престиж. Харесвах стария господин Дресер и оценявам наследството, но не ми харесваше да съм тази, която му помага да даде на семейството си урок... освен това си мисля, че е знаел, че хората ще започнат да говорят, че съм спала с него. Не искам да бъда използвана така отново.

— Какво друго?

— Искам мъж, който да не ме лъже. Искам да знам истината за него и когато сметна, че го познавам, ще му кажа истината за себе си. — Хана прокара пръсти през русата си коса. — Толкова ми е писнало от мъжете и лъжите им. Джеф Дресер разправя пред сестринската комисия, че съм откраднала семейното сребро и съм чукала баща му, докато среброто подрънква в колата му от единствения път, когато дойде да посети баща си.

— Нещо друго! — Госпожа Манли беше настоятелна, любопитна и на Гейбриъл му се прииска да я аплодира.

— Искам мъж, който да е около мен. Не като баща ми, който си живеел най-спокойно тук, но избягал, като дошъл моментът да прояви някаква отговорност. О, споменах ли, че очаквам от рицаря си на бял кон да няма съпруга? — Хана погледна госпожа Манли. — Съжалявам. Нямах предвид...

Госпожа Манли й махна с ръка.

— И двете носим едни и същи бойни белези. — Тя протегна ръка към Хана.

Хана я пое.

Старицата продължи:

— Трябва да вярвам, че някъде, някога все някоя жена ще се омъжи за мъж, който е честен, смел и верен, и двамата ще живеят щастливо до края на живота си. Ако не вярвах в това, ако не вярвах в любовта, щях да съм си заминала много отдавна.

Хана гледаше старата госпожа Манли с изненада и явно трогната.

— Предполагам, че щом вие, измежду всички хора на земята, можете да вярвате, значи и аз мога да вярвам.

— Добро момиче си ти. Искрено. Силно. С морал, какъвто вече не виждам. Съжалявам за онова, което ще се случи, но ти трябва да си. — Умът на госпожа Манли явно се отклони в друга посока, когато завърши:

— Няма друг.

Хана очевидно си помисли същото, защото се наведе по-близо и попита:

— Госпожо Манли, добре ли сте?

Жената гледаше напрегнато.

— Не ми харесват тези непостоянни настроения. — Хана се освободи. — Нека проверя отново кръвната ви захар.

Старицата сякаш внезапно се върна в настоящето.

— За бога, няма ми нищо на кръвната захар. Стара съм и съм уморена, и ако всичко върви по план, скоро ще умра. Нямам ли право да се замислям от време навреме?

— Да, а аз имам правото да проверявам кръвната ви захар, когато поискам.

Гейбриъл гледаше как Хана се подготвя и не можеше да не признае колко добре се справя с целия този фарс. Ако не знаеше, като нищо щеше да повярва, че е разочарована от любовта. Ако не беше видял онази сцена долу на стълбището, можеше да повярва, че Хана се грижи за госпожа Манли. Ако Карик не му беше казал какво е направила и Нелсън и щата Ню Хемпшир не бяха подкрепили думите на Карик, той можеше да повярва, че тя е самата честност и почтеност.

Щеше да повярва... но не го направи. Той беше здравомислещ човек. Всички доказателства показваха Ханиното коварство. А Гейбриъл бе прекарал прекалено дълго в търсене на семейството си, на кръвните си полубратя и най-после ги бе намерил. Четирима братя, всичките добри мъже.

Така че той вярваше на брат си Карик.

ДЕСЕТ

На следващата сутрин, сякаш избухването от предишния ден не се бе случвало, Хана заведе госпожа Манли във фойето и зададе въпроса, който задаваше всеки път:

— Дали, преди да се захванем с работата по партито, да не се разходим?

— Да.

Хана едва не се препъна в собствените си крака. Въпреки че винаги закачаше проходилката на гърба на инвалидната количка, тя никога не бе използвана, тъй като госпожа Манли никога не поиска да излезе. Затова колебливо попита:

— Да излезем ли навън?

— Че къде другаде можем да се разхождаме? В коридора? Разбира се, че ще излезем навън. — Госпожа Манли седеше като истукана, изчаквайки, докато Хана се опитва да разбере какво се е променило. Защото госпожа Манли не беше излизала навън през цялото време, откакто Хана беше тук, а ако можеше да се вярва на Карик, майка му не си бе показвала носа навън от петнайсет години.

— Какъв е проблемът, момиче? — Госпожа Манли направи жест с отрупаните си с пръстени ръце. — Хайде, бутай количката.

Хана хвана дръжките на количката и се насочи към вратата.

— Отворете вратата — помоли тя икономка.

— Госпожице Грей? — засуети се нерешително Нелсън.

Гласът на Хана се втвърди.

— Отворете вратата и доведете двама яки мъже да ми помогнат да сложим госпожа Манли на проходилката.

— Не мога да го направя. Госпожа Манли не излиза навън — каза той.

Старата дама се наклони напред в стола. С бавни, отчетливи думи тя произнесе:

— Госпожа Манли прави каквото поиска. Госпожа Манли е собственичка на тази къща и ако в следващите две минути не доведете

някой да помогне на госпожица Грей, госпожа Манли ще ви уволни, а до момента, когато синът ми чуе за това, да не се заблуждаваме, вие отдавна ще сте си заминали и никога няма да се върнете.

Когато гласът ѝ се повиши и твърдят ѝ характер намекна недвусмислено за себе си, по лицето на иконома плъзна червенина. Той вдървено се поклони.

— Да, госпожо Манли — и излезе.

— Наглец — промърмори старата дама. — Може Карик да го е назначил, но аз му плащам. Трябва да научи някои неща.

След секунди Нелсън се върна с двама млади мъже, облечени в дочени дрехи отгоре до долу и с изцапани ръце.

— Извинявам се за вида им — каза Нелсън. — Градинари са.

Госпожа Манли му махна да се отдалечи.

— Просто ме изнесете навън.

— Аз ще я избутам през вратата. А вие, момчета, ѝ помогнете да слезе на рампата и... къде искате да отидете, госпожо Манли? — попита Хана.

— Заведете ме на върха на скалата — отвърна тя.

Нелсън изгледа Хана толкова разтревожено, че Хана се запита какво ли му е казал Карик. Когато изкара количката навън, тя повтори:

— Чухте госпожа Манли. На върха на скалата.

Мястото не беше чак толкова диво, както звучеше; всеки ден Хана тичаше покрай скалата. След миг се показа павирана пътека, която се виеше нагоре към купчина гладки гранитни камъни, после се спускаше към сребрист плаж и накрая отново се изкачваше към границата на земите на Балфур. През лятото туристите и местните се разхождаха тук, преминавайки през частния имот с мълчаливото съгласие на семейството. Все пак изкачването беше стръмно и двамата градинари се изпотиха здравата, докато стигнат най-горе.

Хана застопори инвалидната количка.

Госпожа Манли вдигна ръка властно:

— Върнете се за нас след час.

Двамата мъже се размърдаха несигурно. След това наведоха неохотно глави и поеха по пътеката. Госпожа Манли поклати глава.

— В наши дни никой не проявява дори елементарна учтивост.

Хана потисна усмивката си.

— Трябва да им дадете възможност да опитват.

— Възможност да опитват — изсумтя старицата. — Подай ми ръка.

Хана се приближи и протегна ръка.

— Какво правите?

— Вървя.

— Но... вие... — Тук, където нямаше никой, който да помогне, в случай че падне, госпожа Манли искаше да *върви!*

— За бога, момиче. Ако падна, мобилният ми телефон е тук. А сега ми подай ръка.

Хана се подчини, измъкна я от инвалидния стол и избута проходилката.

Госпожа Манли се облегна на нея и едва когато каза: „Добре, държа се“, Хана отстъпи назад.

Тук пътеката беше равна и старицата тръгна към купчината камъни. Когато стигна до тях, предпазливо се облегна на най-широкия и затвори очи, сякаш напрежението я бе изтощило. Но когато Хана забърза към нея, тя ги отвори отново и произнесе раздражено:

— Престани да гледаш толкова разтревожено. Нали това искаше?

— Да. Но си мислех, че ще го правим постепенно. Госпожа Манли се усмихна, болезнена гримаса, която изчезна, когато погледът ѝ се обърна към океана.

— Не мисля, че можем. Избутай настрани количката. И ела.

Хана се подчини на инструкциите, върна се и седна до госпожа Манли на затопления гранит.

— Това наистина е най-хубавото място на света — каза госпожа Манли. — Бях забравила колко е красиво, така че може би трябва да съм благодарна. Но... бремето на къщата ме тегли надолу от толкова дълго. Прекалено дълго.

Бризът шепнеше около тях, носейки мирис на море, на сол и приключения.

— Не трябва да оставате тук. — Хана посочи през океана към сушата и към тънката плажна ивица. — Можете да го продадете, да го дадете на щата за парк, да избягате...

Госпожа Манли се засмя, дълъг, безумен кикот.

— Не мога. Прикована съм тук до деня, когато ще умра. — Тя се наведе напред. — Защото знам къде Натан е оставил състоянието си.

— О, не. — Хана се плъзна назад и се отпусна по гръб на скалата, като се взираше в синьото небе и се опитваше да не чува, да не разбира. — Не ми казвайте това.

— На кого друго мога да го кажа? — Лицето на госпожа Манли закри гледката от разпръснати, бързо движещи се облаци. — Ти си единствената, на която мога да се доверя.

Хана погледна в настоящите очи на старата жена.

— Преди на кого сте се доверявали?

— На Торес.

— По дяволите. — Хана закри очите си с ръка, опитвайки се да се предпази от ужасната истина.

Госпожа Манли издърпа ръката ѝ.

— Предполагаше се, че Торес ще ме надживее. А вместо това се гътна от сърдечен удар на шейсет.

— Проклет кучи син.

— В наши дни не може да се намери човек, на кого да се разчита. — Устата на госпожа Манли се изкриви цинично.

— Вие със сигурност не можете. — Хана вдигна глава. — Откъде знаете на кое място... на кое място той е скрил парите?

— Наблюдавах. Анализирах. Надничях в архивите. Открих офшорна сметка на Натан. Никога не съм била толкова глупава, колкото той ме смяташе.

Не. Не, госпожа Манли изобщо не беше глупава.

Госпожа Манли погледна към имението, оставено на разрухата.

— От деня, в който Натан ме остави, мечтаей да източа парите от сметката и да ги върна на хората, които работеха и инвестираха в компанията. След като умра, имам предвид. Нямам намерение да съм тук по време на тази гюрултия.

— Разбира се, че не — каза Хана иронично.

— Така че първо уредих никой да не може да се добере до тази сметка. Аз съм Балфур. Разбирам от финанси.

Хана изпита страхопочитание.

— Как установихте кой трябва да получи парите? Хората, които е измамил, са били хиляди.

— Аз съм му съпруга. Имам достъп до финансите. Да, наистина са хиляди, и да, написването на компютърната програма за връщане на парите отне две години. — Госпожа Манли се усмихна самодоволно.

— Затова назначих Торес. Карик винаги го е смятал за лош иконом. Всъщност, той беше хакер от Аржентина, нелегално в страната. Действаше като мой иконом и движеше програмата. Плащах му много добре за работата и го държах далеч от граничната полиция.

— Толкова много ли сте му вярвали?

— Не вярвам на никого, когато се отнася до толкова много пари, така че се научих на компютърно програмиране достатъчно добре, за да го накарам да бъде честен.

— Значи ще върнете парите на хората, които Натан е ограбил, защото те са тези, които са били засегнати най-много от неговото предателство.

— Вижте. Не ми приписвайте заслуги и качества, каквито нямам. Не давам пет пари за тях и за жалките им, нещастни животи. Но аз съм Балфур. Ние сме хора на честта. Грижим се за хората си. — Гърдите на госпожа Манли се повдигнаха, сякаш да бъде на седемстотин метра над морското равнище ѝ идваше прекалено много, сякаш не ѝ достигаше кислород. — Натан избяга без нито веднъж да погледне назад, оставяйки ме аз да чистя мръсотията му. И аз ще го направя.

— *Благородно задължение*, а? — Хана ѝ се усмихна, без да вярва на думица от изреченото.

Госпожа Манли изпухтя, не желаейки да признае никакви по-висши чувства, освен онези, които бе възпитана да изпитва.

— Бих казала на Карик, бих оставила всичко това на него, но Карик... той е моята грешка. По времето, когато забременях, вече знаех какъв е Натан. Знаех, че синът му може да е харизматичен, талантлив и напълно лишен от морал и достойнство. Но си помислих... позволих си да си мечтая за истинско дете, за законен син, който би възпрял Натан да скита. Била съм глупачка.

— Другите деца също са били истински — вметна Хана предпазливо.

— Не и за мен. Не ме беше грижа за първия. Или пък за втория. Възпитана съм да мисля, че всеки велик мъж има правото да има една-две метреси. И макар да знаех за изневерите, въпреки че Натан се перчеше със синовете си, можех да държа главата си вдигната, защото вече и аз имах син. — Госпожа Манли погледна към инвалидната количка. — Осъзнах почти веднага, че Карик е като баща си — чаровник, прогнил до корена. Мисля си, че ако имах Карик само за

себе си, можех да го оправя. Да му изградя характер, някакви морални принципи. Вместо това трябваше да гледам как баща му върхлита всеки месец, как го учи на това колко успешен може да бъде един мъж, ако не прави правилните неща и погазва мнението на другите.

— Трудно е да се преодолее такъв поведенчески модел — каза Хана тихо.

— Знаеш ли, проследих кариерите на останалите му синове. Те са мъже. Истински мъже с амбиции и етика; в момента всички са женени и верни на жените си; и са щастливи. Тръгнаха с толкова по-малко от Карик, а сега имат всичко, защото изградиха живота си върху добра основа. — Ръцете на госпожа Манли трепереха. — Мразя Карик, защото е червей, готов да ме продаде за един долар. Той е моето поражение. Поражението ми.

— Майка ми казваше, че може да ме научи да правя правилните неща, но в края на краищата аз съм човекът, отговорен за това, което съм станала. Важи както за мен, така и за Карик. Той не е вашето поражение. Той е поражение на собственото си изграждане.

Госпожа Манли вдигна глава.

— Ти си добро момиче, но не си майка. Няма майка на света, която да вярва, че не би могла да направи най-доброто от детето си. Във всеки случай не и аз.

— Определено не и вие — съгласи се Хана. Определено не тази жена, която понасяше отговорност до такава степен.

— Не му вярвам. Къщата ни наблюдава, защото по някакъв начин той го е уредил. Всичко, което правя, се записва. Всичко, което кажа, се записва.

Хана погледна надолу по хълма.

— Според вас има записващо устройство дори в инвалидната ви количка?

— Не знам. Защо не провериш, за да сме сигурни?

— Ще го направя. — Хана понечи да се спусне от скалата.

Госпожа Манли я възпря с жест.

— След минутка. Точно сега не искам някой да знае, че ние знаем.

— Правилно. — Защото който и да бе поставил видеокамери в къщата на старата жена и микрофони в инвалидната ѝ количка, беше голям мръсник.

— Защо не отидохте и не казахте, когато Натан изчезна? — попита Хана.

— Правителството ме подозира от самото начало. Ако бях признала, че знам къде са парите, нямаше да кажат: „Благодарим ти“. Щяха да кажат: „Бяхме сигурни през цялото време“, и да ме тикнат в затвора.

Хана изправи рамене.

— Добре. Кажете ми това, което трябва да знам.

Госпожа Манли дори не прояви любезността да се престори на изненадана от решението на Хана, и определено не изрази благодарност.

— Няма да казваш на никого, преди да умра. Рано или късно ще отида в затвора, когато правителството осъзнае, че съм знаела мястото на състоянието и съм го измъкнала от алчните им, мръсни ръце.

— Добре. — Хана кимна.

— Единственото, което трябва да направиш, е да слезеш до офиса на икономата в сутерена. Ти беше там в деня, когато пристигна.

— Спомням си. — Как би могла да забрави? Точно там бе открила коварството на Карик.

— Компютърът на бюрото има програма, наречена „Домакински сметки“.

— „Домакински сметки“ — повтори Хана.

— Отвори я, след това иди на „Сребърни съдове, опис“.

— „Сребърни съдове, опис“.

— Паролата е главно „Б“ като Балфур, главно „К“ като къща, малко „н“ като Натан, главно „М“ като Мелинда, малко „к“ като Карик, звездичка, 1898, което е годината, в която къщата „Балфур“ е била завършена. Не започната, а завършена.

Хана повтори всяка дума, прехвърли я в съзнанието си и после бавно я изписа с пръст върху камъка. Въпреки това я обзе страх. Не можеше да си позволи да забрави паролата. Не можеше да си позволи да напусне имението „Балфур“. Съзнаваше прекрасно несигурността на положението си. Беше затворена тук като в капан, чакайки Мелинда да умре или Карик да направи нещо безразсъдно. След смъртта на господин Дресер и след като бе живяла през целия си живот на ръба на катастрофата, бе зърнала финансова сигурност. Кратък проблясък, който изчезна бързо, изгубен в един безразсъден момент на

предизвикателство, който я дамгоса като уличница, а господин Дресер като изкуфял стар глупак.

Сега отново бе стъпила на краката си, с малко пари в банката, работейки това, за което бе учила. Ако загубеше всичко отново и се наложеше да преживее серия от обстоятелства, които нямаха нищо общо с нея... нямаше да може да го понесе. Не искаше да носи цялото това бреме вместо Мелинда и се страхуваше, страхуваше се, че накрая ще свърши в затвора... или дори нещо по-лошо.

И все пак... Госпожа Манли беше изолирана, болна и предадена. Нямаше нищо. Нямаше си никого.

— След като въведеш паролата, появява се празен екран и искане за код. Съпругът ми измисли този код. — В гласа на госпожа Манли се усети горчивина. — Какъв мислиш, че е?

Хана бавно поклати глава.

— Моисинове. Без интервал. С главно „М“. — Горчивината изпълзя до усмивката на госпожа Манли. Кодът трябваше да прехвърля парите в сметката на Натан в Швейцария. Но Торес се зае и промени програмата. След като напечаташ кода, парите ще бъдат изпратени на семействата, които са инвестирали спестяванията си във фирмата и служителите, които са били лоялни до края. — Тя потупа Хана по ръката. — Боя се, че за теб няма нищо. Не мога да променя програмата. Не знам как. Твоята единствена награда е да знаеш, че вършиш правилното нещо.

— Не искам награда. Искam спокойствие.

— А справедливост?

— Аз наистина искам справедливост — стига някой друг да върши тежката работа. — Хана се шегуваше само донякъде.

Госпожа Манли се изкикоти и гласът ѝ прозвуча като този на Злата вещица от Запада.

— Всички вземаме своите решения. Наистина ли смяташ, че можеш да живееш спокойно, като знаеш, че си оставила хиляди хора да бъдат ограбени от един измамник?

— Не, предполагам, че не. — Само че Хана и не искаше да умре за тях. — Всичките пари ли са там? Нищо ли не е използвал от тях?

— Замина без нищо. — Госпожа Манли го каза с удовлетворение.

— Значи състоянието е там и са се събирали лихви в продължение на петнайсет години. — Мисълта стресна Хана, но не чак толкова, колкото едно друго разкритие, което изникна, пусна корени и порасна. — Натан Манли... той къде е!

Госпожа Манли не се кикотеше вече. Усмиваше се високомерно с цялото презрение на американска аристократка към плебеи.

— Мъртъв е някъде, духът му крои отмъщение — за онзи, който е бил достатъчно глупав да го убие.

ЕДИНАЙСЕТ

Карик си проправи път през тълпата пред „Манго“, най-страхотния клуб в Ню Йорк сити, и докато вървеше към отговорника за реда, чу коментарите, които се носеха между хората зад въжетата.

Един глас, силен и нетърпелив:

— Кой е той?

Задъхан.

— Прилича на Брад Пит.

Пренебрежителен.

— Не, Брад Пит е прекалено стар. Този тук изглежда като човек, който е направил милион долара за един ден на фондовата борса.

Неспокойно сумтене.

— Не, това е Джърмън Мадокс, актьорът, който ще играе новия Батман.

Карик съзнателно не погледна към жената; не искаше да знае дали е млада, или стара, дебела или слаба, красива или грозна. Но беше доволен.

— Абе, това е Карик Манли. — Карик винаги инсталираше някого, който да каже истинското му име.

— Кой е *той*? — Беше същата жена, която го бе сбъркала с актьор.

Карик се намръщи.

— Онзи богат плейбой, дето баща му избяга със състоянието на семейството — рече подставеният от него човек в тълпата.

— Ааа, оттам ли идват паричките му? — Непознатата видимо изгуби интерес.

— Кой да ти каже — въздъхна неговият човек, — но е добре дошъл на такива места.

Като по знак отговорникът за реда махна на Карик да влезе.

Вътре ехтеше музика. Блестяха светлини. Около масите стояха в групи метални палмови дървета. Интериорът очевидно трябваше да създава впечатление за пустинен остров. Той разпозна половин дузина

млади актриси, празнуващи своята младост, сексапил и слава с толкова енергия, колкото им позволяваха диетите и наркотиците. Имаше и актьори, както и деца на политици, а също и хора, прочути със семейните пари или с това, че вечно създават скандали.

И той бе един от тях. Състоянието на семейството му го нямаше, както и скандалите на баща му, но докато повечето мъже биха се отказали и започнали от началото, той си бе поставил за цел да остане един от елита, а нищо не доказваше успеха му така, както да бъде винаги добре дошъл в „Манго“.

Днешният ден беше отвратителен. Тази вечер имаше нужда да е в „Манго“.

Той започна да си проправя път към една маса, около която стояха три момичета и го гледаха с интерес. Сигурно бяха деветнайсетгодишни. Без съмнение бяха богати. И ако той не отидеше при тях, някой друг щеше да го направи.

Почти бе стигнал до масата, когато някой го стисна за рамото.

Обърна се раздражено.

Мъжът беше с бръсната глава, носеше тъмни очила и бе облечен в бизнес костюм. Не беше нищо специално и все пак инстинктът за самосъхранение подсказа на Карик, че е сила, с която трябва да се съобразява.

— Ти пък кой си?

Бръснатата глава заговори в ухото му:

— Озгууд иска да те види.

По дяволите. Никой не знаеше кой е Озгууд. Никой не знаеше как изглежда. Никой не го бе виждал, или ако беше, то не го признаваше. До тази минута Карик не знаеше дали да вярва изобщо на слуховете за съществуването на Озгууд, камо ли пък че е собственик на клуба. Озгууд имаше страховита репутация — такава, че принуждаваше полицията да си трае за „нередностите“ на бара.

И сега изведнъж... Озгууд иска да се срещне с Карик. Отвратителен завършек на един отвратителен ден.

— Какво иска? — попита Карик.

— Не съм посветен в работите на Озгууд. — Непознатият се обърна и се отдалечи, без да се обърне да види дали Карик го следва.

Следваше го.

Насочиха се към тоалетната, после внезапно промениха посоката към празната, тъмна стена. Мъжът направи нещо, Карик не видя какво, и една врата се отвори. Влязоха в мъждиво осветен коридор, който беше като излязъл от филм за затвор, и тръгнаха към дъното му, към една тясна метална врата без дръжка. Бръснатият отново направи магия и отвори и тази врата.

После даде знак на Карик да влезе вътре.

Карик нямаше никакво желание да го прави. Имаше лошото предчувствие, че знае защо е повикан, а това не беше никак добре.

— Не се помайвайте, господин Манли. Влизайте — извика отвътре сърдечен мъжки глас.

Охранителят заби коляно в гърба на Карик. Направи го толкова силно, че Карик политна напред и се стовари на пода на стаята с хриптене. Със счупено ребро и натъртен бъбрек.

Бръснатата глава влезе след него и затвори вратата.

Стените бяха боядисани в сиво. Не се виждаха картини, нито прозорец. Миришеше странно, на потни чорапи. Озгууд седеше зад едно бюро, на което имаше лампа за четене, насочена напред. Обстановката беше аранжирана така, че той да остава в тъмнина, но у Карик се създаде впечатлението за мъж на средна възраст, със слабо телосложение, от онези, дето правят ръжен хляб за нийоркските магазини за деликатеси. Нищо кой знае какво.

Карик се опита да стане.

Бръснатата глава го ритна в сгъвката на коляното и той отново се строполи долу.

Озгууд не изглеждаше впечатлен. Беше наел тази буца мускули да впечатлява вместо него.

— Вижте, господин Манли, продължава да стои въпросът с неплатената ви сметка на бара. — Озгууд прелисти някакви страници.

— Мога да платя. — Карик предположи, че си е счупил китката. Предположи също така, че ако не се погрижи за проклетата сметка, китката ще е най-малкият му проблем.

— Тя възлиза на над двайсет хиляди долара.

— Какво? — Карик се подпря на единия си крак и понечи да се изправи. — Няма начин да съм изпил какъвто и да е алкохол за двайсет хиляди долара.

Озгууд удари с нокът и Бръснатата глава изрита Карик в стената.

Когато Карик се свлече на пода, Озгууд поясни любезно:

— Тук се включва наемът за стаята за лични представления над бара и за изпълнителите. А също за пурите и тревата.

— И все пак... двайсет хиляди — изпъшка Карик и се сепна, но Бръснатата глава не помръдна.

— Забравих ли да спомена, че държа също така „Рашардс“ в Сохо и „Битърс“ в Гринуич?

Боже. Карик се беше разпуснал нашироко, предполагайки, че ако не дължи прекалено много на всяко едно място, няма да има проблеми. Това преди винаги беше сработвало. Откъде да знае, че са собственост на Озгууд?

— Мога да платя.

— Сериозно? — вдигна вежди Озгууд.

— Имам си начини. — Карик със сигурност нямаше да каже на Озгууд колко беше изтънял портфейлът му.

— Банковата ви сметка е празна. Апартаментът ви не е ваша собственост. Приятелите ви няма да ви дадат назаем и един цент. — Озгууд се засмя снизходително, сякаш се забавляваше. — Финансовото ви положение е толкова плачевно, че нямате смелост да влезете в „Сакс“ от страх, че ще си вземат обратно обувките от краката ви.

— Откъде знаете какво има в банковата ми сметка? — Сляпата ярост накара Карик да се изправи за миг. — По-добре спрете да дебнете и да слухтите...

Бръснатата глава го удари толкова силно, че от очите му изскочиха искри. Той изпищя като момиче и рухна, гърчейки се.

През пулсирането на кръвта в ушите си чу Озгууд да казва:

— Май не се учите много бързо, а, господин Манли? Увъртате дори в мое присъствие. И то, при положение че ми дължите пари, които няма начин да платите. Освен това се влачите като червей.

Когато Карик успя да си поеме дъх, каза:

— Не се влача.

— Ще видим. — Озгууд прозвуча развеселено. Настъпи тишина, нарушавана единствено от задъханото дишане на Карик.

Първо реши да се опита да стане отново. После се запита дали да не демонстрира по-голямо незачитане.

Тъй като тишината се проточи, а Озгууд седеше, без да издава звук, Бръснатата глава не помръдваше, въображението на Карик се

раздвижи.

Отначало си спомни колко лесно го повали Бръснатата глава.

След това се сети за слуховете, които витаеха около Озгууд — че бил педофил, изнасилван, садист, че бил отговорен за осакатяването на трупите, изровени от едно гробище и намерени на нийоркското пристанище.

И най-накрая до съзнанието му достигна, че всъщност никой не знаеше къде е той... и никого не го беше грижа. Страхуваше се да попита, но се страхуваше и да не попита. Все пак прочисти болезнено гърлото си и прошепна:

— Какво искате?

Със сърдечен, окуражаващ и удовлетворен глас Озгууд произнесе:

— Изглежда смятате, че майка ви знае къде е скрито състоянието на баща ви...

ДВАНАЙСЕТ

Хана изтича от къщата и се отправя нагоре по пътеката към скалата, после се спусна надолу, без да намалява или увеличава темпото. Студеният вятър духаше на пориви откъм океана, вълните се разбиваха в скалите, соленият въздух я мамеше напред. Тя не изпускаше от поглед бързо движещите се облаци, знаейки отлично, че не иска да бъде хваната на две мили от къщата, когато прииждащата есенна буря се разрази.

Но пък не искаше и да се върне. Последните приготовления на партито за Хелюин, напрежението да знае тайната на госпожа Манли, проверката на самото имение „Балфур“ правеха всяко тичане по-важно от предишното. Беше започнала да слабее; панталоните ѝ за джогинг се въртяха около кръста, и не защото ластикът беше остарял или се бе отпуснал. Загрята от бягането, тя спря на маркера за първата миля, съблече суичъра и го върза около кръста си. Обхвана с поглед пейзажа; беше сама, с изключение на един турист, който седеше на най-високото място на имота с бинокъл в ръце. Крайбрежната ивица на Мейн беше с богата девствена природа и привличаше любители и колекционери на птици от цял свят. Този тип беше дързък, седеше там с плетена шапка, смъкната ниско над ушите, и огромно мъхесто палто, загърнато около тялото, гледаше как чайките правят лениви кръгове във въздуха, след което рязко се спускат към водата. Тя помахаше с ръка, макар да не мислеше, че той е способен да забележи нещо толкова незначително като човешко същество.

Непознатият се сепна, но ѝ махна в отговор.

Може би не беше чак такъв смотаняк, за каквото го беше взела.

Тя затича отново, забивайки поглед във върха на следващия хълм, когато слушалките ѝ избибипкаха. Никой никога не ѝ бе звънял по време на джогинг, така че това не бе добър знак.

Тя намали темпо, извади мобилния си телефон от джоба и погледна екрана, очаквайки да види номера на имението „Балфур“. Но

не, макар цифрите да ѝ се сториха смътно познати. Докосна слушалките с ръце.

— Ало?

— Хана? Удобно ли е? — Дълбокият глас звучеше също смътно познато, топъл и мек, като че грижовна ръка се спускаше по гърба ѝ.

В следващия момент загрея.

— Трент. Трент Сансуси.

— Сетихте се. Поласкан съм.

Сигурно беше звънял в къщата и беше взел оттам номера на мобилния ѝ телефон. Но защо? Гласът му се промени, стана загрижен.

— Да не сте болна? Звучите сякаш имате сърдечен пристъп.

Тя се засмя и отново ускори крачка.

— Тренирам.

— Задъхана сте.

— Тичам в момента. Нормално е. Какво мога да направя за вас?

— Сюзън Стивънс е свободна и бих искал да се уговорим кога да дойде и да направи магиите си. — Той беше напълно делови, гласът му с акцент от Източното крайбрежие прозвуча малко по-бостънски от преди. — Бих искал да я доведе там преди партито.

— Аз също. След колко време може да е при нас?

— Утре, ако искате.

— Утре е идеално. Двете с госпожа Манли сме разтревожени за ситуацията в момента.

Той застана нащрек — пролича по гласа му.

— Защо? Видели ли сте нещо? Чули ли сте?

— Тъъ... не. — Не можеше да му каже, че има чувството, че къщата я следи. Сигурно щеше да реши, че е луда, защото... ами, то звучеше като лудост. И макар да се убеждаваше, че си внушава, усещането, че е наблюдавана, не изчезна.

Той сигурно бе доловил колебанието ѝ, защото произнесе строго:

— Трябва да ме информирате, ако подозирате нещо.

Така че тя му каза лесната част, фактическата част.

— Подозирам, предвид обвиненията от страна на правителството, че госпожа Манли крие информация за Натан Манли и състоянието му, че съществува вероятност някой да иска да притисне госпожа Манли да разкрие какво знае и че това може да е насилствено. — Тя не добави, че Карик Манли е първият в нейния списък със

заподозрени. Повечето хора не забелязваха тази мръсна страна на Карик, а и тя самата не допускаше, че той е способен да прибегне до кръвопролитие.

Бедата беше, че когато се запозна с него, никога не би заподозряла, че може да иска от нея да шпионира майка му, нито пък че ще започне да я шантажира да прави каквото той иска.

— Аз също се тревожа за това. Надявах се да не ви е хрумнало.

— Радвам се, че не омаловажавате страховете ми. — Тя изкачи с усилие другия хълм. — Понякога се чудя дали не ставам параноична.

— Само защото сте параноична не означава, че те не са действителни.

Тя се засмя.

— Наистина, когато се касае за опасност, жените са склонни да игнорират инстинктите си, а не би трябвало. — Трент прозвуча толкова мило и загрижено, че тя отново изпита онова чувство за грижовна, топла ръка, която я гали по гърба. — Има ли нещо определено, което ви безпокои?

Какво толкова? Можеше да му каже. Сигурно беше чувал и по-глупави неща.

— Къщата е стара и скърца, когато духа вятър, заради това ми се струва, че чувам стъпки. Става дума за нещо повече от парите. Самият Натан Манли не е виждан, откакто е изчезнал. — Колкото и да се опитваше Хана, не можеше да забрави увереността на госпожа Манли, че някой е убил Натан и че той планира отмъщение. — Предполагам, сега ще кажете, че се страхувам от призраци.

— Страхувате се от призрака на Натан Манли? Аз мисля, че той е все още жив някъде.

— Така казват, но никой не знае със сигурност, нали? — Хана бе казала прекалено много и се спря, връщайки се към фактите. — По-скоро се страхувам от неканени гости, особено след като аз ще съм тази, която ще брани госпожа Манли.

— Е, сигурно и прислугата ще се намеси. Икономът?

— Нелсън ли?

Трент замълча за дълго.

— Тогава значи сте права да се чувствате некомфортно. Така че ще изпратя Сюзън утре в десет.

— Десет е добре. — Така щеше да е сигурна, че ще успее да облече госпожа Манли, да я нахрани и да ѝ даде лекарствата, преди да се появи Сюзън.

— Ще инсталираме охранителните устройства колкото се може по-скоро.

— Благодаря ви. — На Хана ѝ хареса, че той не я накара да се чувства глупаво.

— Е... колко ще тичате?

Колко ще тичам! Тя повтори въпроса наум. Трент не беше изключил телефона. Опитваше се да завърже разговор.

Тя се отпусна и се усмихна. Права ли беше госпожа Манли? В последния им разговор имаше флирт. Дали на него това му харесваше?

— Тичам от две до четири мили дневно в зависимост от времето и това с колко време разполагам.

— Времето днес не изглежда много хубаво. — Тя чу бриза да свири в слушалките ѝ; явно и той се намираще навън.

— Да, така е. — Тя погледна към облаците, високи и морави, заплашителни на хоризонта. Обърна се и се насочи обратно. Три мили, изкачване и слизане, после през горичката и покрай скалата, до къщата. Замислена и обезпокоена за сметката на госпожа Манли, тя не беше обърнала внимание. Беше се отдалечила прекалено много. Щеше да се намокри здравата.

— Защо тичахте толкова далеч?

— Понякога имам нужда да избягам.

— Трудна жена е. Имам предвид госпожа Манли. Баща ми винаги го е казвал.

Хана се наежи при неговото предположение, че госпожа Манли е причината, която я кара да бяга от къщата „Балфур“.

— Имала е толкова много разочарования в живота си — съпругът ѝ, синът ѝ, — и толкова отговорности лежат на плещите ѝ. Това я е накарало да си изгради защитна броня, но вътрешно е добра жена.

— Хубаво е, че я защитавате. — Той опитваше оттук, оттам, като човек, който знае, че е стъпил накриво, но няма представа защо или как. — Може би ви напомня за майка ви?

— Мили боже, не. Майка ми беше... — Хана се засмя гласно. — Ако погледнете *joie de vivre*^[1] в речника, ето това е моята майка.

Животът не беше добър към нея, но тя никога не му позволи да я пречупи.

— Изглежда е била страхотна. — Той отново прозвуча предпазливо.

Хана предположи, че се е държала малко дръпнато, затова продължи да бъбри:

— Настояваше да пътуваме, да се забавляваме, да се радваме на себе си, когато можем. Ходехме на Ренесансовия фестивал всяка година и тя винаги ми купуваше подарък — шал или пръстен, или пък смешно лице, изрязано върху дървен чеп. Мама говореше френски гладко, обичаше френската култура, обожаваше френските ястия. Така че се хранехме веднъж седмично в едно малко кафене, специализирано в готвене на селска френска кухня. След това винаги си разделяхме десерта — шоколадов мус или еклер, или белгийска палачинка. През ваканциите обикновено пътувахме с кола до хотел в Пенсилвания или някъде близо, но една година, когато бях четиринайсетгодишна, един от докторите ѝ спечели пътуване до Прованс и каза, че нямам време да отиде, така че ѝ го отстъпи.

— Просто така, отстъпи ѝ го?

В гласа му се долови остра нотка. Цинизъм, предположи тя. Но побърза да го увери:

— Той беше добър човек. Мисля, че д-р Макалистър го направи, защото знаеше колко много мама иска да отиде там. Мисля, че това беше най-хубавото време в живота ѝ. Във всеки случай знам, че беше най-хубавото за мен. — Сълзи задавиха Хана.

Споменът за онези дни изникна толкова ярко в съзнанието ѝ: как седи в малко бистро, как вдишва цъфналата лавандула и гледа майка ѝ да обръща лице срещу топлото слънце и да се усмихва...

Хана спря да тича, обърна се и погледна приближаващата буря, надявайки се, че задавеното ѝ дишане е прозвучало като задъхване.

Трент изчака достатъчно, за да може тя да си поеме дъх.

— Какво ѝ е имало? — Не звучеше любопитно, а като човек, който сякаш наистина се интересува.

Пак тази ръка, която я гали грижовно по гърба, успокоява болката ѝ.

Право под нея тънкият пясъчен бряг стоеше оголен от ниска приливна вълна. Тъмният грохот на вълните зовеше Хана, а една тясна

пътечка се виеше през скалите и малините. Непокорна по природа, тя изостави павираната пътека и пое по дивата.

— Страдаше от ревматоиден артрит. — Хана се хлъзна по камъчетата, но продължи да върви.

— Хана? — Трент прозвуча разтревожено. — Още ли тичате?

— Наистина тичам. — Брегът се приближи. Изви се вятър. Океанът стана по-бурен. Но Хана продължи да говори. — Последната смяна на тазобедрена става беше трудна. Тя беше преживяла толкова много, разбирате ли, и ние винаги съществувахме на ръба. Шефът ѝ не ѝ влизаше в положението — всъщност господин Уошингтън би подхождал идеално на герой в роман на Дикенс, — състоянието на мама се влошаваше все повече. — Пътеката свърши три стъпки над пясъка. Хана скочи. Приземи се. Позволи на краткия триумф да отнесе горчилката на думите ѝ. — Тичаше да изпълнява поръчките му, падна по стъпалата и умря.

— Боже мой, това е ужасно. На колко години сте били тогава?

Хана отиде на плажа, мокрият пясък проскърцваше под обувките ѝ.

— На шестнайсет, но вярвате или не, бях напълно способна да оцелея. — Тя се гордееше с това.

— Как? Как едно шестнайсетгодишно момиче без родители успява да получи бакалавърска степен за медицинска сестра?

— Главно със стипендии. Господин Уошингтън настоя да ми отпусне малка сума, но тя едва стигаше да покрива разходите ми за живеене. Той бе уважаван адвокат, разбирате ли. — Пръски обляха лицето ѝ. Облаците ставаха все по-тъмни.

— Трябва да сте се засегнали. Сигурно сте искали да си отмъстите, ако не на него, то на други мъже, които са безучастни мръсници.

Това не ѝ хареса. Трент прозвуча като специалист по популярна психология, поканен в радиошоу.

— Трудно е да спреш да се надяваш, че някой ден кармата ще застигне господин Уошингтън, но гледам да не мисля за това. Майка ми също имаше причини да е ожесточена, но отказа да бъде такава. Казваше: „Трябва да живеем с малко, да си създаваме щастие, иначе за какво е цялото това страдание“? И беше права. Знам го. — Пред нея скалата, надупчена от плитки пещери, стърчеше над вълните. Хана не

искаше да поема по късата, стръмна пътека, която води към върха, обратно към цивилизацията, към къщата „Балфур“, към госпожа Манли и нейната болест, към предизвикателните ѝ молби и към своите собствени непоносими отговорности.

Но какво друго можеше да направи? Вълните, които се разбиваха в брега ставаха все по-високи и по-високи. Ако останеше тук, щяха да я отнесат.

Така че се изкачи.

— Чувам океана. Още ли сте на пътеката?

— Защо да не съм? — Тя вдигна очи нагоре, когато стъпи на паважа, и забеляза туриста, който наблюдаваше птиците, застанал на най-високата скала, да оглежда с бинокъл района. Бинокълът я хвана, защото той спря неподвижно, сякаш бе търсил точно нея. След миг продължи да се движи.

Искаше ѝ се да каже на този глупак, че при такава буря дори чайките кацат на земята. Но той се намираше прекалено далеч и докато го гледаше, го видя да сяда отново и да сканира хоризонта.

Първите студени капки дъжд паднаха на челото ѝ. Тя развърза суичъра си, облече го и затича, преди да си е вдигнала качулката.

На Трент каза:

— Благодаря ви, че ме попитахте за майка ми. Нямам възможност да говоря за нея много често. Когато тя умря, приятелите ми се бояха да я споменат от страх, че ще се разплача, а после всички я забравиха... освен мен. Така че това беше мило от ваша страна, макар и малко едностранчиво.

— Интересно ми беше. Чувствам се сякаш съм надникнал в душата ви и съм разбрал защо сте станала медицинска сестра.

— Да, около мен няма загадки.

— Не е истина. Много жени биха решили, че са си свършили работата и биха се заклели никога да не се грижат за друг пациент.

— Вместо това аз исках да спася света. — Силен порив на вятъра я блъсна отстрани. Тя залитна, изправи се и продължи да тича. — Д-р Алистър ми каза, че трябва да преодолея това, иначе ще изгоря, и беше прав. На двайсет и четири съм, последните ми трима пациенти бяха възрастни и починаха, докато се грижа за тях, и не мога да поемам повече. Следващият ми пациент ще бъде по-млад, човек, когото мога да науча да живее, а не да му помагам да умре.

— Даа, не е приятно... да трябва да им помагате да умрат. — Гласът му прозвуча глухо, сякаш говореше през някакъв плат. — Госпожа Манли скоро ли ще умре?

— Сега е в по-добра форма, отколкото когато дойдох — отвърна Хана остро. После въздъхна: — Но все пак няма да живее вечно. А и самата тя не иска.

Заваля по-силно и не беше сигурна какво го чу да казва, но ѝ прозвуча като: „Така ли се успокоявате?“.

Небето се разтвори с грохот. Дъждът плисна като из ведро, напълни обувките и намокри дрехите ѝ.

— Трябва да вървя — извика тя.

— Ще ви се обадя друг път — отвърна ѝ той.

Тя затвори телефона си и се затича с всичка сила към къщата „Балфур“.

Възможно беше да е плешив. Възможно беше да е нисък. Или дебел. Но не бе водила толкова приятен разговор от години.

Разбира се, тя бе тази, която говореше предимно.

Въпреки дъжда, който капеше от носа и брадичката ѝ, се усмихна. Следващият път, когато се обадеше, разговорът щеше да е по-балансиран. Щеше да му зададе няколко въпроса.

Следващият път.

В изблик на настроение тя се изкачи на бегом по стъпалата към верандата и се обгърна с ръце от удоволствие. Беше ѝ казал, че ще ѝ се обади пак.

Обръщайки се, тя отправи поглед отвъд имението и видя любителя на птици да скача от скалата и да тича към павираната пътека.

Хана се надяваше той да се прибере, преди да е ударила мълния.

* * *

Вместо да се върне обратно в имението „Балфур“, Гейбриъл пое по дългия обиколен път, извън обсега на прозорците, връхлитайки задъхано през задната врата и изкачвайки се бързо по стъпалата. Изтръска коса в стаята си, после влезе в банята. Остави бинокъла на

тоалетната масичка и пусна мокрите си дрехи върху напукания линолеум на пода.

Боже, Северът беше отвратителен през зимата. И още по-лошо, северняците те гледаха в очите и ти казваха, че това не било зима, а есен.

Той пусна горещата вода на душа и когато парата започна да се издига във ваната, влезе вътре. Беше измръзнал толкова много, че пръстите на краката го боляха, потръпваше от студ, но не можеше да отрече, че днес бе научил много.

Бе разбрал защо Хана се справя с такава лекота с артритни пациенти. Как е научила занаята на изнудването и защо си мислеше, че това е толкова лесен начин да се правят пари. Беше разбрал дори защо тя смяташе, че има правото. Ако му беше казала истината — а от проучванията, които беше направил — начинът, по който се бе справила със смъртта на майка си — излизаше, че си е била кучка от шестнайсетгодишна.

Но той също така бе научил, че определено майка ѝ, ѝ липсва. Хана беше обичала майка си. Беше обожавала майка си. Майка, която я бе родила без брак. Която бе приела пътешествие, предоставено ѝ от нейния доктор. И все пак... не доказваше ли нейната привързаност към майка ѝ, че тя не е някакъв сухар, не е лишена от емоции?

Даа. Доказваше.

Беше разбрал и нещо друго.

Беше разбрал, че му харесва начинът, по който тя се движи. Дори от разстояние, през бинокъла, се виждаше, че тя има атлетически умения и издръжливост.

Но също така... беше признала, че госпожа Манли ще умре скоро.

Добре, де. Но пък изглеждаше като жената на мечтите му.

И все пак не можеше да ѝ вярва. И не си позволяваше да я обикне.

Но нямаше търпение да говори отново с нея.

[1] Радост от живота (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Хана започна да намразва къщата „Балфур“.

Есенният вятър хвърляше сухи листа срещу прозорците на кабинета и стенеше около стрехите. От покрива се стичаха пелени студен дъжд, а далеч долу океанът ревеше при преминаването на първата за сезона буря. Облаците бяха закрили всяка светлинка от следобедното слънце и Хана потръпна от изпъзелия от сивите каменни стени студ в кабинета, където тя и госпожа Манли проверяваха списъка с имена за пореден път.

Някой ги наблюдаваше.

На вратата на стаята се почука.

— Влез — извика госпожа Манли.

Сюзън Стивънс надникна вътре.

— Госпожо Манли, приключих проверката на къщата и съм готова да ви докладвам.

— Добре. — Госпожа Манли погледна Хана доволна и очакваща. Сега най-после сигурно щяха да чуят истината — че Карик е инсталирал електронни уреди и следи всяка тяхна стъпка с надеждата да разбере истината за имането на баща си. — Заповядайте.

Сюзън Стивънс не покриваше изобщо представата на Хана за експерт по охрана. Беше вероятно трийсет и петгодишна, висока и стройна, с кафяви очи и чуплива кестенява коса, която беше събрала небрежно на тила си. Беше с толкова безупречен грим, че Хана съвсем не се изненада, когато разбра, че е участвала преди в конкурси за красота, и макар да беше облечена в дънки и тениска, караше всяка дрешка на гърба ѝ да изглежда като купена от топ дизайнер.

Госпожа Манли обърна инвалидния си стол към Сюзън.

— Седнете. Ще пиете ли кафе?

— Би било чудесно. — Носът на Сюзън се беше зачервил приятно. — Тук сутрин е доста студеничко.

— Хана, звъни да донесат кана прясно сварено кафе — нареди госпожа Манли. — Докато Хана даваше инструкции на доприпкалия

прислужник, госпожа Манли се обърна към Сюзън:

— Краят на октомври е. Разбира се, че ще е студено.

— Аз съм от Хюстън. В Тексас не застудява преди Деня на благодарността. Може би. — Сюзън се усмихна наивно. — Понякога не замръзва цяла зима.

— Аз лично харесвам четирите сезона — пропя госпожа Манли.

— Зимата е надценена — любезно каза Сюзън.

Хана се засмя.

— И аз съм си го мислила. — Особено през февруари, когато снегът се превръщаше в лед по улиците и вятърът щипеше болезнено кожата ѝ.

На вратата се чу дискретно почукване и Хана донесе прясно свареното кафе. Докато го наливаше, Сюзън отвори папката, която носеше и подаде на госпожа Манли един лист.

Старата дама го взе.

— Какво ви накара да започнете работа в „Охрана Сансуси“?

— Отивам там, където се нуждаят от мен. — Сюзън пое чашата от Хана и добави захар, и такова количество сметана, че течността стана жълто-кафява.

— Но Мейн изглежда голяма промяна за вас. — Госпожа Манли наблюдаваше Сюзън толкова внимателно, че Хана се запита какво вижда.

— Предимството да съм сама е, че мога да обикалям страната, когато поискам — каза Сюзън уверено. — Но ви обещавам, че ще съм тук за партито ви.

— Като охранител? — Хана беше изненадана. — Мислех, че сте технически експерт.

— Такава съм. Работя всичко, което се налага. В този бизнес е най-добре да те бива за всичко. Ето. — Сюзън се наведе напред. — Това е докладът ми с три различни плана за повишаване на сигурността в имението.

Сюзън заговори ентузиазно за поставянето на камери и микрофони отвън, на всички входове, в коридорите и публичните помещения, но госпожа Манли не слушаше. Хана можеше да се закълне, че не слушаше. Хана имаше чувството, че същата смесица от изражения преминава и по собственото ѝ лице: първо очакване, после объркване и накрая, когато Сюзън продължаваше упорито да не казва

нищо за намирането на камери и микрофони, скрити в коридорите и стаите, разочарование.

Когато Сюзън завърши, тя се облегна назад и отпи кафе.

— Разбира се, знам, че нашите клиенти винаги се интересуват от различни опции, но в този случай, при положение че къщата е историческа и пълна с ценни антики, бих препоръчала пълния пакет охранителни услуги. Честно казано, учудена съм, че не са влизали крадци до този момент.

— Аз... Мислех, че имаме някакви инсталирани камери. Не открихте ли такива? — попита госпожа Манли.

— Не. — Сюзън прозвуча леко озадачено. — Имате една старомодна алармена система, но тя не функционира от години.

— Разбирам. — Госпожа Манли остави офертите на бюрото. — Ще обмисля предложенията ви. Благодаря ви много, Сюзън, ще се видим след три дни, а може и по-скоро.

Сюзън я погледна равнодушно.

— На Хелуин — напомни ѝ госпожа Манли.

— Да. На партито. — Сюзън остави чашата си и се изправи. — Ще съм единствената, облечена като охранител — в тъмен костюм. — Тя се засмя.

— Непременно да носите маска — предупреди я госпожа Манли. — Не се позволява на гостите да идват без костюми и очаквам охранителите да уважат желанията ми, доколкото могат.

Сюзън погледна изненадано.

— Не се притеснявайте — каза госпожа Манли. — Ще донеса допълнителни маски.

Когато Сюзън си тръгна, госпожа Манли се обърна към Хана:

— На някои хора не им е приятно да се присъединят към духа на Хелуин.

— А на други им е приятно.

Госпожа Манли гледаше вратата, която служителката от охранителната фирма бе затворила след себе си.

— Какво мислиш, Хана? Дали е некомпетентна? Дали не е забелязала камерите и микрофоните?

— Определено създава впечатление, че си разбира от работата. — Хана взе списъка с офертите и го прегледа. — Изглежда пълен. Не знам какво друго би могла да добави.

— Ами ако има някаква причина да скрие факта, че сме наблюдавани?

— Не знам каква може да бъде. Карик може да я е подкупил, но тогава би трябвало да подкупи и „Охрана Сансуси“, което изглежда толкова... невероятно.

— *Далновидно* — поправи я госпожа Манли. — Нещо повече, познавам Карик. Той никога не би наел малка местна фирма. Винаги иска най-доброто, а очевидно е, че най-доброто няма как да е *тук*.

— Що се касае до истината... *ние* мислим, че тя казва истината. — Когато госпожа Манли я погледна изпитателно, Хана каза: — Разговаряме свободно, както не сме го правили, откакто за пръв път говорихме на скалата над океана.

Госпожа Манли въздъхна.

— Права си. Но...

— Но защо косъмчетата на врата ми настръхват? Защо постоянно имам чувството, че някой ме гледа? Щом не е някой подлизурко, нает от Карик да ни шпионира... тогава кой е? Призракът на някой праотец Балфур? — Хана си помисли, че тя се шегува.

Но потръпна. Нищо чудно, че Хелюин се честваше на прага на зимата. В това нямаше смисъл, но нещо в недостатъчното слънце караше човек да се връща към спомените на предците си за вампири и духове, за многокраки и дългоръки чудовища. Независимо от казаното от Сюзън, Хана беше убедена, че нещо тъмно — някакъв спомен, заключен горе на тавана — властва над тази къща.

— Глупости. — Госпожа Манли се изсмя. — Ти май наистина се поддаваш на атмосферата, а?

Отвън във фойето вратата се отвори и затвори, отвори се пак и пак се затвори. Чуха се гласове. След това Нелсън влезе и съобщи:

— Господин Манли дойде.

— Господин Манли? — Цветът изчезна от лицето на старата дама. Тя сложи ръка на сърцето си и Хана осъзна, че не беше чак толкова непресторена, каквато се правеше, че е.

След малко Карик прекрачи прага.

Старицата се отпусна обратно в стола си.

— О, това си ти, Карик. — Обръщайки се към Нелсън като към свирепо дворно куче, тя каза: — Господин Натан Манли го няма, изчезна Бог знае къде. Моят син е Карик. Само Карик. Запомнете това.

Нелсън също леко пребледня.

— Да, госпожо Манли.

— Успокой се, мамо. — Карик прекоси стаята с такава властност, като че ли е командир в битка. — Няма никаква опасност татко да се върне. Пие си шампанското на някой плаж, заобиколен от бебета.

Хана се запита как дори за миг е могла да си помисли, че този коравосърдечен негодник е привлекателен.

Чувствата ѝ сигурно се бяха изписали на лицето ѝ, защото той каза:

— Какво? След една седмица майка трябва да се яви във Федералния съд да свидетелства, че няма нищо общо с открадването на парите. И целият този скандал ще се завърти отново в центъра на общественото внимание.

Но никой не можеше да надхитри госпожа Манли. Когато той се наведе да я целуне, тя стисна брадичката му и обърна лицето му към светлината.

Лявото му око, лявата буза и носът му бяха подути и синьо-жълти със зеленикави оттенъци от скорошно удряне.

— Кого ядоса? — попита госпожа Манли.

— Бих се.

Хана забеляза, че той не изглежда толкова добре, колкото обикновено — не се беше бръснал от два дена, а панталоните му изглеждаха така, сякаш е спал с тях. Като се доближи до прозореца, тя погледна към двора за паркиране. Видя едно Камри, малкият му багажник зееше, отворен от един от слугите, който в момента измъкваше два куфара и една торба.

Значи този път Карик не беше наел Порше.

Госпожа Манли обърна пръстите му към светлината, но те не бяха засегнати.

— Много лошо, не си могъл да нанесеш и един удар.

По лицето му се изписа гняв и той дръпна ръцете си. Отдалечи се на няколко крачки и огледа кабинета, покрит с подредени купчини листове, договори с уредника на партито, декоратора, допълнителния персонал и доставчика на храна.

— Боже, майко! Ти си излязла от стаята си! Нямах представа, че госпожица Грей е чак толкова чудо.

— Тя е най-хубавият подарък, който някога си ми правил. — Госпожа Манли се престори, че мисли. — Почакай. Тя е всъщност единственият подарък, който някога си ми поднасял. И, разбира се, трябва да ѝ платя заплата.

Той сви рамене и хвърли такава сърдечна усмивка на Хана, че на нея ѝ се прииска да застане на по-сигурно до госпожа Манли.

— Подранил си за партито. Остават още три дена. — Госпожа Манли седеше напълно неподвижна и гледаше сина си, докато той крачеше из стаята и разглеждаше договорите.

— Помислих си, че мога да помогна.

— Държим всичко под контрол — отвърна майка му. — Нали, Хана, скъпа?

— Така е. — На Хана не ѝ се искаше госпожа Манли да я използва, за да обижда сина си. — Но съм сигурна, че когато моментът настъпи, ще изникнат спешни задачи и ще сме благодарни за помощта на Карик.

— Не бих разчитала на това — изсумтя госпожа Манли. — Той не е свикнал с работа. Но пък е свикнал с лукса. Всъщност, дори имам предположения защо е дошъл днес. Свършил е парите. Нали Карик, момчето ми?

Той се завъртя към майка си.

— Не мога да скрия нищо. Не че съм дошъл да ти искам. Не и когато харчиш — той взе договора с декоратора — дващест и пет хиляди долара за превръщането на тази стара купчина камъни в дворец на Спящата красавица.

— Парите са си мои — подчерта госпожа Манли.

— Нямах никакви пари, не и толкова, че да организираш подобно парти и да можеш да плащаш за поддръжката на имението през следващата година. — Той нападаше като човек, който е загубил всичко, което цени. — *Какво си мислиш?*

— Мисля си, че през следващата година ще живея в затвор — каза равнодушно госпожа Манли — и съдбата на имението няма да е моя грижа.

— Не трябва да става така. — Той се приближи до нея и коленичи в краката ѝ. — Ако само ми кажеш къде са парите на татко...

— Не знам — отвърна госпожа Манли.

— Защо ли не ти вярвам? — Гласът му се извиси.

— Не знам. — Старицата го гледаше без никакво съжаление.

— Не ти вярвам. Ти знаеш нещо. — Той стана, изостави молбите и се изправи до майка си, стиснал юмруци.

Хана не можа да издържи. Това вече беше прекалено. Тя го блъсна.

Той се завъртя към нея с вдигнати юмруци, синините по лицето му се открояваха ясно на побледнялото му от ярост лице.

Беше грубиян и я плашеше. Прииска ѝ се да отстъпи, да избяга. Но не можеше. Не можеше да изостави госпожа Манли на гнева му. Затова вдигна брадичка и застана между тях.

В продължение на един дълъг момент Карик се взира в нея, лицето му беше грозно и тя си помисли... зачуди се дали ще я удари. И ако го направи дали ще спре.

След това внезапно изражението му се проясни и той прие позата на обиден. Обиден и силно недоверчив.

— За бога, Хана, единственото, което ме вълнува, са нейните интереси. Тя ми е майка.

Хана хвана ръката на госпожа Манли. Както очакваше, пулсът на пациентката ѝ се беше ускорил.

— Карик, извинете ни. Трябва да я откарам в стаята ѝ.

— Никога не бих я наранил — възрази той отново.

Когато Хана избута количката ѝ навън, госпожа Манли произнесе през рамо:

— Не и докато не измъкнеш тази информация от мен.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Гейбриъл гледаше в монитора.

Не и докато не измъкнеш тази информация от мен. Какво, по дяволите, означаваше това?

Карик излезе във фоайето и се провикна към отдалечаващите се жени:

— Какво, по дяволите, означава това, майко?

Госпожа Манли се засмя. Всъщност, изкудкудака.

Карик пусна една ругатня, върна се в кабинета и затръшна вратата.

Той беше по-млад от Гейбриъл и бе разглезен от богатството, а после — разбит от предателството на баща си, но... все пак бе възрастен човек.

Хана избута инвалидната количка до асансьора. Когато вратата се затвори, тя попита:

— Защо правите това?

— Какво правя?

— Практически му казвате, че имате това, което той иска.

Госпожа Манли се изсмя късо.

— Да вярва, на каквото иска, тъкмо това ще го *накара* да стои през цялото време нащрек.

— Не знам дали него, или мен. — Вратата на асансьора се отвори на втория етаж и Хана насочи количката с госпожа Манли към стаята ѝ.

Гейбриъл подслушваше разговорите им от дванайсет дена и с изключение на двете телефонни обаждания до Хана се беше отегчил до крайна степен. Планирането на парти не беше от нещата, които го интересуват и двучасовата дискусия за това какъв нюанс розово да се използва за увивните рози едва не го доведе до кома.

Е, Сюзън ги беше уверила, че никой не ги шпионира и в рамките на десет минути той се беше забавлявал повече — и беше получил повече информация — от всичките предишни дванайсет дена.

Двете жени влязоха в спалнята и пристъпиха към ритуала, с който Гейбриъл беше свикнал. Госпожа Манли използва тоалетната. Хана ѝ премери кръвната захар и ѝ даде лекарствата. Госпожа Манли се качи уморено на леглото. Докато Хана оправяше завивките ѝ, старата дама каза:

— Хана, не губи кураж. Заложено е толкова много. Милиард долара. Животът на хиляди хора.

Гейбриъл придърпа стола си по-близо.

Тя наистина ли каза онова, което той си мислеше, че е казала? Наистина ли госпожа Манли намекваше, че е казала на Хана Грей къде са парите и как да стигне до тях? Кога? Как? Преди неговото пристигане?

Не. Не, защото ако го беше направила. Хана щеше да си е тръгнала.

Дали наистина щеше?

Това беше предположението, с което бе работил, защото след като веднъж получи информацията, за която беше дошла, каква причина би имала да остава?

— Ако продължавате да позволявате на Карик да ви разстройва толкова много, ще получите сърдечна криза.

— Стига да е фатална, не ме е грижа. — Госпожа Манли си пое дълбоко въздух. — Тъкмо няма да се налага да ходя в съда.

— Да, но тогава Карик ще спечели — пошегува се Хана. — И цялото планиране на това парти ще е за едното нищо.

— Ти, ти млада госпожице, си по-умна, отколкото е полезно за теб. — Като хвана раменете на Хана, госпожа Манли я придърпа по-близо. Погледна в очите ѝ толкова сериозно, че Гейбриъл се ококори. — Помниш ли?

— Всяка дума. — Хана също беше сериозна. — Няма да забравя.

— Тогава мога да си отдъхна. — Госпожа Манли я пусна.

Двете жени се облегнаха назад, поеа си дъх, сякаш дълго бяха стояли приковани в някакъв супер напрегнат филм — „Титаник“, или може би най-новия „Батман“.

Гейбриъл се замисли какво ли всъщност беше казала госпожа Манли. Тя очевидно презираше бедния Карик и от онова, което Гейбриъл знаеше за характера ѝ, тази жена презираше сина си само заради едното удоволствие, което това ѝ носеше. Колкото до онова,

което е казала на Хана... преди няколко дена госпожа Манли беше говорила с федералните. Може тогава да е разговаряла за парите на Натан Манли, което не означаваше, че знае нещо за тях.

Или пък... може би знаеше и планираше да признае всичко на правителството.

Ако това беше случаят, федералните прокурори щяха да сключат сделка и това щеше да свали бремето от съзнанието на Карик. Явно Карик бе започнал да се поддава на натиска, защото се държеше като истински задник с майка си.

От друга страна, ако тя знаеше как да стигне до състоянието и беше казала на Хана подробностите, а Хана продължаваше да е още тук... това означаваше, че Хана е била очернена от страна на семейство Дресер и на Карик?

— Хана, искам да си внимателна. Много внимателна.

— Ще бъда, госпожо Манли — каза Хана с утешителен глас.

— Знаем, че ме мислиш за изкуфяла старица, но Карик е бесен и е готов на всичко. — Госпожа Манли затвори очите си, сякаш от умора и срам. — Това е характерна семейна черта. Ако мисли, че си го предала...

— Ще бъда внимателна, обещавам.

Гейбриъл изчака да види дали ще си кажат още нещо, но госпожа Манли се отпусна и след минута в стаята се разнесе шумно хъркане.

Хана се усмихна нежно, сякаш шумът я успокояваше.

А може и така да беше. Тя остана още малко, изчака старата дама да заспи напълно, след което беше свободна да седи, да чете, да гледа телевизия или да прави това, което правеше в момента — да гледа разтревожено в пространството.

В бизнеса на Гейбриъл ако нещо се движеше като патица и крякаше като патица, то почти винаги беше патица. Нещо по-лошо, той знаеше отлично колко силно желанието му към Хана го кара да иска тя да е толкова невинна и красива, и благородна, каквато изглеждаше.

Възможно беше. Това бе другото нещо, което беше научил в работата си. *Всичко* беше възможно.

Долови движение върху монитора, който сканираше коридора извън стаята му.

Карик се влачеше към вратата, от него се излъчваше раздражение.

Малкият му брат наистина изглеждаше така, сякаш го бяха сритали в задника. Какво бе направил, че да го заслужи?

Гейбриъл си помисли, че знае. Беше видял скъпите костюми, знаеше за апартамента в Манхатън, подозираше за разгулния му начин на живот. Младокът се учеше по трудния начин, че един мъж трябва да работи, за да получи, което иска.

Обръщайки се при звука, Гейбриъл погледна вратата.

Карик я отвори широко, влезе и я затръшна с трясък.

— Откри ли нещо? А?

— Нищо определено. — Защото той не знаеше нищо определено и нямаше смисъл да кара Карик да вярва, при положение че имаше възможност с помощта на Съюзън да установи истината.

— Защо отнема толкова дълго време, по дяволите? Пропуснал ли си нещо?

— Всичко се записва.

Карик продължи да напада:

— Нелсън казва, че само седиш и слушаш. Не позволяваш на никого да се заеме...

— Ситуацията е деликатна и в този случай на никого нямам доверие.

— Значи няма напредък. — Карик закрачи напред-назад пред Гейбриъл. — Колко време, смяташ, че ще ти плащам при това положение?

Гейбриъл разполагаше още с толкова търпение, докато Карик беше изчерпал своето.

— Не си ми платил нищо до този момент — произнесе той отчетливо.

Карик спря и остана неподвижен, вперил очи в една точка в пространството.

— Това е всичко, което интересува всички ви, а?

Значи Гейбриъл беше прав. Момчето живееше над финансовите си възможности и на някого му беше кипнало. Като сдържа раздражението си, той каза:

— Следя ситуацията. Не мога да ги *накарам* насила да говорят...

Карик се хвана за това.

— Ако провокирам майка ми по-силно...

— ... макар че сега, според мен, имахме шанс. — Гейбриъл му разказа накратко за промените, които Сюзън беше измислила.

— Добре. — Карик се отпусна в един стол и седна.

— Да. — Като не забравяше притеснението на Хана, Гейбриъл продължи: — Но ако доведеш майка си до сърдечна криза, сме изгубени. Д-р Талман даде на госпожа Манли да пие дигоксин в случай на сърдечен пристъп и транквилант, за да я успокои в случай на нужда.

— Наистина ли? — Карик придърпа стола си по-близо и вперил очи.

— Транквилант.

Нещо в начина, по който Карик гледеше монитора, накара Гейбриъл да каже:

— Не трябва да забравяш факта, че може да не излезе по начина, по който искаш.

Карик обърна очи към Гейбриъл.

— Не знаеш какви ги приказваш.

— Казвам ти, че нито ти, нито аз можем да направим нещо, ако майка ти не знае къде се намира състоянието и къде е отишъл баща ти, и че *наистина* не можем да направим нищо, ако пък знае и отказва да разкрие информацията. — Гейбриъл никога не беше давал съвети като по-голям брат, но сега му се наложи: — Помисли, Карик. Никога няма да си простиш, ако притиснеш майка си и ѝ се случи нещо фатално.

От студения поглед, с който Карик го погледна, Гейбриъл осъзна, че съветът му не е бил оценен:

— Не съм длъжен да ти давам обяснения. Ти си просто наемен работник, който трябва да свърши определена работа.

Но Гейбриъл не се засягаше от такива коментари.

— Този наемен работник не е длъжен да стои тук, ако се каниш да упражниш насилие...

— Насилие? Аз? — Карик отметна рязко глава и очите му заблестяха гневно. — Слушал си я. Слушал си Хана. Съблазнила е и теб, нали? Умът ли си си изгубил?

Добре. Беше време да успокои нещата.

— Сигурен ли си във фактите си? Не съм видял до този момент никакво доказателство за вината на Хана.

— Факти? — Карик скочи. — Нека ти напомня, че тя изгуби сестринския си сертификат, затова че е спала — и може би убила по този начин — един от пациентите си. Сега работи при майка ми, опитва се да изкопчи информация от нея, така че да се докопа до състоянието и да избяга, оставяйки майка ми да понесе последствията. Ти слушаш ли изобщо за какво си говорят? Може би трябва да наема някого друго да се погрижи?

— Не. — Не, Гейбриъл нямаше да позволи друг мъж да гледа докато Хана работи, спи... и докато се къпе.

Дали го беше съблазнила? Да, без дори да знае, че той е там. А той... той се бе превърнал в най-долен перверзник, докато я гледаше и гледаше... Желаете ли жена, която дори не подозираше, че той съществува.

Гейбриъл се взря в очите на Карик, налагайки волята си върху отчаяния си по-малък брат, успокоявайки го, връщайки го в нормално състояние.

— Уверявам те, слушам и наблюдавам, и ще продължа да слушам и да наблюдавам. Ако искаш да прегледаш записа, ще се радвам да ти го прехвърля на компютъра. — Той млъкна и остави Карик да смели колко много време е бил зает през всичките тези дни с видеото. — Междувременно, обмисли факта. С приближаването на партито приближава и датата на процеса, напрежението, на което е подложена майка ти може да я пречупи. Трябва да си търпелив.

Усилието на Гейбриъл се увенча с успех и Карик си пое дълбоко въздух.

— Прав си. Знам, че си прав. — Сложи ръка на рамото на Гейбриъл и пръстите му се свиха. — Аз просто... ако майка отиде в затвора, не знам какво ще стане с нея.

С убеденост, дадена му от денонощното наблюдение на Мелинда Манли, Гейбриъл каза:

— Тя е жилава старица. Ще направи всичко възможно, но няма да позволи да се стигне дотам.

— Инатлива старица е тя. Ще упорства, колкото може. До смъртта си, ако е необходимо.

— Никой не издържа чак толкова.

— Не познаваш майка ми.

ПЕТНАЙСЕТ

Телефонът в стаята на Хана извънтя. Тя се откъсна от книгата и погледна към старомодния черен телефон.

Той никога не звънеше. Кой можеше да я търси?

Побърза да изтича и да го вдигне. Госпожа Манли сигурно се нуждаеше от нещо.

— Хана. Здравсти, Трент е.

— Трент? — Тя свали слушалката от ухото си и я погледна.

— В неподходящ момент ли се обаждам? — Плътният му глас с характерен акцент накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат.

— Не. Да не е станало нещо? С охраната, искам да кажа. — Защото тя вече си беше легнала, но това не означаваше, че не може да скочи и да се облече бързо. Медицинските сестри бяха като ченгетата. Ставаха и от сън, ако се наложи.

— Всичко е наред. — Той звучеше приятно, възпитано. — Работата не е единствената причина да се обадя на красива жена.

Това я спря по средата на пътя към килера.

— Моментът не е подходящ — каза той.

— Не. Не! — Тя се отпусна обратно в леглото и се замисли... *красива жена*. Доколкото знаеше, никой не я беше описвал като красива. Затова мъж, който никога не я бе виждал, я нарече така. — Само че вие не знаете как изглеждам.

— Работа в сферата на сигурността. Знам най-дълбоките ви тайни. — Сега той прозвуча смешно и самоосъждащо.

— Вярно. Бях забравила. — Тя се погледна в огледалото над старомодния скрин и направи физиономия. Беше измила грима от лицето си, носеше най-старата си, най-тънка нощница, а косата ѝ изглеждаше така, сякаш птица е свила в нея гнездо. И все пак от комплимента бузите ѝ се зачервиха.

— Освен това мога да си представя как изглеждате, нали? — попита той.

Тъй като тя самата си представяше как изглежда той всеки път, когато говореха, се наложи да се съгласи.

— Предполагам, че можете, но ако ме мислите за красавица, ще бъдете горчиво разочарован, когато ме видите на партито.

— Съмнявам се. — Гласът му стана по-дълбок. — Знаете ли какви фантазии съм имал за медицински сестри?

— Мога да си представя, но те не са истина — каза тя със строга решителност.

— Не. Моля ви. Не разбивайте мечтите ми.

Тя се засмя.

Той изглежда не се засегна, изчака я да свърши, преди да попита:

— Какво правите в момента?

— Аз... — Тя се огледа. Седеше в балдахинено легло, заобиколена от туристически пътеводители, докато телевизорът боботеше на канала за прогнозата на времето. Тя взе дистанционното и изключи звука. — Опитвах се да чуя прогнозата за утре вечер.

— Според местната станция ще е студен и сух Хелюин. Това, да ви кажа, ще улесни живота ми. Никакви глупави чадъри, освен това няма нищо по-ужасно от това да стоиш навън и да гледаш как колите пристигат, докато във врата ти се стичат дъждовни капки.

Както очакваше, тя се усмихна.

— Не е точно очарователният живот, който съм си представяла за охранителен агент.

— Очарователен? — Той изсумтя. — Бихте ли нарекли дундуркането на богати момиченца, докато се влачат от един нощен клуб в друг, очарователно?

— Не, това звучи трудно.

— Ужасно. Очарователно? Да прекарваш часове наред в следене на изневеряващ съпруг, за да снимаш поредната му любовница, знаейки през цялото време, че след това ще отиде и ще се откупи пред недоволната си съпруга с някакво бижу.

Така ли се беше случило с баща й?

— Няма толкова голямо бижу, което да ме накара да забравя подобно нещо.

— И аз не го разбирам. — Той явно си спомни нещо друго. — О, да не забравяме и очарователните часове, прекарани в опити да се разбие закодирана сметка в компютър.

Тя се стегна. Дали това беше случаен коментар, или се опитваше да измъкне от нея информация?

— Че защо ще го правите?

— Ще се изненадате от това, че престъпниците държат всичките си документи в компютрите си. Помагал съм при обвиненията на няколко души, обвинени за подобни злоупотреби. — Той прозвуча весело и съвършено невинно.

Това беше шансът ѝ да разкрие професионалните му тайни.

— Как *наистина* разбивате кодирана сметка?

— Първо опитваме обикновените пароли, които хората използват. Нали разбирате, неща като цифровизирани имена или рождените дни, набрани в обратния ред.

Кодът на госпожа Манли беше много по-сложен, но Хана се нуждаеше от още подробности.

— Значи не бива да използвам рождената си дата, напечатана на обратно?

— Определено не. Ако се окаже, че не е рождената дата, трябва да използваме разшифроващото устройство на компютъра. — Той прозвуча самодоволно. — Това винаги ни позволява да влезем.

— Но след това трябва да намерите правилните файлове, нали?
— Тя задържа палеца си, докато чакаше отговора му.

— В половината от случаите файловете са на десктопа, интелигентно кръстени „Сметки“ или „Аритметика“. — Почти го видя да клати глава невярващо. — Вижте, не искате да слушате за скучната ми професия.

Тя обаче искаше. Наистина. Но колко информация щеше да ѝ даде Трент? Със сигурност нямаше да получи реална помощ. В тази ситуация, с толкова много пари, които чакат да бъдат пуснати, можеше да разчита единствено на себе си.

— Така че ще ви кажа една тайна.

Тя се наведе напред и скръсти ръце върху вдигнатите си колене.

— Да?

— Тази работа е прикритие на истинската ми професия.

— Която е...?

— Всъщност съм таен британски агент. Може да сте чували за мен. — Той направи театрална пауза. — Бонд. Джеймс Бонд.

Тя се улови, че седи, забравила за книгата в ръката си, усмихваща се глупаво.

— Името нищо не ми говори.

— По дяволите. Точно от това се страхувах. — Той се засмя весело. — Предполагам, че ще се наложи да ви взема на някое от моите вълнуващи приключения, преди да ме опознаете.

— Обичам вълнуващите приключения.

— Ще уредя едно. Но не казвайте на никого истината за мен, иначе ще трябва да ви убия.

— Устните ми са запечатани. — Тя вдигна поглед от „Пътеводител за Великобритания“. — Но само ако вълнуващото ви приключение е в Корнуол.

— Корнуол? Мейн?

— Не, Корнуол, Англия. Джеймс Бонд не е ли от Англия?

Гласът му внезапно се промени, стана сух и подчертано британски.

— Права сте. Така е, от Англия съм. Любезен, изискан...

— Депър.^[1]

— Не е нужно да се назовават имена.

Тя се разсмя.

— Защо толкова се интересувате от Корнуол? — Той наистина имаше *невероятен* британски акцент. Ако не знаеше, щеше да се закълне, че наистина е англичанин.

— Винаги съм искала да отида там: крайт на земята, бури, крал Артур... Крайбрежието на Мейн изглежда *прилича* на Корнуол.

— Искан ми се да ви видя в Корнуол... как седите на скалите, гледате към морето, а вятърът роши косата ви.

Тя вдигна глава, сякаш можеше да усети бушуващата буря. Прокара пръсти през косата си и си помисли какво ли е да е там, когато вълните се разбиват в скалите... да е там с него.

— Разбира се. — Той изостави британския акцент и прозвуча отново като себе си, на североизточно наречие. — Бих искал да ви видя, където и да е.

Тя наведе брадичката си и разтърка с ръце голите си рамене, пропъждайки кратката фантазия. Трябваше да си напомни, че независимо от това колко страхотен е гласът на този тип и колко добре

флиртува, той е стар и плешив, дебел и чорапите му са с индийски десен.

И женен. Със сигурност беше женен.

— Предполагам, че най-хубавата част от цялото това седене на партито е храната. Имам предвид, домакините ви позволяват да похапнете, нали? — *Хитро. Това беше хитро, Хана.*

Гласът му прозвуча сериозно.

— Аз не си позволявам да ям. По отношение на съдържанието на мазнини храната, която се сервира на тези партита, е вредна колкото и бързите храни, и докато част от работата ми е да преча на лошите типове да попадат на събитието, другата част е да съм в състояние да ги преследвам, ако се появят. Фитнесът е нещо много важно за мен и за всички в компанията ми.

— Компанията на баща ви — напомни му тя.

— Да. Компанията на баща ми.

Тук вече го хвана. Трент тренираше здраво.

Но това не пречеше да е възрастен, женен и плешив.

Макар че сигурно не прекалено възрастен, иначе как би преследвал лошите типове?

Сякаш беше задала въпроса гласно, той каза:

— Трийсет и осемгодишен съм. Предполагам, че имам още петнайсет години на разположение, в които мога да работя на терен — стига да не ме контузят, искам да кажа. После ще му мисля. — Гласът му стана весел. — Разбира се, ако се ожения, съпругата ми може да поиска да се прибирам по-рано.

— Ооо! Значи не сте женен? — Тя си помисли, че е прозвучала радостно и леко.

Той, напротив, беше много сериозен.

— Не, Хана, не съм женен.

Тя размаха юмрук във въздуха.

— Нито пък съм плешив.

Хана подскочи толкова силно, че изпусна телефона. Затърси го между гънките на чаршафите и го притисна към ухото си.

— П-плешив?

— Не се ли притесняват всички жени за това? Дали един мъж е плешив?

— Не забравяйте чорапите с индийски мотиви — промърмори тя.

— Какво?

— Значи си имате коса?

— Черна и гъста. Още не съм взел да побелявам. — Той направи пауза, докато тя се опитваше да си го представи. — Ами вие?

— Аз съм на трийсет и четири. С руса коса. Не мисля, че имам бели косми, но ако случайно имам, те не се виждат.

— Харесвам блондинките.

— Аз харесвам мъже с тъмни коси.

— Подстригвам я късо...

— Значи когато съборите на земята лошите типове, те не могат да я хванат и да ви попречат? — предположи тя.

— Това, както и фактът, че според наръчника на Британските тайни служби съм длъжен да я нося къса.

— Бях забравила за това. — Тя изостави изискаността и започна направо да го разпитва.

— Какъв цвят са очите ви?

— Вие какъв мислите, че са?

— Черна коса... значи кафяви очи.

— Точно така.

— Носите тъмни костюми и бели ризи, и хубави обувки, защото трябва да ви е удобно, докато стоите прав, освен това трябва да сте в състояние да тичате с тях, а и работата ви изисква да изглеждате елегантен. — Вече беше изградила в съзнанието си представа за него.

— Това ми харесва. Ще ме познаете веднага щом ме видите. — Плътният му глас стана почти дрезгав.

Образът му затрептя толкова близко, че тя можеше почти да го види.

— Кажете ми за себе си. Как изглеждате? — Когато тя се поколеба, той каза: — Знам, че сте руса, така че... може би със сини очи?

— Да. Сини очи, светла кожа.

— Лунички?

— О, да. — Проклятието на живота й.

— Харесвам лунички.

Тя си пое дълбоко дъх. Мъжът не казваше нищо изключително, но в същото време... казваше верните неща.

— Всичко друго е напълно нормално.

— Най-хубавите черти? Бързо, без да мислите.

— Имам хубави устни.

— Ааа. Подходящи за целуване. — Прозвуча одобрително.

Тя се усмихна.

— Най-лошите черти? — продължи той.

Хана въздъхна.

— Хайде, кажете ми — подразни я той.

— Ушите ми стърчат.

— Много ли?

— Не са големи и косата ми е гъста, освен това я подстригвам подходящо, така че не се виждат през повечето време.

— Хана, ама много ли стърчат?

— Да! Добре, де. Така си е.

Наградата за честността ѝ беше тих, дружелюбен смях в слушалката.

— Когато бях тийнейджърка и щях да ходя за първи път на танци, се опитах да ги залепя. — Нямаше представа защо му признава това.

— И получи ли се?

— Използвах дъвка. Тя залепна за косата ми и... — Хана го изчака да спре да се смее и продължи: — Имах дълга коса и се наложи да я отрежа. Беше много травмиращо.

— Сигурен съм, че това е било. Но вече не ви е грижа. Усмихвате се.

Тя сложи пръсти пред устните си, сякаш да ги скрие от... телефона.

— Откъде знаете, че се усмихвам?

— Усецам го по гласа ви.

Той също се усмихваше. И тя също го усещаше по гласа му.

— Момчето, което ме взе за танци ми се подиграваше за това.

— На тази възраст всички момчета са такива — увери я той. — Знам го. И аз бях такъв.

Само че това бе отдавна отминал етап. Сега той беше... сладък и горещ като какао.

— Добре. Сега е ваш ред. Каква е най-голямата ви тайна?

— Бях повече от нехранимайко като тийнейджър. Бях хулиган. —

Прозвуча като шега.

Така че тя се опита да му я върне.

— Сериозно? Кожено яке и всичко останало?

— Да. Откраднах едно кожено яке. — В момента звучеше напълно сериозно.

Тя зяпна.

— Хана?

— Тук съм.

— Шокирана.

— Предполагам, да. Но изглеждате толкова...

— Почтен? Уверявам ви, че съм... вече.

Представи си млад, чернокос хулиган в кожено яке, как се носи с отпусната походка по улицата, хвърля погледи към сенките в алеята, готов всеки миг да нападне, и все пак предпазлив... защото той беше най-добрият с ножа, най-добрият с юмруците, най-безпощадният... Тя задържа дъха си.

Тишината се беше проточила прекалено дълго.

— Трент?

— Помислих си, че може би сега, когато знаете какъв съм бил, няма да искате да говорите с мен. — Продължаваше да е сериозен.

— Не, не е това. Представях си ви като...

— Член на банда. Наистина членувах в банда. Не е очарователно. Долно е и грозно. Изпратиха ме за една година в затвор за малолетни и бях щастлив. Щастлив, че са ме заловили. Щастлив, че ще изляза жив.

Нямаше значение какво казва. Образът на тъмнокосия млад бандит в съзнанието ѝ ставаше все по-силен. Той подхвърли иронично:

— Представяте си „Уестсайдска история“, нали?

Образът изчезна с едно тихо „пук“ и тя се разсмя.

Беше прав. Виждаше го да щрака с пръсти, готов да танцува на музиката в главата ѝ. А след това, когато спря да се смее, тя се прозя.

Той внезапно каза:

— Трябва да ви оставя да спите. Знам, че госпожа Манли и нейното парти ви създават достатъчно работа.

— Приятно ми е. — Не ѝ се искаше той да затваря.

— Очаквам с нетърпение утрешната вечер.

— Аз също.

— *Трент* — добави той.

— Какво? — Защо го беше казал?

— Аз също, *Трент* — настоя той. — Харесва ми, когато произнасяте името ми. Харесва ми звука му върху устните ви.

Тя прехапа долната си устна и въпреки че той не се виждаше, не знаеше накъде да гледа.

— Знаете ли — гласът му отново бе придобил онзи дълбок тембър, — когато се видим, това ще е за първи път. Но независимо от всичко ще се познаем.

Беше останала без дъх.

— Можете да се оглеждате за жена с щръкнали уши.

— Ще гледам за срамежлива блондинка с пръснати по носа лунички.

Този мъж я караше да потръпва с всяка своя дума. Тя леко разтърка кожата между гърдите си, над сърцето.

— Не очаквайте прекалено много — предупреди го.

— Ще се познаем дори никога да не бяхме водили този разговор. Очите ни ще се срещнат и тогава ще разберем... просто ще разберем.

Тя притисна коленете си едно към друго, размърда се неловко, сякаш възбудата препускаше по вените ѝ.

— Да не би да се опитвате да ме съблазните?

— Успявам ли?

Хана се засмя и беше доволна от безгрижния си тон.

— Не, но е забавно да се слуша.

Той се поколеба, сякаш искаше да я предизвика. После произнесе:

— Не можете да кажете, че не съм опитал.

— Лека нощ... *Трент*.

— Ето каква стана тя. — Той прозвуча развеселено: — Аз не можах да ви съблазня с всички думи от речника, а вие ме съблазнявате с една сричка.

— *Трент* — повтори тя тази единствена сричка. — Лека нощ, *Трент*. — Чу го да простенва и затвори телефона, усмихвайки се.

Дали я беше съблазнил с разговора си? Беше отрекла.

Беше най-голямата лъжкиня на света.

Слава богу. Ако той подозираше с каква лекота тя откликва...

Замисли се, представи си как ще го види утре вечер и как той може съвсем да не е толкова красив и прекрасен, колкото си го представя. И все пак *щеше* да го види, така че не би могъл да излъже прекалено много.

Може би беше нисък — с нейния ръст. Или по-нисък.

Но не можеше да се убеди, че това има значение, защото продължаваше да чува стона му, когато произнесе неговото име.

Беше прозвучал като мъж в мига на най-върховния екстаз.

А тя... тя беше жена, възбудена от всяка дума, която той бе изрекъл.

Смъкна се надолу, извън възглавницата, докато гърбът ѝ се отпусна на равно и впери очи в тавана. Образът му отново изникна пред нея, не младият, як главорез, а по-възрастният мъж с белези от преживявания, с тяло на боец и лице на тъмен ангел. Представи си го над себе си, как я притиска към матрака, как я целува с цялата страст на дивата си природа, разтваряйки я към себе си...

* * *

Докато се въртеше в леглото, обхваната от фантазиите си, Гейбриъл се бе изгърбил над монитора и дишаше тежко. Всеки път, когато тя се докосваше, той простенваше, представяйки си се върху нея, как успява да изтръгне реакция от нея и давайки ѝ себе си в отговор.

Тя беше всичко, което някога бе искал от жената на мечтите си. Всичко, което някога бе искал да притежава сродната му душа.

Хана Грей беше всичко за него.

[1] От англ. dapper — елегантен. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

— Изглеждаш щастлива. — Госпожа Манли си почиваше на леглото, облечена в костюма си и гледаше как Хана приготвя табличката със стерилни спринцовки и лекарства, от които пациентката ѝ може би щеше да има нужда, когато се върне в стаята си.

— Щастлива съм. — Хана прехвърли списъка с възможности в съзнанието си. Кръвната захар на госпожа Манли е спаднала, значи е изтощена, кръвното ѝ налягане е високо, може би има ангина, може би се нуждае от успокоително.

— Защото моментът за партито най-после настъпи?

— Да. Така е. — Хана се усмихна на стерилните спринцовки, които внимателно слагаше до всяко шишенце, провери етикетите още веднъж и се увери, че са подредени както трябва.

Тя беше щастлива. Онзи разговор от снощи я бе накарал да си спомни колко хубав може да е животът, когато човек има приятели и... любим.

Не че той предполагаше, че е неин любим. Именно поради тази причина фантазиите бяха напълно безопасни.

— Имаше много работа — каза госпожа Манли.

Доволна от спретнатия вид на табличката, Хана се обърна към старицата и се зае да провери пулса ѝ, кръвното налягане и стойностите на кръвната захар.

— Доставяше ми удоволствие. Беше напълно различно от останалите ми ангажменти. Ако целият свят внезапно оздравее и уволнят всички медицински сестри, ще започна работа в агенция за организиране на партита.

— Ще си добра и в това. Ти си много ефективна. — Цветът на госпожа Манли беше добър; очите ѝ бяха бистри.

— И вие очаквате с нетърпение партито — отбеляза Хана. Жизнените показатели на госпожа Манли бяха идеални; тя беше в

добра форма за човек със свръхтегло, старчески диабет и сърдечни проблеми.

— Това е последното ми „ура“, преди да отида в съда заради парите на Натан. Искам да му се насладя. — Гласът ѝ прозвуча раздражено както винаги, но тя изглеждаше не чак толкова злобна.

Хана сложи ръка на рамото ѝ.

— Когато отидете в съда, ще съм там до вас.

Госпожа Манли покри ръката ѝ със своята.

— Приятно е да го чуя. Ти ми помогна и аз оценявам всеки миг, който прекарваме заедно.

— Дори когато ви принуждавам да се храните здравословно?

— Дори тогава. — Госпожа Манли се надигна на лакът. — Всъщност, като награда, поръчах да ушийт специален костюм за теб.

Хана поставяше маншета за измерване на кръвното, но спря.

— И какъв е?

— Намира се в калъфа за дрехи на закачалката. — Госпожа Манли гледеше така, сякаш бе замислила пакост. — Иди и виж.

Хана отиде и дръпна ципа, разкривайки костюма в пълния му блясък.

Представляваше бяла униформа, от онези, които сестрите носеха през петдесетте години, бели дълги чорапи, бели бабешки обувки, колосана касинка и бяло домино за очите.

— Госпожо Манли! — Хана беше слисана.

Какво беше казал Трент снощи? *Знаете ли какви фантазии съм имал за сестрите?*

— Страхотен е, нали? — попита старицата. — Можеш да танцуваш спокойно в тези обувки. Чорапите са с ръб отзад...

Хана вдигна набрания колан за жартиери и прозрачните бели найлони, и погледна госпожа Манли шокирано.

Госпожа Манли се ухили.

— Ще си много популярна. Мъжете имат фантазии за медицинските сестри.

— И аз така съм чувала. — Хана нагласи тясното бяло домино над очите си. Погледна се в огледалото и си помисли колко много бяха споделили двамата с Трент един пред друг и колко много бяха оставили неизказано. Помисли си, че ще го види тази вечер и че той ще си помисли, че се е облякла по този начин... заради него.

Запита се дали най-последно късметът ѝ се беше променил към добро.

— Благодаря ви, госпожо Манли. Сигурна съм, че ще се наслаждавам в еднаква степен на костюма и на партито.

— Хубаво. — Госпожа Манли направи знак към банята: — Иди и се преоблечи. Искам да си готова, когато първият от гостите пристигне.

* * *

Гейбриъл стоеше на стълбите на имението „Балфур“, облечен в черен бизнес костюм и черна кадифена маска на „Фантома от операта“, и гледаше гостите, които прииждаха на партито.

Сигурно бяха повече от двеста души, на различна възраст и с различен произход. Всеки, получил покана, бе дошъл с приятел, а тъй като мнозина от тези приятели бяха известни политици, звезди от „Бродуей“, прочути лекари и актьори, с чиито имена се свързваха скандални романи, те не можеха да бъдат наречени официално „парти разбивачи“. Бяха по-скоро „взет под наем престиж за едно неизменно бляскаво събитие“.

Една от младите дами, облечена в оскъден костюм на Клеопатра, спря и го огледа.

— Какъв трябва да сте? — Тя имаше страстен глас, който пасваше отлично на прозрачното златисто облекло, толкова фино, че тялото ѝ се виждаше напълно през него.

— Охранител, мадам — отвърна той без намек за хумор.

Зад маската очите ѝ бяха кръгли, широко отворени, а гърдите ѝ се издигаха с такава възбуда, че зърната ѝ щяха да изскочат.

— Това е чудесен костюм.

Ама тя наистина ли беше толкова тъпа?

— Благодаря.

— Когато престанете да се правите на охрана, елате и двамата ще потанцуваме.

Баща ѝ — не, любовникът ѝ, ако се съдеше по това как бе обвил ръка около кръста ѝ по начин, който казваше „моя“ — се обади нетърпеливо:

— Спри да флиртуваш с прислугата.

Забележката му към нея и Гейбриъл щеше да е по-ефикасна, ако не беше облякъл опънати до коляното чорапи, копринени къси панталони и не бе сложил бяла перука. Той също го знаеше, защото заби крака и изправи рамене пред Гейбриъл.

Гейбриъл го изгледа безстрастно.

Когато мъжът не получи реакция на предизвикателството си, той подвикна на момичето, че трябвало да се размърда. Девойката се приближи до него, после продължи покорно към вратата. Но все пак изпрати на Гейбриъл една сладострастна усмивка, която му подсказа, че не я интересува дали той е прислуга или не — тя би танцувала с него.

Сюзън Стивънс се приближи към него, изоставяйки мястото си от другата страна на стълбището.

Гейбриъл се стегна.

С фалшив, дрезгав глас, който трудно се връзваше с тънката ѝ фигура, тя каза:

— О, господин Охранител, толкова сте висок и силен, няма ли да сбъднете мечтите ми?

— Ревнуваш, че не дойде при теб.

— Не. — Сюзън се върна към обичайния си нисък, секси глас: — Слава, примесена с глупост и лудост, а аз не мога да се справя с такова нещо.

— Слава?

— Говоря за момичето.

Той погледна към отворената врата.

— Познаваш ли я?

— А ти не я ли познаваш?

— Трябва ли?

Сюзън въздъхна дълбоко.

— Тя е най-горещата певица за момента, секс символ от тринайсетгодишна...

— Пфу.

— ... И живее с продуцента си, който е малко старичък за нея.

Гейбриъл обърна глава към къщата.

— Това той ли е?

— Да. Стив Чапман.

— Ето защо очите ѝ шарят, а него го свива под лъжичката. — Гейбриъл погледна към редицата коли, които пълзяха по алеята; най-после краят им се виждаше. Прииждаха от два часа, а той нямаше търпение да влезе вътре и... да види Хана.

Веднага щом си помисли за нея, споменът за това как се бе самозадоволявала нахлу в съзнанието му. Беше я гледал как си представя любовник и в най-върховния момент я чу да простенва неговото име. Беше я наблюдавал дълго след като изгаси светлината и заспа, и дори сега сцената накара тялото му да се стегне в очакване.

След снощната вечер той определено искаше да види Хана.

— Изглежда, че най-лошото е минало — каза Сюзън. — Защо не влезеш и не провериш как се развива партито, шефе?

Гейбриъл я погледна.

— Защо?

— По причина, че не си дежурен. Което е достатъчно добра причина. Изглеждаш разсеян. Може би вътре има нещо, което привлича интереса ти? — Тя му се усмихна по начин, който го увери, че у нея няма никакво съмнение.

Беше се концентрирал върху работата си, но Сюзън имаше способност да усеща хората, талант, който той уважаваше, защото тя не само усещаше — тя интерпретираше техните действия и разсъждаваше — обикновено правилно — над техните мотивации, планове и намерения.

Тази вечер бе видяла нещо различно в него. Нещо повече.

Беше забелязала неговата вманиаченост по Хана Грей.

Само че нямаше никакво намерение да си признава каквото и да било. Ако откриеше, че е поемал всичките работни смени, така че да може да гледа как тяхната първа заподозряна си мие зъбите, Сюзън никога не би му позволила дори да чуе края на тази история.

— Добре. Отивам да направя една обиколка. Звънни на Марк, ако ти потрябва.

— Хубаво. — Сюзън стъпи здраво с ниските си обувки „Стюарт Вайцман“ на стъпалата, сложи ръце на гърба си и проследи как друго младо и красиво създание, придружавано от поредното старче, излиза от един автомобил. — Истински парад — промърмори тя.

С кимане на неизменно бдителния Нелсън, костюмиран като лакей от осемнайсети век, Гейбриъл влезе през голямата двойна врата.

Не можеше да повярва на трансформацията на мястото. Всички кристални полилеи, всички мраморни подове, всяка пращинка върху старинните мебели беше изчистена, полирана и излъскана. Декорацията бе създадена от ръката на професионалист. Завесите от черна и пурпурна коприна, издуващи се под бавното дихание на поставените на подходящи места вентилатори, образуваха пещерообразен вход, който отвеждаше гостите към балната зала, където един оркестър връщаше атмосферата от четирийсетте с музика, примамваща гостите към танцовата площадка, докато келнерите сновяха с шампанско и аперитиви.

Тук завесите се смениха, станаха кадифени, оцветени така, че да напомнят стени на замък, които се издигат нагоре до тавана на втория етаж. Истински рози с истински бодли пълзяха по кадифените панели и тук-там червената и пурпурна коприна се полюшваше като танцуваща пола.

Да. Това беше замъкът на Спящата красавица. Дори Гейбриъл да не го бе познал, костюмът на госпожа Манли би му подсказал.

Тя седеше право в средата на най-дългата стена, на богато украсен трон, облечена в черна пелерина, поръбена с пурпурна коприна и шапка с два стърчащи черни рога, и държеше жезъл с кристална топка на върха, и препариран гарван над нея.

Костюмът беше своего рода маскировка. Госпожа Манли беше остаряла от последното си появяване сред обществото — не можеше да се скрие, — но тронът ѝ позволяваше да седи, докато поздравява гостите си, светлозеленият нюанс на грима ѝ скриваше бледността на кожата, а изгърбените рамене изглеждаха като част от дяволския ѝ образ.

Като се замислеше човек, това не се дължеше толкова на дегизировката, колкото на едно откритие.

Гейбриъл погледна към Карик, застанал от дясната страна на майка си, и одобри костюма му — дълго черно наметало с вдигната яка, облечено над тъмни панталони и бяла риза с жабо. Като се изключи жабото, той нямаше вид на негодник.

Гейбриъл видя да преминава някакъв мъж, дегизиран като презерватив. Добре де, той не изглеждаше като негодник. Изглеждаше като нищожество.

Най-накрая той си позволи да погледне Хана.

Тя стоеше отзад, от лявата страна на трона на госпожа Манли, и макар да беше очевидно, че е компаньонка на старата дама, привличаше почти толкова внимание, колкото самата загадъчна госпожа Манли. Може би заради лошата си слава, която я преследваше. Може би защото госпожа Манли ѝ представяше всички, които преминаваха. Гейбриъл обаче си мислеше, че се дължи на факта, че е толкова секси и се изпотпяваше само докато я гледа.

Тя беше облечена в сестринска униформа: бяла престилка, вързана на кръста, с пола до коленете, дълги ръкави, с шпатула за преглеждане на гърло и малко фенерче в горния джоб. Касинката стоеше наперено върху русата ѝ коса. Чорапите ѝ бяха бели, с ръбове отзад и от начина, по който ги беше опънала, той не можеше да си я представи... там. Ако продължаваше да стои и да си представя какво носи под престилката, щеше да е напълно негоден за дежурство, защото тя бе облякла костюм на медицинска сестра... само заради него.

Тази жена го караше да иска да се престори на болен, за да я накара да стои до леглото му.

Той се взря дълго и настойчиво, сигурен, че очите му са скрити зад маската, но в този момент... тя сигурно бе усетила погледа му, защото се огледа. Не можеше да види очите ѝ и тя не виждаше неговите, но за първи път двамата се гледаха очи в очи.

Точно както бе предрекъл, тя го позна.

На това ли се беше надявал? Че ще засвири музика и ще запяят птички? Ще се видят един друг в препълнената с хора стая и ще разберат, че са открили истинската любов? Той в един миг ще осъзнае, че тя е била невинна за всички грехове, в които е била обвинена?

Беше дяволски романтично. Беше също така дяволски глупаво да желае „Черна вдовица“^[1], която хваща жертвите си, изсмуква живота от тях и захвърля безжизнените им черупки настрана.

И все пак... той не беше жертва, беше предупреден. Можеше да се справи с това. Можеше да се справи с нея.

Госпожа Манли премести поглед от единия към другия, после заговори на Хана, която се сепна и насочи вниманието си към старицата.

Връзката между Гейбриъл и Хана се разпадна.

Добре. Добре, по дяволите. Той трябваше да работи и щеше да е по-добре да остави Хана да чака.

Измъкна се към дъното на залата, за да провери хората си, да се увери, че няма неприятности, че спазват нарежданията му.

Спазваха ги. Гостите бяха ограничени до балната зала, коридорите и тоалетните, определени за използване, и въпреки че някои започнаха да мърморят, след като бяха върнати от предприетите от тях самостоятелни обиколки на имението, бързо се утешиха, когато се насочиха към трапезарията с отрупаните с храна маси.

Доволен, Гейбриъл спря да погледа гостите, и докато стоеше там, продължаваше да чува отново и отново повтарящата се тема.

— Какво ще се случи с вдовицата на Натан Манли?

— Според вас тя какво ще каже на федералните?

— Наистина ли мислите, че парите още са някъде тук?

— Натан ги е профукал.

— Правителството не би си губило времето. Явно знаят нещо.

— Тогава защо не я привикаха по-рано?

— Имат нова информация, разбира се.

Гейбриъл си помисли, че сенаторът, който каза това, вероятно имаше логичен довод, който си струваше да се разследва.

От тази гледна точка партито беше успешно. Нямаше инциденти на насилие, нито явно използване на дрога и не се наложи никой да бъде изхвърлен. Той си помисли, че госпожа Манли сигурно също смята партито за успешно: силните играчи от цял свят бяха тук, забавляваха се добре и виното и слуховете се лееха свободно.

Ето защо той се изненада, когато Нелсън го докосна по ръката.

— Господин Сансуси?

Не Гейбриъл Прескот, а Трент Сансуси.

— Да.

— Госпожа Манли иска да говори с вас.

Гейбриъл погледна към шумната бална зала и издигнатия трон. Карик беше изчезнал в тълпата, но госпожа Манли още стоеше там заедно с Хана, седнала на стол до нея.

— Благодаря — кимна той на Нелсън и си проби път през танцуващите към тях.

Когато приближи, госпожа Манли му направи знак.

— Ти ли си момчето на Ерик? — попита тя.

— Да, госпожо Манли.

Хана си пое шумно въздух и отмести леко стола си назад.

Да, скъпа, аз съм мъжът, който не е болен и който не може лесно да бъде убит, който не е плешив, не е дебел, нито пък нисък. Аз съм най-лошият ти кошмар.

Карик се насочи към тях с чаша в ръка.

— Да ти донеса ли нещо, майко?

— Не бъди досаден, Карик. Ако искам нещо, ще изпратя Хана — каза госпожа Манли със съкрушителна решителност.

— Хубаво. — Без видими знаци за обида той се обърна към Гейбриъл.

— Ами вие?

— Той е от охраната. — Госпожа Манли замислено огледа Гейбриъл. — Макар че никога не бих допуснала, че си син на Ерик. Изобщо не приличаш на него.

— Аз пък мисля, че прилича — обади се Карик.

Да, я по-добре се намеси, брато.

— Може би... — Госпожа Манли продължаваше да се взира в него. — Той наистина ми напомня на... някого. Предполагам, че на Ерик.

— Гените са интересно нещо — произнесе Гейбриъл с нисък, дрезгав глас. Беше изслушал запис на собствения си глас, преминал през трансформиращото устройство. Звучеше по-високо от нормално, с онзи носов акцент, характерен за Източното крайбрежие, и той го бе упражнявал, докато наистина се увери, че би могъл да заблуди Хана — ако не говореше прекалено много, разбира се.

Госпожа Манли се отказа.

— Настинал ли сте?

— Ларингит — отвърна той.

— Не е заразно, нали?

— Не. — Стига да се концентрираше, звучеше доста сносно. Сякаш беше от североизточния бряг.

— Добре. Достатъчно. Това е Хана. — Госпожа Манли махна с ръка към сестрата. — Говорили сте с нея по телефона. Престанете да я зяпате така, сякаш лигите ви ще потекат, изведете я и потанцувайте.

— Госпожо Манли! — Хана гледаше навсякъде, само не и към него.

— Благодаря, госпожо Манли. Ще го направя — произнесе Гейбриъл едновременно с нея. И протегна ръка към Хана.

Тя я погледна, после вдигна очи към него, отказвайки на мълчаливото му предложение.

Той се усмихна, бавно извиване на устните, което се надсмиваше над колебанието ѝ.

— Госпожа Манли командва. Ние двамата се подчиняваме.

— Щом казвате... — Тя сложи ръката си в неговата.

Пръстите му се свиха около нейните.

И въздухът около тях се наелектризира.

[1] Вид отровен американски паяк. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Хана видя как усмивката му се стопява. Той погледна към сплетените им ръце, после вдигна очи към лицето ѝ.

Тя не можеше да види очите му. Маската покриваше челото и страните му, и беше спусната върху носа и отстрани към брадичката му. И въпреки това тя знаеше, че той я вижда по-добре и по-пълно от всеки друг, който я бе виждал преди.

Изчака, останала без дъх, да заговори, да флиртува, да каже нещата, които беше казвал в продължение на цяла седмица по телефона — нещата, които бе казал снощи.

— Танц? — попита той.

Това беше късо.

— Само защото госпожа Манли ми нареди да го направя — отвърна тя.

Той се засмя тихо, подигравайки се на колебанието ѝ, и я притегли рязко и бързо в ръцете си.

— Това ви харесва.

— Какво?

— Че не се налага да вземате решение, че друг го прави вместо вас. — Гласът му прозвуча глухо. Глухо и малко... отдалечено.

Ларингитът, напомни си тя.

— Ласкаете се, че бих танцувала с вас, без да ми заповяда? — попита тя.

— Не знам. — Той я повлече към танцовата площадка в бавен фокстрот. — Май сте голяма страхливка, а?

Тя си пое бързо дъх при изкусния му, бърз като рапира тласък напред, после назад.

— Това е просто танц. — Тя изчака, доволна от умния си отговор.

— А ядрената експлозия е просто голям фойерверк.

Беше ласкателно... но изглеждаше като истина.

— Добре. Печелите този рунд.

— Така е по-добре — промърмори той.

— Как е по-добре?

— Просто се отпуснахте.

— Откъде знаете?

— Бяхте напрегната в последно време.

Откъде би могъл да знаеш?

Той я завъртя в полукръг, държейки я близо до себе си, водеше я така уверено, че тя го следваше интуитивно.

— Гласът ви.

— Гласът ми е бил напрегнат?

— Аха. — Усети топлия му дъх върху главата си.

— А сега не е?

— Не е напрегнат. Усеца ме. — Отново я завъртя.

Интересно. Тя се чувстваше много напрегната, когато попита:

— А вие?

— Аз също ви усетих силно. Снощи.

Тя се опита да го отблъсне.

Той я възпря, държеше я близо.

— Снощи, след като говорихме... мислихте ли за мен?

— Да разговаряме беше много приятно. — Това прозвуча сухо и студено. — Винаги съм се радвала на разговорите ни.

Тя усети раменете му да потръпват, сякаш потискаше смях.

Дръпна се назад и вдигна очи към него:

— Какво?

— Моята реакция на снощния ни разговор беше повече от приятна. Аз бях...

— Били сте...

— Жадувах да се запозная с моята загадъчна жена.

Начинът, по който произнесе „жадувах“ я накара да потрепери.

Той ѝ се усмихна, полуусмивка, която ѝ каза, че го е усетил, и че знае защо.

— А... — Тя направи пауза. — *А доволен ли сте от онова, което виждате?* Но не, това не беше въпросът, който искаше да зададе. — Достатъчно добре ли се описах?

— Познах ви веднага щом ви видях.

— Защото бях застанала до госпожа Манли.

— Не. — Прегърна я още по-силно, притисна главата ѝ към гърдите си и каза правилните думи: — Щях да ви позная навсякъде.

— И аз щях да ви позная. — Тя се заслуша в биенето на сърцето му, в дишането му. — Навсякъде.

Под маската на разговор и движение нещо... се случваше с тях.

Звукът на музиката, разговорите и смеховете заглъхнаха, оставяйки ги сами на място, където между тях трептеше топлина и светлината я караше да затваря очи. Тя облегна глава на гърдите му. Свежата му дива миризма я замая, а упражнението я остави без дъх.

Сигурно беше упражнението.

Но как да обясни, че сякаш се топеше в него? Всички нейни части, които го докосваха, ставаха топли и податливи, напрежението в тях изчезваше.

Тя отмести очи настрана, уплашена от това, което той ще види, ако погледне маскираното му лице. Уплашена, че ще узнае какво е направила снощи, след като е затворила телефона, че ще разбере какво си е представяла...

Танцът свърши и започна друг, прогърмя бърза мелодия от петдесетте. Тя отстъпи от него и приглади косата си, почти с облекчение, че се е освободила от напрежението да танцува с мъжа, когото едновременно възприемаше като непознат и като любим. Беше я държал толкова близко, много по-близко от необходимото, и сега тя можеше да потвърди, че всичките ѝ предположения за него са били напълно неверни. Той не беше стар, нито пък плешив или пълен.

Но в същото време тя все още не го бе видяла. Неясната светлина прикриваше прекалено много подробности, докато маската скриваше горната част на лицето му и изопачаваше линията на челюстта.

Той сложи ръка отзад на кръста ѝ и я отведе от танцовата площадка, което бе твърде интимно, твърде заповедническо и все пак на нея ѝ хареса. Да има някой, на когото да се облегне и да знае, ще я изведе през самотата и опасността на сигурно място... това бе повече, отколкото можеше дори да се надява.

Едва се бяха запознали, а вече му вярваше. Вече бяха любовници... не реално, но звукът на неговия глас я бе докарал до оргазъм.

Но той не знаеше.

Слава богу.

— Чувствам се така, сякаш ви познавам. — Устните му се извиха шеговито, като на мъж, който вече е чувал тази шега — шега, която тя не схващаше.

— Говорихме няколко пъти — напомни тя.

— И такъв ли съм, какъвто очаквахте? — Шеговитостта му се задълбочи.

— Точно такъв, какъвто очаквах. — В най-хубавите си и най-необуздани мечти.

Той я накара да спре в отсрещния край на дансинга, близо до салона за хранене.

— Ще напълня едно плато за двама ни. Става ли?

— Да. Чудесно.

Той докосна бузата ѝ с върха на пръстите си и обърна лицето ѝ към своето.

— Ще ме чакате ли тук?

— Тук ще бъда.

Той тръгна и тя се изви към кралския трон, очаквайки да срещне поглед с госпожа Манли, да се увери, че старата дама наистина е добре, както твърдеше.

Госпожа Манли не беше там.

Хана скочи, сякаш някой я беше убол с карфица. Тръгна към подиума, размахвайки лакти, за да си пробие път през танцуващите, когато се налагаше. Тълпата се разцепи и тя забеляза госпожа Манли да стои на края на дансинга, беше се хванала за облегалката на един стол и говореше със сина си.

Не, не говореше. Жестовете на тялото даваха да се разбере по-ясно. Тя му четеше конско.

Хана забърза нататък. Какво бе казал той, че да я накара да слезе от трона и да дойде тук сама? И да се усмихва? Госпожа Манли се усмихваше на сина си по най-неприятен начин. Какво ѝ беше казал той, което да я накара да го гледа по този начин и да се усмихва!

Когато Хана се добра до старата дама, тя дишаше тежко от изтощение и притеснение.

— Госпожо Манли, как мога да ви помогна?

Карик ѝ хвърли един поглед пълен с ненавист и се отдалечи, крачейки като човек, хванат в момент на най-върховна ярост.

Госпожа Манли се облегна върху стола.

Хана я хвана под ръката. Госпожа Манли се беше изпотила и трепереше от усилието да се задържи права. Хана прошепна:

— Позволете ми да извикам Нелсън. Той ще ви донесе инвалидната количка. Тя е зад частния ви вход...

— Няма да изляза от тази бална зала с инвалидна количка. Ще вървя, благодаря ти. — Гласът на госпожа Манли беше язвителен.

Най-накрая тя се съгласи да си тръгне, макар да настоя да го направи напълно сама. Хана прецени разстоянието до черната кадифена завеса, която скриваше вратата.

— Дванайсет стъпки. Трябва да издържите дванайсет стъпки.

Госпожа Манли кимна жизнерадостно на гостите, които минаваха наблизо.

— Ще успея.

И тя успя, разбира се; ако Хана не я бе държала за ръката, нямаше да знае за усилията, които старата дама положи. Госпожа Манли дори спря да размени една-две клюки за последния скандал с вицепрезидента с един от прочутите журналисти от Вашингтон.

Но щом стигна до вратата, коленете ѝ се подгънаха.

Когато я настани в инвалидния стол, Хана прокле гордостта на госпожа Манли, настояването ѝ, че не трябва да бъде показвана никаква слабост, и най-вече празния коридор. Хана провери пулса ѝ. Беше учестен.

— Имате ли болка в гърдите?

— Да.

— Почакайте. — Хана избута количката в асансьора и натисна бутона за втория етаж. — Ще ви заведа в стаята ви и ще ви сложа инжекция. — И ще звънна за линейка, помисли си Хана, но не ѝ го каза.

— Този... малък... глупак — простена госпожа Манли. — Дръзна да...

На Хана ѝ се прииска да извие аристократичния врат на Карик.

— Какво ви каза? — Не трябваше да оставя изобщо госпожа Манли сама. Какво си мислеше тя, когато отиде да танцува и да флиртува с някакъв тип, когото никога преди не бе срещала?

— Карик каза, че знаел къде... са... парите.

Хайде. Хайде. Асансьорът никога досега не се беше бавил толкова.

— Няма значение. Можете да ми кажете по-късно. Не се напрягайте.

Госпожа Манли не ѝ обърна внимание.

— Той каза, че... правителството знаело, че... аз знам. — Вратата се отвори и Хана побърза да избути инвалидната количка със старицата навън в коридора. — Попитах го откъде може да са разбрали, а той... този малък наглец!

Не беше трудно Хана да се досети.

— Казал е на правителството, че вие знаете за парите?

Влязоха в стаята на старата дама.

Хана погледна към леглото. Някой беше сложил една червена роза върху възглавницата на госпожа Манли. Страхотен жест. Неподходящ момент.

— Направил го е... за да ме ядоса. — Госпожа Манли се опита да си поеме дълбока глътка въздух.

Хана отиде бързо до табличката с медикаменти.

— Но вие не сте признали, че е истина. — Когато госпожа Манли не отговори веднага, тя спря и бавно се обърна. — Госпожо Манли, нали не сте му казали, че знаете? Не сте, нали?

— Напротив. Казах му. Освен това му казах... че той *никога* няма да ги получи. Няма да получи и един... цент!

— О, не! Госпожо Манли. — Хана се облегна на бюрото и погледна ужасено предизвикателната Мелинда Манли. — Как можяхте?

— Вече е прекалено късно... за упреци. Направено е. — Госпожа Манли все още бе достатъчно бясна, за да се вдигне от инвалидната количка и да закуцука към леглото.

Хана изтича да ѝ помогне. След малко старицата беше на леглото.

От тежестта на главата на госпожа Манли крехката роза се пречупи. Старицата лежеше в отвратителния си кралски костюм, а ръцете ѝ трепереха, докато сваляше короната.

— Ядоса ме... толкова много. Точно... като баща си. *Точно* като баща си. Предавайки ме... на всяка крачка. *Какво ме бодете, по дяволите!* — Тя измъкна цветето изпод главата си, погледна отронените листенца, хвърли го на пода и разтърка убоденото място.

Хана вдигна ръкава ѝ нагоре и премери кръвното налягане. Беше сто и седемдесет на сто и десет. Провери кръвната захар. Госпожа Манли бе на път да получи сърдечен удар или инсулт.

Хана вдигна телефона и се обади на 911 за линейка.

Явно госпожа Манли се чувстваше толкова зле, че дори не помисли да възрази.

Хана занесе подноса със спретнато подредените медикаменти и спринцовките. Даде една таблетка нитроглицерин на госпожа Манли, за да стабилизира сърцето ѝ.

— Трябва да се успокоите. Дишайте дълбоко.

Госпожа Манли не ѝ обърна внимание. Вместо това бързо произнесе:

— Хана, искам да слезеш долу веднага и да изпратиш парите.

— Прокурорът ще ви пъкне в затвора. — Хана приготви инжекцията с инсулин и още една с диазепам за успокоение.

— Прокурорът и без това ще ме пъкне в затвора, благодарение на моя син Юда. Нещо повече... трябва да направиш това тази вечер. — За един кратък миг госпожа Манли изглеждаше предизвикателна и засрамена... и изпълнена със съжаление. — Казах му, че знаеш.

Хана замръзна със спринцовка в ръката.

— Знам. Знам. Глупаво беше. Бях бясна. Казах прекалено много. Но той е като баща си и не се сдържах... За бога, трудно е човек да издържи такова предателство два пъти в рамките на един живот.

Хана не можа да изпита съжаление към госпожа Манли. Беше прекалено заета да съжалява себе си. И уплашена. Когато си спомни за колко много пари става дума и за начина, по който Карик я беше погледнал, се уплаши до смърт.

Но един поглед на госпожа Манли я убеди да се заеме с настоящата си работа.

— Ще слеза долу и ще изпратя парите, но нека първо се опитаме да ви задържим жива още някой ден. Първо инсулина. — Хана сложи инжекцията бързо и с опитна ръка.

Както винаги, госпожа Манли изохка и разтърка мястото.

— Сложих пари зад снимката на бюрото ми. Две хиляди долара. Може да ти потрябват.

Хана погледна фотографията, снимка на Натан и Мелинда Манли на сватбата им.

— Добре.

— Можеш да слезеш през тайния проход зад библиотечния шкаф. Не забравяй, всеки шкаф, който е под ъгъл от четирийсет и пет градуса съдържа един екземпляр от „Улис“ и това е книгата, която отваря ключалката. — Госпожа Манли говореше бързо.

— Разбрах.

— Помниш ли кодовете за активиране на сметката?

— Не се тревожете. Помня ги. — Хана си помисли, че ѝ се иска да ги забрави. — А сега нека ви дам диазепам, за да свалим напрежението и да се успокоите достатъчно, за да отидете до болницата и може би да поспите през нощта. — Тя разтърка с тампон, натопен със спирт ръката на госпожа Манли и сложи втора инжекция.

Доволна, че е направила всичко, което може да стабилизира старицата до идването на парамедиците, тя понечи да остави спринцовките в стерилен контейнер.

— Не мога да дишам. — Госпожа Манли заби нокти в ръката ѝ.

Хана се обърна да ѝ помогне.

— Хипервентилирана сте. — Тя пъкна една възглавница под главата на старицата. — Просто дишайте...

— Не. Не мога... да дишам. — Устните ѝ леко започнаха да посиняват. — Мило момиче... мисля, че... си ме убила.

— Какво? — Хвана грабна стетоскопа си, избута костюма на госпожа Манли, сложи го на гърдите ѝ и се заслуша.

Пулсът на старицата и дишането ѝ безжалостно се забавяха.

— Не! — Хана протегна ръка към спринцовката с адреналин и я заби в гърдите ѝ.

— Безполезно... е — задъхано произнесе госпожа Манли. — Карик...

— Невъзможно е!

— ... ме предаде... — каза госпожа Манли с последен дъх.

— Не! Това не се случва! — Хана се наведе над леглото, събра юмруци и започна да прави сърдечен масаж.

След миг чу някой да отваря вратата зад нея.

— Някой да помогне! — извика тя.

— Какво си направила? — каза Карик със силен, преднамерено бавен глас. — Хана Грей, какво си направила?

Внезапно всичко придоби смисъл.

Тя спря да масажира гръдната кост. Дръпна се от леглото и взе лекарствата. Бяха надписани правилно. Нитроглицерин, инсулин, диазепам... Очите ѝ се присвиха при шишенцето диазепам.

Това не беше същото шишенце, която тя бе оставила на подноса по-рано.

Беше подготвила инжекция за госпожа Манли. Беше я направила напълно убедена, че е проверила и препроверила реда на лекарствата върху подноса, в случай че възникне някаква спешна ситуация, каквото току-що бе възникнала.

И някой бе сменил лекарствата.

Опипа пулса. Усети последните слаби удари на сърцето на старата дама. И разбра... че тя е убила госпожа Манли.

ОСЕМНАЙСЕТ

Някой извика на Хана.

Карик.

Някой я хвана и я хвърли на леглото.

Сюзън Стивън.

Замаяна от ужас и невяра, Хана огледа стаята. Гостите и охраната, прислужниците, Нелсън изпълваха стаята, вираха се в нея и в неподвижната фигура на госпожа Манли.

— Сложи инжекция на майка и майка умря! — повтаряше Карик на висок глас.

Хана се освободи от хватката на Сюзън, наведе се над леглото и затвори очите на госпожа Манли.

Пациентката ѝ беше мъртва. Приятелката ѝ беше мъртва. Госпожа Манли... беше мъртва.

— Хана Грей е известна в Ню Хемпшир като ангела на смъртта. Сестринският ѝ сертификат е бил отнет за неморално поведение. Разследването ще докаже, че е убила и тази си пациентка. — Карик не млъкваше.

Но какво се опитваше да постигне? Тя не беше убила друг пациент... Погледна неподвижното лице на старицата.

Един мъж, облечен като зомби, си проби път напред и започна да снима с мобилния си телефон. Някаква жена в костюм на котка снимаше с дигитален апарат, докато задаваше въпроси на Карик и на Хана. Това беше ненормално представление.

Мили боже, помогни ми.

— Ще извикам полицията — каза Нелсън. — Госпожа Грей трябва да бъде преместена от тази къща незабавно.

Хана беше невинна, но нито един човек тук не би ѝ повярвал. Защото тя го беше направила. Тя беше убила госпожа Манли... с нетърпеливата помощ на Карик.

— Ще звънна на господин Сансуси — каза Сюзън Стивънс.

Хана си пое къс и болезнен дъх. Почувства се още по-обидена. О, да. Нека звъни на Трент Санкуси. За да се види унижена и в неговите очи.

Разтърка с ръка лицето си.

Какво си е мислел Карик, че прави?

Мислел си е, че ще ѝ попречи да стигне до парите, разбира се. Тя си спомни колко бързо бе изчезнал, след като госпожа Манли му беше казала истината, и прокле разговора, който госпожа Манли бе провела с журналиста от Вашингтон. Защото това му бе дало време да се качи тук и... Тя погледна към подноса.

Ако госпожа Манли не бе в такъв стрес, ако Хана не бе бързала да ѝ даде лекарствата, може би щеше да забележи, че едното шишенце е било подменено. А може би не. Ако само беше внимавала... ако само Карик съзнателно не беше накарал майка си да се ядоса толкова много, че да има нужда от успокоително... ако само...

Карик пристъпи между нея и подноса. Навеждайки се, той заби лице в нейното и произнесе тихо:

— Ако сега ми кажеш, ще ти осигуря най-добрите адвокати. Ще ги накарам да свалят от теб всички обвинения. Само ми кажи.

Изобщо не ѝ хрумна да се прави на тъпа, нито пък да приеме сделката. Вместо това тя каза колкото се може по-тихо:

— Дано изгниеш в ада.

— А ти в затвора! — Той повиши глас. — Няма ли да кажеш нещо в свое оправдание? — От устата му се разлетяха слюнки и намокриха лицето ѝ.

Тя ги изтри преднамерено бавно. Погледна го право в очите и отвърна:

— Невинна съм и вие го знаете.

Той се изправи.

— Изведете я оттук. Отдалечете я от горката ми мъртва майка. Махнете я от очите ми!

Сюзън Стивънс се опита да я изблъска в коридора. Хана устоя достатъчно дълго, за да изтръгне снимката от бюрото.

Сюзън се пресегна за нея.

Хана я притисна към гърдите си и я изгледа гневно.

— Помолих я за нейна снимка и тя обеща да ми я даде.

Сюзън се поколеба, после издърпа ръката си и побутна Хана към коридора. Хана я погледна.

— Не съм го направила.

— Изглежда като че сте го направили. — Но Сюзън не изглеждаше убедена. Като хвана Хана за ръката, тя се огледа. — Трябва да ви скрия някъде. — Телефонът на колана ѝ иззвъня. Тя му хвърли поглед и направи физиономия. — Съобщение от... от Трент, който иска да знае какво става. Явно се е разчуло.

Хана трябваше да избяга. Веднага. Преди да дойдат ченгетата. Преди Трент да дойде. Преди съдът да се организира.

Тя каза:

— Ще повърна. — Не беше нужно много, за да изглежда бледа и отчаяна. — Ще повърна. — Просто ме пуснете... — Тя влезе, залитайки, за да изглежда слаба и замаяна, в спалнята, близо до тази на госпожа Манли, онази с библиотечния шкаф, който стоеше под четирийсет и пет сантиметров ъгъл. Шкафът с екземпляр на „Улис“.

Вътре имаше легло, бюро, стол и огромен, стар персийски килим, постлан върху избелял златист килим.

Сюзън остана на прага, явно чудейки се какво да направи.

— Лошо ли ви е? Да не би и вие да сте отровена? Искате ли да извикам някого?

— Карик. — Хана се облегна на стената срещу една уродлива стояща лампа от шейсетте. — Трябва да говоря с Карик.

Сюзън не помръдна, но се провикна към коридора:

— Хей! Вие! Нелсън! Доведете Карик тук!

Хана седна до стената и внимателно сложи рамкираната снимка на пода. Като охкаше нещастно, тя отпусна глава между краката си. Не защото наистина беше болна, а защото трябваше да скрие пламтящите си страни.

Карик дойде.

— Какво има?

Един кратък поглед показа, че той стои на прага, а Сюзън наднича зад рамото му.

— Искам... искам да... — Хана изпъшка сърцераздирателно. — Искам да призная. Карик, ще направя онова, което искаш.

Той направи няколко нетърпеливи стъпки навътре.

— Готова си да говориш?

— Да. Каквото кажеш. — Тя се изправи несигурно на краката си, хвана лампата и се подпря на нея, отвърщайки лице от него.

— Ти! Както там се казваш! — Той се обърна към Сюзън: — Остави ни сами!

С тон на отвращение Сюзън произнесе:

— Сър, това е наистина лоша идея.

Не знаеш и половината от това. Хана хвана лампата с две ръце.

— Върви. Хайде. — Карик прозвуча ожесточено и развълнувано. — Хайде. Изчезвай.

Телефонът на Сюзън извънтя. Тя изруга, но го вдигна:

— Побързай, шефе. Нуждаем се от теб. — Гласът ѝ заглъхна надолу по коридора.

Беше си тръгнала.

Трент идваше.

Хана нямаше време.

Със спокойно движение тя вдигна лампата, обърна се и замахна. Изпълни я удовлетворение, когато очите на Карик се разшириха от ужас.

Удари го в гърдите с основата на лампата.

Той излетя през отворената врата в коридора.

Тя пусна лампата и ритна с крак вратата да я затвори. Автоматичната брава щракна и се заключи.

В същия момент някой се хвърли към нея.

Но това бе стара къща със солидни дървени врати и каси. Трябваше да се използва брадва, за да се влезе.

Или ключ.

Хана издърпа изящния дървен стол до бюрото и го нагласи под топката на вратата. През тежката дъбова врата можеше да чуе неясно виковете в коридора и отвън, воя на сирените. С бюрото не беше толкова лесно; то беше тежко и когато застана зад него и го забута, то се обърна настрани и падна с грохот, разтърсвайки пода. Трябваше да приложи цялата си сила, за да го изтласка срещу касата, и дори тогава пак не можа да го допре плътно.

Двама силни мъже биха го избутали лесно настрани.

Изпотена и ругаеща, тя издърпа персийския килим по пода и го напъха между краката на стола.

Това щеше да ги забави.

Изтича към библиотеката и затърси характерната кожена подвързия на „Улис“. Първия път не я забеляза, пое си дълбоко дъх и си напомни, че госпожа Манли я беше уверила, че е тук.

Намираше се на втория рафт отляво близо до стената. Тя я дръпна силно, залитайки назад. Шкафът се отвори с остро изскърцване. Обхваната от страх и вълнение, Хана побърза да влезе в тъмната, прилична на пещера дупка — но спря.

Рамката на картината. Не можеше да я остави. Нуждаеше се от тези пари.

Искаше тази снимка.

Отвън в коридора блъскаха по вратата с нещо голямо. При всеки удар мазилката от стената до касата се ронеше. Хана грабна снимката и изтича към тайния проход. Вътре беше тъмно и тихо като в гробница — в което и щеше да се превърне, ако я хванеха тук. Тя се опита да затвори шкафа след себе си, но скърцащият стар механизъм се съпротивляваше на опитите ѝ.

Ключалката на вратата на спалнята издаде металически звук, сякаш се отключва. Вратата се откряна с няколко сантиметра и се блъсна в стола и бюрото.

— Хана! — Прозвуча като Трент... но не съвсем. Този глас беше по-груб, по-дълбок, с акцент, който не можеше да определи. Който и да беше мъжът, в момента блъскаше със страшна сила по вратата. — Хана, отвори проклетата врата!

Скоро щяха да бъдат в стаята.

Тя пусна снимката. Стъклото потрепери. Хана стисна зъби и напрегна всичките си сили. Резето изщрака на мястото си. Тя дишаше на пресекулки и дробовете я боляха.

Беше сама, отчаяна, без приятели. Имаше думата на госпожа Манли, че този таен проход ще я изведе незабелязано на брега.

Но Хана не беше стъпвала вътре, а госпожа Манли от години не бе напускала стаята си.

Възможно беше Карик да е открил тайните изходи на имението „Балфур“ и ако го бе направил, това бягство нямаше да е нищо повече от капан — капан, който щеше да я заведе до затвора... или до смъртта.

Като извади малкото фенерче от джоба си, тя го включи.

Проработи.

Вдигна снимката от пода, обходи с тесния лъч наоколо и забеляза края на стълбите.

Добре че имаше двойни батерии.

После закрачи в тъмнината.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Гейбриъл изтича с тежки стъпки нагоре по стълбището, разблъсквайки гостите и прислугата, като се вслушваше във виковете, които се носеха от радиостанцията му; искаше му се да не бе изпуснал Хана от поглед. Защото нещо се беше случило — не можа да разбере какво точно му казваше Сюзън, но долови нещо като *убийство и Карик и Хана*.

Стигна до стаята на госпожа Манли и Сюзън изтича към него.

— Какво? — попита той. — Какво?

Тя го хвана за ръката.

— Хана уби госпожа Манли. Карик я хвана. Тя ме увери, че ѝ се повръща, за да ѝ позволя да влезе в спалнята, съседна с тази на госпожа Манли, и след като влезе вътре, изрита Карик през вратата.

Гейбриъл погледна към гърчещия се върху пода Карик, който се държеше за гърдите и пъшкаше. Сюзън продължи:

— Барикадирала се е вътре. Не знам какво си мисли. В капан е.

— Убила е госпожа Манли? — Гейбриъл дори не беше смял първото изречение.

— Не че съм видяла да се случва... Помислих, че тя... Боже, Гейбриъл, толкова съжалявам.

Тя сложи ръката си върху неговата и невярата и съчувствието ѝ сякаш направиха нещата да изглеждат толкова реални, колкото всъщност бяха.

Гейбриъл надникна в спалнята на госпожа Манли, там продължаваха да се мотаят пъстро облечени гости и прислуга. Чу ги да шепнат думи като „убита“ и „отровена“. Един репортер правеше снимка след снимка на неподвижното бледо тяло в леглото. Някакъв тип, облечен като зомби, използваше мобилния си телефон да заснеме сцената от всеки ъгъл. Стройна жена в костюм на котка се бе навела над подноса с лекарства, правеше снимки и докато Гейбриъл гледаше, тя премести спринцовката в по-подходяща за фотографирание позиция.

С глас, който да привлече вниманието на присъстващите, Гейбриъл извика:

— Всички, които не са тук по работа, да излязат! — После се обърна директно към жената: — Не пипайте нищо!

Прислужниците изглеждаха стреснати, гостите — възмутени. Жената отвърна:

— Репортерка съм от „Бенгър Фрий Прес“ и имам правото...

— Вън! — Той посочи към изхода.

Жената се наежи, но нещо в него трябва да я беше убедило, че не говори празни приказки, затова тръгна към вратата, мърморейки:

— Хората имат правото да знаят.

— А вие имате правото да отидете в затвора за замърсяване сцената на престъпление — каза той студено. Ченгетата щяха да изпаднат в истерия.

Тя го знаеше също, защото излезе бързешком, вероятно да изпрати заснетите снимки.

Нелсън се зае, изблъска навън тълпата. В коридора дойде един от хората на Гейбриъл и бързо ги насочи към стъпалата.

Като се обърна към Сюзън, Гейбриъл я попита тихо:

— Сигурна ли си, че Хана го е направила?

— Карик е бил свидетел на деянието. — Сюзън посочи към все още пъшкащия Карик. — Имаме видеото. Искаш ли да видим...

— По-късно. Нека първо... — Той отиде до спалнята, където се беше скрила Хана. Завъртя топката на вратата.

Беше заключена.

Блъсна вратата с рамо.

Беше от солидно дъбово дърво.

Престана да мисли. Блъскаше отново и отново, влагайки цялата сила на разбитите си илюзии.

— Спри! — Сюзън хвана ръката му и той загуби равновесие. — Остави ме да отворя ключалката.

Той отстъпи, дишайки тежко, наблюдаваше я как коленичи пред вратата, как извади дълъг, тънък нож от джоба на якето си. Оръжие, което в този момент се превърна в шперц.

— Гейбриъл. Гейбриъл, извикай... линейка — каза Карик слабо.

Нелсън дотича от спалнята на госпожа Манли.

— Сър! — озова се той за секунда до Карик. — Какво е станало?

— Тя ме удари... с една лампа. — Нелсън помогна на Карик да се вдигне и да се облегне на стената. — Счупени ребра. Отново. Полошо.

Гейбриъл прехвърли вниманието си към Карик, прецени го визуално и реши, че той е прав. Имаше едно или две счупени ребра. Щеше да живее.

— Бих казал, че ребрата ти са най-малкият ни проблем.

— Освен това уби майка ми. — Гласът на Карик заглъхна и от ъгъла на окото му се процеди сълза.

— Линейката е на път за насам. — Гейбриъл чуваше воя на сирените.

Сюзън завъртя топката на вратата.

— Отворено е. — Натисна вратата. Тя се блъсна в нещо. Нещо голямо.

Гейбриъл поднови атаката си, удряйки вратата с рамо.

— Хана! Хана, отвори проклетата врата!

Нищо. Хана не каза нищо.

И внезапно чувството му на ярост и предателство се превърна в тревога.

— Сюзън! Накарай някой да слезе под прозореца, в случай че тя реши да скочи!

Сюзън понечи да каже нещо, може би да изтъкне, че един скок от втория етаж няма да убие Хана. Той я предизвика с поглед.

— Или в случай че има дърво, по което може да се спусне долу.

— Хубаво. — Сюзън извика за подкрепление отвън.

— Не би посмяла да скочи — обади се Карик. — По-скоро не.

Гейбриъл си отбеляза, че Карик говореше съвсем като здрав, когато е ядосан.

— Нелсън, вземи няколко от най-яките си хора. Една жена е барикадирала тази врата. Трябва да я отворим.

Успяха, но се наложи да се намесят четирима души.

Гейбриъл се вмъкна пръв, подготвен за удар в главата, изстрел, подготвен за засада, за всичко... но не и за празна стая. Той се огледа и видя, че прозорецът е затворен от вътрешната страна.

— Хана! Излез! — извика той.

Никакъв отговор.

С нарастващо изумление той надникна в банята, после в килера.

Нямаше я.

Сюзън влезе след него, избутвайки мебелите и килима навътре от вратата.

Карик я последва, подкрепян от Нелсън от едната страна и един от слугите от другата.

— Къде е тази кучка? Искам да видя лицето ѝ, когато... Къде е тя?

— Не мърдай — нареди Гейбриъл.

Карик продължи да върви.

— Казах: *не мърдай*.

Карик замръзна.

Гейбриъл стоеше в средата на стаята, вперил очи в шарките на килима. Преди партито някаква прислужница го беше изчистила с прахосмукачка и след това никой, освен Хана, не беше влизал вътре. Той видя стъпките ѝ от вратата до стената, отпечатъка, който бе оставила, докато е седяла на пода. Видя лампата, която беше използвала, за да удари Карик и след това... след това имаше следи покрай библиотечния шкаф. Нещо се бе отворило там. Той се приближи и дръпна един шкаф. Нищо не помръдна. Шкафът беше монолитен. Като се завъртя, той прониза Карик с поглед:

— Случайно да има скривалища в стената?

— Не. Във всеки случай аз не съм намирал. Говореше се, че имало тайни проходи, но не намерих и такива. — Гласът на Карик се повиши: — Гейбриъл, да не би да се опитваш да ми кажеш, че си я изпуснал? Че си изпуснал жената, която уби майка ми? Че е избягала незнаяно как през някакъв загадъчен таен проход и аз никога няма да я видя изправена пред правосъдието?

Гейбриъл изгледа Карик замислено.

— Тъй като не аз съм човекът, който ѝ е позволил да го удари с лампа, ще трябва да ти кажа, че не, не съм я изпуснал. Ти си я изпуснал. А сега — Нелсън, доведи някой да разбие проклетия шкаф. Обади ми се веднага, когато го направиш. Той се обърна към Сюзън. — Хайде. Трябва да прегледаме видеото.

Те минаха покрай побеснелия му брат и излязоха в охранявания сега от хората на Гейбриъл коридор, в който щъкаха съдебни медици и парамедици от спешното.

— Има ли видео за спалнята? За тази с библиотечния шкаф? — попита Сюзън.

— Не. Не съм инсталирал в празните стаи. Голям съм глупак! — Гейбриъл закрачи към офиса си с монитори покрай стените и уреди за дигитално наблюдение. Отне му само секунда да проследи видеото за последния час от живота на госпожа Манли. Прегледа балната зала, коридорите, асансьора и стаята ѝ едновременно и почти веднага видяха Карик в спалнята на госпожа Манли.

— Какво, по дяволите, прави той вътре? — учуди се Сюзън.

Леглото беше неоправено и Карик приглади възглавницата, след което сложи роза в центъра.

Сюзън въздъхна и се отпусна.

— Горкият.

В същото време те видяха как госпожа Манли и Хана влизат в асансьора.

Госпожа Манли беше бясна:

— Този малък глупак. Имаше дързостта...

Гейбриъл увеличи звука.

Сюзън посочи към зачервеното лице на госпожа Манли.

— Тя вече изглежда зле тук.

— Да — съгласи се Гейбриъл. Жената беше от дълго време с лошо здраве и дори най-лекото притеснение би могло да влоши необратимо състоянието ѝ. А кой знаеше това по-добре от Хана?

Госпожа Манли продължи: — Карик каза, че знам къде са парите. Каза, че прокурорът е убеден, че аз знам. — Двете жени излязоха от асансьора. Хана издаде някакъв успокоителен звук. — Попитах откъде са разбрали, а той... този нещастник!

— Казал е на прокурора, че вие знаете за състоянието? — попита Хана.

— Еха! Мислиш ли, че е истина? — попита Сюзън.

— Не. Не знам. — Гейбриъл не искаше да мисли за това. Имаше нужда да слуша, да гледа.

В спалнята на госпожа Манли... — Направи го, за да ме вбеси — каза госпожа Манли.

Хана отиде при лекарствата и спринцовките, подредени спретнато върху един поднос. — Но вие не сте признали, че е истина.

— Наистина ли казва това, което си мисля, че казва? — вдигна вежди Сюзън.

— Госпожа Манли знае къде се намира състоянието и е казала на Хана. — Гейбриъл разбра, но направо не можеше да повярва. Непрекъснато гледане, непрекъснато слушане и да разбере чак сега, че тези две жени през цялото време са...

Гласът на Хана се издигна: — Госпожо Манли, не сте му казали, че знаете, нали? Нали не сте?

— *Напротив. Казах му. Освен това му казах, че никога няма да го получи. Никога няма да получи и цент.*

— Виж лицето й! — Сюзън посочи Хана. — Ужасена е. Сигурно се страхува, че Карик ще я накара да свидетелства за парите и тя ще ги загуби.

— *Прекалено късно е за укори. Направено е. — Госпожа Манли се качи в леглото, сваляйки диадемата си. — Ядоса ме толкова много. Точно като баща си. Точно като баща си. Предавайки ме на всяка крачка. Какво ме бодеше, по дяволите? — Тя измъкна едно цвете изпод главата си и го хвърли на пода.*

— Чуй я как говори. Тя едва диша — обади се Сюзън.

— Знаем. — Гейбриъл предпочиташе да не знае.

Хана премери кръвното на госпожа Манли и кръвната й захар. След това се обади на 911.

Сюзън отбеляза:

— *Тактическа грешка. Съдебното жури ще забележи, че вика линейка, преди да е необходимо.*

Хана донесе подноса с лекарствата и спринцовките. Даде на госпожа Манли една таблетка и й каза да се успокои. Госпожа Манли й каза да върви и да изпрати парите.

— *Прокурорът ще ви пъкне в затвора. — Хана приготви две инжекции.*

— *Прокурорът ще ме пъкне в затвора така или иначе, благодарение на моя син Юда. Освен това ти трябва да го направиш тази вечер. — Госпожа Манли изглеждаше така, сякаш съжaliaва. — Казах му, че ти знаеш.*

Със спринцовка в ръката, Хана впери очи в госпожа Манли, а изражението на лицето й...

— Изглежда така, сякаш е готова да се развика на госпожа Манли — отбеляза Сюзън. — Госпожа Манли също го знае. Допускаш ли, че Хана е обиждала тази старица?

— Никога не съм наблюдавал такова нещо. — Но дали пък не беше виждал само това, което му се искаше да види? Дали не пропускаше умишлено лошото отношение, само защото харесваше прекалено много Хана Грей?

Госпожа Манли продължи да говори: — Знам. Беше глупаво. Бях бясна. Казах прекалено много. Но той просто е като баща си и не можаш... За бога, трудно е човек да издържи такова предателство два пъти в рамките на един живот.

— Тя наистина не мисли много за Карик, нали? — попита Сюзън замислено. — И двете не мислят.

— Карик каза, че Хана влияела на майка му неблагоприятно. — Гейбриъл слушаше видеото и отговаряше на коментарите на Сюзън. Знаеше, че това има смисъл. И все пак никога не се бе чувствал по този начин досега, сякаш огромен камък бе сложен на гърдите му и изтласкваше въздуха от тях. Не, не, въздуха... надеждата. Защото той знаеше какво предстои. Трябваше да гледа, но не би могъл да го понесе. Не би могъл да понесе, ако Хана наистина беше убила госпожа Манли. А знаеше, че го е направила. Всяка дума от този разговор го потвърждаваше.

— Ще изпратя парите, но първо нека ви запазим жива още някой ден. Първо инсулина. — Хана сложи инжекцията бързо и уверено.

Сюзън посочи, когато госпожа Манли простена и разтърка мястото:

— Явно вече чувства болка.

Госпожа Манли каза: — Сложих пари зад снимката на бюрото ми. Две хиляди долара. Може да ти потрябват.

— Нищо чудно, че грабна тази снимка и толкова я бранеше! — изсумтя Сюзън.

Когато госпожа Манли даде специални инструкции за това как да стигне до тайния проход, Сюзън незабавно предаде информацията на Марк.

Старицата попита Хана дали си спомня кодовете за активиране на сметката и Хана спокойно го потвърди.

След това започна ужасът. Хана сложи на старицата още една инжекция.

— *Не мога да дишам. — Госпожа Манли вкопчи нокти в гърлото ѝ.*

— *Хипервентилирана сте. — Хана пъхна възглавница под главата ѝ. — Просто дишайте бавно.*

— *Мило момиче, мисля, че ти ме уби. — И после: — Безполезно е — изохка госпожа Манли и извика да доведат сина ѝ. — Карик...*

Докато Хана проверяваше пулса ѝ, докато поставяше още една инжекция, докато после правеше сърдечен масаж... Сюзън гледаше напрегнато записа.

— Хана прави всичко правилно, ако се съди по движенията.

— Дори изглежда разстроена. Може би не е знаела, че ще даде такъв ефект, преди да е успяла да избяга. — Гейбриъл беше горд от спокойния, аналитичен начин, по който прозвуча гласът му.

С последната си въздишка госпожа Манли прошепна: — Предадена... И умря.

Гейбриъл стоеше смазан, изпълнен с мъка и гняв.

— Видях достатъчно. Слизам долу, ще се присъединя към разследването. Ще я намеря.

Сюзън го проследи как се отдалечава и прошепна:

— Господ да пази Хана Грей, защото тя няма шанс.

ДВАЙСЕТ

Хана бързаше надолу по стъпалата в тайния проход, сърцето ѝ биеше до пръсване. Мразеше тишината, толкова пълна, толкова самотна. Мразеше тази гъста и стара тъмнина. В същото време се страхуваше от звук, от светлина, страхуваше се от момента, когато преследвачите ѝ ще намерят библиотечния шкаф, ще отворят тайния проход и ще се впуснат да я гонят като настървени ловджийски кучета.

Стълбите продължаваха да се вият, минаваха на зигзаг през скритите части на къщата „Балфур“. Накрая се изравниха с нивото на първия етаж и когато тя продължи покрай дългата стена, можеше да чуе неясно музиката и гласовете. Балната зала. Още няколко стъпки и отново стана тихо. Премина през един вход, гърба на библиотечен шкаф. После се спусна отново надолу, стъпалата се извиваха, изравняваха се, извиваха се пак и това продължи сякаш вечност. Разбра, че е в мазето, когато видя за пореден път очертанието на библиотечен шкаф.

Поколеба се, сложила ръка на резето.

Ако беше добър човек, щеше да направи каквото бе обещала на госпожа Манли. Щеше да излезе от скривалището, да отиде до компютъра в офиса на иконома, да изтегли програмата, да набере кода и да върне парите на Натан обратно на хората.

Но Хана не беше добър човек. Тя искаше да живее, да бъде свободна, а ако я хванат, тя знаеше със сигурност, че ще бъде обвинена за убийство и осъдена на затвор — или дори екзекутирана. Съдиите и журито се славеха с безчувствеността си към сестри, които са предали доверието на пациентите си.

Тя нямаше да направи правилното нещо. Тя беше страхливка.

Но вината я измъчваше. Тя извади тънката писалка от горния си джоб и написа с дребни букви върху дървения гръб на библиотеката:

Домакински сметки. Сребърни съдове, Опис. Главно „Б“. Главно „Х“. Малко „н“. Главно „М“. Малко „с“. Три звезди. 1898.

В случай че забравеше. В случай че умреше и някой намереше кода. Не Карик, но... някой.

След това продължи с бързи крачки нататък.

Стълбите отново се извиха надолу, тя стигна до площадка и стените и подът изведнъж станаха от дървени каменни. Тя спря и освети с фенерчето наоколо. Намираше се в пещера. Беше суха, но студена. Подът беше наклонен. Таванът се спускаше ниско. А в далечния край се виждаше стена.

Госпожа Манли не ѝ бе скроила капан? Нали?

Хана тръгна напред, доволна, че обувките ѝ са с гумени подметки, и че може да стигне до стената в края на тунела. Стената с дебела метална врата.

По пантите и ключалката се виждаха следи от ръжда и лостът изскрипя, когато го натисна надолу.

Не се отвори.

Вдигна го нагоре.

Не се отвори.

Хана облиза сухите си устни и обходи трескаво с лъча на фенерчето вътрешността на пещерата.

Там. Там на пода. Мътен блясък на метал. Ключ на халка.

Взе го, пхна го в ключалката и завъртя. Усети стържене, дължащо се на действието на ръждата... и заключващите механизми изскърцаха и се раздвижиха бавно, съвсем бавно точно сега, когато трябваше да бърза.

Натисна ключа. Той започна да се изкривява и да се огъва. Вече бе започнала да се плаши, че ще се счупи вътре, когато се чу изщракване.

Натисна вратата. Беше студена. Ледена под дланта ѝ. Какво имаше от другата страна? Кой стоеше там? Полиция? Бесният, способен на убийство Карик? Или обвиняващият със студени очи Трент?

Въпреки всичко се налагаше да продължи напред.

Коленичи на грубия каменен под, остави рамкираната снимка долу и я отвори отзад. Точно както госпожа Манли беше обещала, парите се намираха тук. Банкноти по петдесет и по дваайсет долара. Можеха да спасят живота ѝ — ако животът ѝ изобщо можеше да бъде спасен. Ако можеше да избяга от къщата „Балфур“ и имението, без да бъде проследена.

Натъпка банкнотите в обемистите джобове на дрехата си, после свали стъклото, притискащо фотографията. Тя показваше една Мелинда с грейнало лице, облечена в сватбена рокля, хванала под ръка красивия Натан.

Хана нямаше време, но не можеше да остави снимката тук, за да я намерят при разследването, или още по-лошо — никога да не я намерят. Сгъна я внимателно през средата, откъсна половината и мушна образа на госпожа Манли в горния си джоб. После яростно намачка другата половина с Натан и я хвърли настрана.

Изправи се и измъкна ключа от ключалката. Изключи фенерчето и го прибра в джоба си. Натисна резето надолу и се облегна на вратата. Нещо ѝ оказваше съпротива, нещо по-силно от ръждясалите стари панти. Тя леко откряна.

Вятърът нахлу през отвора с цялата мощ на прииждаща зимна буря. Тя задържа бравата, отчаяна, че вратата не се затваря обратно и ще вдигне на крак всички, които я търсеха. После си пое дъх и излезе от студената пещера под поривите на вятъра. Внимателно затвори вратата и я заключи.

Преследвачите ѝ нямаше да могат да я последват лесно.

Остана за миг в разширението на пещерата. В далечината можеше да види слаба светлина. *Входът*. А отвъд този вход се чуваше ревят на океана.

Нищо чудно, че металната ключалка на вратата беше ръждясала. Ден и нощ, нощ и ден вятърът носеше солени пръски и обсипваше с тях вратата.

Тя светна за кратко фенерчето и освети наоколо. Стените се стесняваха. Тук-там каменният покрив беше хлътнал. Изключи фенерчето и тръгна. Мирисът на морето ставаше все по-силен, камъните — все по-хлъзгави. Колкото по-наближаваше, толкова по-силно духаше вятърът, а сигурността ѝ, че се намира в голяма беда, се увеличаваше. Госпожа Манли ѝ беше обещала плаж.

А в момента газеше във вълните.

Подпря ръката си на една стена, но не спря. Не спря, когато ледената вода напълни обувките ѝ. Не спря, когато стигна до бедрата ѝ. Задържа дъх, когато една яростна вълна се разби в стомаха ѝ. Зъбите ѝ тракаха и от очите ѝ закапаха сълзи. Тя пореше напред, надявайки се водата да не измъкне банкнотите от джобовете ѝ, макар да осъзнаваше, че това е без значение, тъй като нямаше да излезе жива от това изпитание.

Точно когато се примири, че ще умре от хипотермия, стената под ръката ѝ направи внезапен завой наляво. Пещерата се отвори и тя тръгна покрай основата на скалата, където вълните бяха прорязали гранита. С въздишка на облекчение Хана осъзна, че е била скрита отгоре за погледите на преследвачите си. Постепенно основата под краката ѝ се изкачи и излезе извън водата.

Облаци покриваха пълната луна, скривайки чистата ѝ светлина, но се виждаше достатъчно, за да разбере, че е на пътека, тясна пътека, която се виеше все нагоре, извеждайки към върха. Вятърът продължаваше да я блъска и тя потрепери от студ, когато пясъкът и водата започнаха да жвакат в обувките ѝ.

Страхуваше се. Толкова се страхуваше. Страхуваше се, че вкочаненият ѝ крак ще се подхлъзне и тя ще се сгромоляса върху камъните и океанските вълни долу... Страхуваше се, че някъде горе тълпата я чака...

Че Карик я чака...

Че я чака Трент...

И въпреки че откъм тихата, невидима къща идеше светлина, на скалата не се виждаше човешки силует.

Дали все още мислеха, че е в къщата „Балфур“?

Вероятно. Вероятно не допускаха, че е способна да направи това, което бе направила — да избяга. За бога, самата тя не вярваше, че е способна на такова нещо.

Стигна до върха на скалата и се наведе да прецени местоположението си. Къщата се намираще далече долу вляво. Беше успяла да излезе близо до мястото, където госпожа Манли за първи път ѝ бе доверила за състоянието и я бе натоварила да го раздаде при смъртта ѝ.

С кални ръце Хана избърса сълзите от страните си. Да, имаше чувството, че това щеше да се случва винаги.

През усиливащия се вой на вятъра можеше да чуе писъка на сирените. Пред входната врата на къщата се виждаха коли на спешна помощ и на полицията, които присветваха с червени и сини светлини. На поляната се беше изсипала тълпа от хора, които тъпчеха цветните лехи. С горчива усмивка Хана осъзна, че госпожа Манли е осъществила желанието си — партито ѝ да се превърне в най-обсъжданото събитие на годината.

Като стана, тя прекоси възвишението и погледна от другата страна, и в този миг осъзна, че е намерила обещаното място.

Коли. Стотици коли бяха паркирани върху равната повърхност отдолу. Лимузини. Мерцедеси. Беемвета. Няколко луксозни джипа.

Някъде, по някакъв начин някой сигурно бе оставил ключовете на таблото.

Тя се запуска по стръмнината, потръпвайки на студа, като си повтаряше, че трябва само да побърза, за да се стопли, но знаейки, че това са глупости, при положение че температурата падаше и вятърът сковаваше всичко.

Продължи да върви. Не можеше да се откаже сега, не и когато виждаше редиците от коли, незащитени от нищо, освен от изолираността си в едно пространство на скалния бряг на Атлантическия океан. Незащитени, защото... защото шофьорите и камериерите бяха хукнали към къщата, за да бъдат част от възбудата, може би?

Да. Вероятно.

Несъмнено.

Тя стигна до първата кола и надникна вътре. Ключовете блестяха на седалката.

Сърцето ѝ слезе в петите при този пръв обрат на късмета.

Но колата беше блокирана. Не можеше да излезе с нея. Трябваше да намери такава, която се намира в самия край. Окуражена, тя тръгна напред, от време на време надзъртайки в някой автомобил, и винаги виждаше ключове. Ключове на седалките, на таблата. При наличие на охрана в имението нямаше опасност някой да открадне тези коли.

Тя стигна до външния кръг от автомобили и спря нерешително.

Какво трябваше да открадне? Една лимузина би била твърде очевидна, но този открит спортен Мерцедес SL 600 изглеждаше много над нейната класа... Вратата се отвори под ръката ѝ и тежката миризма на нова кола и скъпа кожа изпълни ноздрите ѝ. Привлечена от топлината в купето, тя се вмъкна на шофьорската седалка и се огледа за ключовете.

Не се виждаха никакви.

За разлика от коженото палто, което бе на най-видно място.

Хана го взе и наметна раменете си с него. Студената копринена подплата бързо затопли тялото ѝ. Пъхна ръце в ръкавите. Дръпна разкошната кожа под себе си и около бедрата си.

Затвори вратата и развърза обувките си. Хвърли ги отзад, размърда измръзналите си пръсти и си помисли, че изпитва разкаяние, съсипвайки визона на жената с мокрото си, солено тяло.

От устните ѝ се откъсна дрезгав смях.

Палтото беше най-малкото нещо. Тя се канеше да открадне кола.

Тази кола, стига да разбере къде са скрити ключовете. Провери в жабката и отгоре на таблото, огледа и отзад. Остана да седи обезкуражена и отчаяна, и пъхна измръзналите си ръце в джобовете на палтото.

Ето къде бяха! Извади ги и се взря в тях. Гледаше ги и бавно осъзнаваше, че запалването на тази кола е безключово. Вярно, бяха тук, но можеше да запали двигателя, когато си поиска.

Така че го направи.

Излезе между редиците коли, затаила дъх, страхувайки се да не бъде внезапно разкрита. Но двигателят беше скъп и безшумен. Никой не усети, че колата потегля, а и да беше, вероятно си бе помислил, че собственичката е зад волана.

С изключени фарове тя предпазливо подкара около руините на стария навес за файтони и после надолу по тесния, виещ се път...

Най-накрая колата загря и тя включи отоплението. Най-накрая тесният път стигна до главната магистрала и тя зави на север, далеч от къщата „Балфур“. След това пое на запад. Възнамеряваше да напусне изобщо Мейн.

Надяваше се никога да не се върне.

Съвсем никога... Усмихна се с усмивка, която повече приличаше на озъбване. Никога, докато беше жива, нямаше да забрави звука,

който Карик издаде, когато го удари с лампата и изкара въздуха от гърдите му. Това беше най-хубавото нещо, което се бе случило през този ден.

Отказа да мисли за Трент.

По-добре щеше да е да го забрави.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Гейбриъл влезе в „Би-уичид“ в Ню Йорк сити и се насочи право към масата, където почти преди една година Карик за първи път му беше показал снимка на Хана. Гейбриъл седна там не защото чувстваше някаква сантиментална привързаност към Хана. Тъкмо напротив. Седна там, защото предпочиташе да седи с гръб към стената. По този начин никой не можеше да се промъкне зад него, без той да го види.

Веднъж беше достатъчно.

Келнерката бързо се приближи.

— Аз съм Аста. — Беше нова, млада, с боядисана в гарвановочерно коса и го гледаше отгоре.

Не му пукаше. Беше прегорял. Нямаше да стъпи пак в огъня.

— Искам студен чай — черен, неподсладен, без аромати. Ако обичате. — Добави „ако обичате“, защото докато бе живял у семейство Прескот се бе научил на добри маниери, въпреки че по-късно дори най-вежливите обноски му бяха докарали доста много неприятности.

— Веднага. — Аста се наведе да остави едно меню върху масата, предоставяйки му безпрепятствен изглед към деколтето на черната си блузка, което по-скоро откриваше, отколкото скриваше двойката гладки, щръкнали гърди. — Ако се нуждаете от нещо друго, каквото и да е...

— Ще обядваме двама души. — Той взе друго меню и й махна да се отдалечи.

Ето резултата от вежливите маниери. Келнерка, която искаше да си бърби, когато Гейбриъл искаше да свърши работата си с Карик.

В този момент Карик влезе в заведението. Това бе първият път, в който Гейбриъл го виждаше след онази ужасна нощ миналата година. Карик не се беше променил; изглеждаше елегантно, както винаги... въпреки че може би беше малко по-слаб. Вечно напрегнатото изражение бе издълбало няколко бръчки около устата му.

Но все пак майка му беше убита миналата година при обстоятелства, които бяха докарали Гейбриъл до състояние на ярост и болка. Гейбриъл прекара четири месеца в търсене на Хана Грей в дванайсет щата. В Бекет, Масачузетс, беше открил глупака, който дълбоко вярвайки, че човек, облечен в палто от визон и шофиращ Мерцедес, не може да лъже, ѝ беше преиздал карта за сметката ѝ, въпреки че тя не беше показала документ за самоличност. Във Филаделфия Гейбриъл бе открил същото това палто от визон на гърба на една бездомница. В Чикаго беше локализиран останки от мерцедеса. След това в Минеаполис вече бе изгубил следите на Хана напълно. Всички нейни следи бяха изчезнали.

Той обаче не се отказа. Никога нямаше да се откаже. Щеше да я намери и да я изправи пред правосъдието за онова, което беше сторила на госпожа Манли, на Карик... и на самия него.

Защото за няколко кратки, прекрасни, момента той бе забравил, че тя е заподозряна и ѝ беше повярвал. Беше я обикнал. Обикнал илюзията за нея. Тя го беше направила да изглежда като пораженец, беше го направила на глупак и му беше разбила сърцето.

Не, не, сърцето — мечтите му.

Никога нямаше да ѝ прости.

Сега той седеше отново на този стол, в този ресторант, за да каже онова, което не можеше повече да отлага.

Аз съм ти брат.

Аз съм ти полубрат.

Аз съм едно от копелетата на баща ти.

— Здравсти, Гейбриъл. — Карик протегна ръка и с мрачен глас додаде: — Радвам се, че се обади. Надявам се това да означава, че най-после си разбрал какво се случи миналата есен. Никой не би могъл да заподозре дълбочината на позора на Хана Грей и никой не те обвинява за...

Гейбриъл не можеше да понася повече съчувствието и искреността. Той се изправи.

— Карик, аз съм твой полубрат, едно от копелетата на баща ти.

Ръката на Карик се дръпна назад мигновено. За част от секундата лицето му стана безизразно от шок и смайване. После на устните му се разля усмивка.

— Я стига, поднасяш ме!

— Вярно е. — Гейбриъл седна. По-добре да оставеше на Карик доминиращата позиция в момента. Това нямаше да му струва нищо, а щеше да направи нещата по-лесни за Карик.

— Значи не е било случайност, че се появи точно когато имах нужда от някой, който да намери братята ми. — Карик изглеждаше сякаш се е съвзел, но гласът му потреперваше леко.

Гейбриъл разпери ръце в съжалително оправдание.

— Отначало няхах нищо, освен подозрение, така че когато започна процесът срещу майка ти и ти трябваше помощ...

— Ти си се задействал. Много умно. — Карик си придърпа стол, очите му блестяха с нескрито възхищение. — Изобщо не заподозрях.

Гейбриъл се облегна назад с облекчение.

Трябваше да признае, че се беше притеснявал. Никой не обича да му устройват подобни изненади, независимо от причината. Но може би заради кръвната връзка, може би заради кредитото на Карик „Животът е игра“, момчето изглеждаше сякаш наистина се възхищава на лъжата на Гейбриъл.

Келнерката отново се появи.

— Здравсти, аз съм Аста. Какво мога да направя за вас, господа?

Гейбриъл побутна менюто към Карик, поръча си сандвич със свинско и чипс от сладки картофи и докато свърши, Карик беше готов с поръчката — салата капрезе и шардоне.

— Ще изпълня поръчката веднага — изчурулика Аста.

Докато се отдалечаваше с кръшна походка, Карик подсвирна.

— Да. Циците ѝ си ги бива доста. — Независимо от случилото се в живота му, Гейбриъл никога не се бе държал като *циник*. Сестра му Пепър му казваше, че е прескочил цинизма и направо е преминал във фазата *заядлив задник*.

Гейбриъл вдигна очи от менюто и установи, че Карик го изучава с интерес. Погледът на Карик се плъзна по твърдите очертания на костите, загорялата кожа, правата черна коса и решителния нос.

— Трябваше да разпозная тези очи. Майка ти сигурно е била... каква? Испанка? Индианка? От ацтеките? Или пък от маите?

Гейбриъл затвори менюто.

— Може би от всичко по малко. Когато бях четиригодишен ме изостави, така че не я помня ясно. — Подробностите бяха изчезнали в писъците на едно изплашено дете и потъмнялото петно стара, изсъхнала кръв.

— Татко не ти ли е помогнал? Искам да кажа, преди да изчезне? Винаги е бил отговорен в това отношение.

— Аз явно съм се изплъзнал през пролуките. Тъй да се каже. — Гейбриъл можеше да се шегува с това. Макар да не мислеше, че е забавно. — Взех ДНК, за да потвърдя съмненията си и всички резултати го потвърдиха. Ние сме едно голямо, щастливо семейство. Петима братя. Натан Манли е прелъстил пет жени и ги е оплодил. — Опа. Гейбриъл отново бе забравил за онова нещо, наречено тактичност. — С изключение на майка ти. Не можем да кажем, че я е прелъстил. Все пак се е оженил за нея.

— Оженил се е за нея заради парите ѝ, така че предполагам, че и тук става въпрос за прелъстяване.

Гейбриъл се учуди на липсата на каквото и да било притеснение у Карик. Повечето мъже бяха твърде чувствителни, когато говореха за сексуалния живот на майките си.

Но Карик говореше за своя законен баща, така че може би това беше разликата.

Или пък бе прекарал толкова много години в сянката на бащиния си разврат, че бе изгубил чувствителността си.

А може би просто добре криеше емоциите си.

Всичко беше интересно и важно, когато се отнасяше до това да разбере този сложен мъж, който беше негов брат.

— Признал ли е за други синове? — попита Карик. — Дали ще има още... изненади, които да изникват всеки път, когато се обърна?

Така че Гейбриъл не беше единственият, на когото не достигаше тактичност.

— Това е загадка, която никога няма да разберем напълно. Направих разследването. Проучих данните за пътувания на баща ти... на нашия баща и личните му финансови архиви. Може да има и други синове като мен — синове, заченати по време на неговите пътувания, синове, на които е изгубил следите, макар да не ми се вярва. Той

изглежда е бил много добросъвестен по отношение на малкия си навик.

— Сигурно се питаш какво ли си е мислил?

— Виждал съм подобно нещо и преди. Мъже, които пръскат спермата си наляво и надясно.

— Той не е бил съомга, все пак — каза Карик с раздражение.

— Предполагам, че не. Не го познавам.

Аста остави чиниите пред тях, предоставяйки им пореден изглед към деколтето си и когато не ѝ обърнаха внимание, възмутено отплува към друга маса, където може би щяха да я оценят по достойнство.

— Татко беше добър баща. Щедър, мил, забавен, когато беше при мен. — Крайчетата на устните на Карик се отпуснаха надолу. — Но не помня време, когато да не съм знаел, че има и други деца.

— Майка ти ли ти е казала? — Виждаше му се неестествено.

— Не. Докато той не замина и не се разрази скандалът, тя не признаваше, че знае. Прислужниците ми пошушнаха за баща ми и неговите... склонности. А съучениците ми ми се подиграваха за това. Когато баща ми заминаваше „по работа“ — Карик направи кавички с ръце, — все си го представях как говори на другите момчета, играе на топка с тях, помага им да си пишат домашните, всички неща, които правехме заедно, когато си беше у дома, при мен. Чувствах се измамен. В известен смисъл детството ми е било също толкова трудно, колкото и твоето.

Гейбриъл изсумтя.

— Не.

Като надменно пренебрегна фактите, Карик каза:

— Татко ме научи на едно нещо със сигурност. Когато се завираш сред храстите, винаги си слагай дъждобран.

— О, мен също. — Макар че след като Карик му беше показал снимката на Хана, Гейбриъл бе престанал да се интересува от други жени. Хана... добре де, той желаше Хана, само Хана, а тя беше курва, крадла и убийца. Един танц и — и вече беше успяла да съсипе сексуалното му желание.

Беше сигурен, че няма да трае вечно. Но не беше готов да се обзалага.

— Значи така. Ти си ми брат. — Карик почука с вилицата си по масата. — Още ли работиш за мен?

— Не. Сега работя по този случай за себе си.

— Напрегнат ми се виждаш.

Това явно накара Гейбриъл да почувства ревност.

— Да. — Той се опита да се пошегува. — Освен това не предлагам семейна отстъпка.

— Виж ти каква бизнес съобразителност. *Татко* щеше да е впечатлен. — Устата на Карик се изви, разкривайки трапчинката му.

От една съседна маса Гейбриъл чу някаква жена да простенва. Да, Карик все още имаше този убийствен ефект върху нежния пол.

— Не ми харесва да бъда сравняван с *татко*. — Гейбриъл вече не се шегуваше.

— Неизбежно е, човече. Не можеш да избягаш от гените. Наследствеността е най-голямата кучка на съдбата.

Но Гейбриъл беше прекарал известно време с другите си полубратя — Роберто Бартолини, Девлин Фицуилям и Мак Макнот. Братята бяха не само деца на баща си. Майките им бяха оставили своя отпечатък върху синовете си и мъжете, всеки от тях, бяха използвали мозъците, сърцата, духа си, за да моделират своя живот. Гейбриъл им се възхищаваше. Те бяха добри хора и Карик, стига да изоставеше тази склонност към мелодрама, също би бил добър човек.

— Наследствеността не е капан и да се мисли противното е извинение за слабостите.

Сякаш внезапно го беше заболяла главата от всичко това, Карик блъсна с юмрук по челото си.

— За мен е капан — просъска той.

Карик изпитваше съжаление към себе си.

Възможно ли беше?

Гейбриъл го нападна без предупреждение:

— Хана успяла ли е да се докопа до състоянието на баща ти?

— Не. Сметката все още е непокътната.

— Значи знаеш къде са парите сега?

Карик се поколеба.

— Това са толкова много пари, а хората започнаха да се интересуват.

— Хората. — На Гейбриъл не му хареса как прозвуча това. — Имаш предвид, освен прокуратурата?

Карик се огледа на двете страни и каза тихо:

— Просто... не вдигай шум, става ли?

Гейбриъл се наведе напред.

— Неприятности ли имаш?

— Не е нещо, за което можеш да ми помогнеш.

— Пари ли ти трябват? — Гейбриъл винаги се бе чудил как Карик поддържа такъв богат стил на живот. Може би живееше над възможностите си?

— Не. — Карик вдигна брадичка. — Продадох серия интервюта за смъртта на майка ми.

— Разбирам. — Гейбриъл не го одобряваше. Според него говоренето пред сензационните медии беше винаги бяла, а в този случай — долнокачествено и безсърдечно.

— Предполагам, че не би трябвало да се възползвам от тази ужасна каша — каза Карик оправдателно, — но беше ясно, че репортерите така или иначе ще се докопат до информация, тогава защо да не е от мен.

Окей, добре. Двамата имаха различни философии за пресата.

— Тогава какъв е проблемът?

— Никакъв. — Гласът на Карик се повиши. — Исусе, какво те кара да мислиш, че има някакъв проблем?

Гласът на Гейбриъл остана равен. Спокоен.

— Защото Хана Грей наистина знае как да стигне до сметката. Гледал съм записа стотици пъти. Нещата, които майка ти й казва, нещата, които тя й отвърща го показват ясно.

— Тогава?

— Тогава защо още не го е направила?

— Може би това може да стане в определен месец, на определена дата? Или... или пък й трябва някакъв сложен софтуер, който не може да намери, докато бяга? — Карик направи същото предположение, което Гейбриъл беше направил.

— Сигурно е нещо такова. Едно е сигурно — че ще опразни сметката. Намирането на Хана е главният ми приоритет. — *По много други причини*, искаше му се да каже.

— Вярваш ли, че ще я намериш?

— Следя банковата й сметка. Ако се опита да се добере до парите, смятай, че сме я пипнали. — Още не го беше направила, нито пък беше внасяла нещо в сметката за социалната си осигуровка. Тогава

какво правеше, за да се издържа? — Имам добри източници из цялата страна — Гейбриъл силно се надяваше, че не е преминала границата с Канада или Мексико — и плащам добре. В случаи като този е нужен само един алчен, бдителен тип, за да я пипне.

— Може да е мъртва.

— Не. — Не. Хана не можеше да е мъртва. Гейбриъл не би позволил това да стане. — В момента точно проверяваме една следа.

— Следа? — Карик изглеждаше разкъсан между въодушевлението и невярата.

— Тънка следа. В Хюстън. От една бездомница. Която е луда. В буквалния смисъл. — Гейбриъл беше загубил прекалено много време, следвайки фалшиви дири, и все пак чувството му подсказваше, че този път са ударили джакпота. — Понякога предлагането на възнаграждение е всичко, което се иска, за да се проясни мозъкът.

— Нали ще ме държиш в течение на развитието?

— Ти си първият, на когото ще кажа. Но има и друго. — На Гейбриъл не му се искаше да му казва това. — Създадох връзки в прокуратурата и знам защо е било повдигнато разследване първия път.

— Сериозно? — Карик потръпна, сякаш го бяха полазили тръпки.

Гейбриъл избута сандвича. Разговорът го беше накарал да загуби апетит.

— Преди три и половина години един информатор е подал сведение.

— Кой?

— Някой близък с майка ти.

— Хана — каза Карик мигновено.

— Не, случило се е много преди появата на Хана.

— Така. Така. Разбира се. Забравих. Прокуратурата е започнала разследването отдавна. — Карик избърса длани в салфетката си. — Тогава... Торес. Старият иконом. Той умря преди почти две години, но майка му е казала всичко.

— Възможно е, но не е много вероятно.

— Защо не?

— Торес е умрял твърде скоро, а който го е направил се е надявал да оказва натиск върху госпожа Манли, да я хване докато си връща парите и да получи своя дял.

— Или да вземе всичко — каза Карик.

— Точно така. — Момчето показваше нюх към преценката на ситуацията. Това накара Гейбриъл да се почувства горд. — Не вярвам в съвпадения. Който и да е казал на прокуратурата, че майка ти знае за парите, вероятно е поставил Хана на това място, за да се опита тя да измъкне информацията преди делото.

— Вярно. Има логика. — Карик кимна, сякаш едва сега осъзна, че Гейбриъл *ще* разгадае случая. — Значи търсиш двама души. Един непознат и Хана Грей.

— В момента, в който завърша разследването си, ще знаем кой е мистериозният ни крадец и ще го накараме да съжалява.

— Възможно ли е да е любовник на Хана?

— Възможно е — дрезгаво отговори Гейбриъл.

— Повече от възможно, бих казал. Може би трябва да се срещнат, преди да могат да стигнат до сметката! — Карик прозвуча развълнувано, сякаш беше открил ключа към загадката.

— Може би. Единственото, което знам е, че намеря ли Хана Грей, ще измъкна всяко парченце информация от нея. — Гейбриъл се усмихна с удоволствие, сякаш обмисляше мъченията, на които щеше да я подложи.

Надяваше се тя да издържи, дълго, много дълго.

* * *

Карик застана на тротоара, усмихна се на Гейбриъл като глупак и му махна да влезе в таксито за към аерогарата, откъдето щеше да се върне към пуцинаците на Тексас. След това извади мобилния телефон от джоба си и затърси единствения номер, който беше въвел, но никога не се бе обаждал на него.

Един познат, ненавистен глас вдигна след първото позвъняване.

— Господин Манли, радвам се най-после да ви чуя. Надявам се, че имате за мен някакви новини относно състоянието.

— Мисля, че ще искате да се погрижите за нещо, преди да се е превърнало в проблем. Изглежда моят охранител е сигурен, че Хана Грей знае кода за достъп за офшорната сметка. В момента той е по петите ѝ, смята, че е в Хюстън и след като получи тази информация...

— Не мисля, че ще стигне далеч с толкова много пари, преди... как да го кажем? — да бъде лишен от тях. — Гласът прозвуча почти весело.

— Не разбирате. — Карик наистина трябваше да се справи с това. Беше се сдобил с достатъчно братя, които се навъртаха наоколо, говореха за бизнес и се чудеха от какво живее. Те щяха да искат собствения си дял, когато разбиеха кода за сметката на баща му — знаеше го. Всички щяха да искат дял, особено... — Гейбриъл Прескот ще я предаде на прокуратурата. Той е такъв човек.

Гласът от другата страна на линията стана остър.

— Сигурен ли си?

— Напълно сигурен.

— Добре, тогава, Гейбриъл Прескот официално става вредител, който трябва да бъде премахнат, а Хана Грей се превръща в средство, което да бъде разкрито.

— Добре казано. — Карик затвори и произнесе на себе си: — Надявах се да кажете това.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Хана излезе от приятно охладената от климатици вътрешност на „Уол Март“ в Хюстън, Тексас, и септемврийската жегата я блъсна. У дома в Ню Хемпшир беше есен, но тук паважът беше толкова горещ, че пареше под тънките подметки на обувките ѝ, а горещината прииждаше на вълни, които миришеха на моторно масло, фунийка за сладолед, който се топи на асфалта и контейнер за боклук зад магазина. Недалеч отгук колите ревяха по виадукта.

Тя вървеше покрай редиците коли през тихия квартал зад магазина към спирката за метрото и мразеше Тексас. Мразеше влажността, мразеше гигантските хлеббарки, които бродеха нощем из банята, мразеше работата си в „Уол Март“, мразеше различните акценти — плавния източно индиански, резкия испански и най-вече онова носово тексаско наречие, което чуваше навсякъде.

Намести раницата, която носеше със себе си винаги, тази, в която се намираше цялото ѝ имущество, и почувства познатото гъделичкане от струйката пот, която бе започнала да се стича по гърба ѝ.

Но всъщност не беше Тексас, което мразеше.

Мъчеше я носталгия.

Искаше да живее в Ню Хемпшир, в град, където познаваше хората. Искаше да влачи крака през нападалите листа, да почувства първата зъбата целувка на зимата във въздуха. Искаше да работи като медицинска сестра в болница, а не като контрольорка... Искаше да знае, че не се налага да се мести отново скоро.

Ако можеше да спести достатъчно, щеше да отиде в Калифорния.

Но кого заблуждаваше? Не беше посмяла да изтегли пари от собствената си сметка. Кешът, който госпожа Манли ѝ беше оставила, свърши още преди четири месеца, в Сан Антонио, а тя никога нямаше да бъде в състояние да събере достатъчно пари, работейки на минимална надница. Едва ѝ стигаха за храната. Живееше в мизерията на стая в хостел в музейния квартал. Хората, които държаха мястото,

се бяха съжалили над нея и я оставиха там за постоянно, но останалите постоянни наематели бяха странни, казано най-меко, а една старица я наблюдаваше с блеснал поглед, което караше Хана да се чувства неловко.

Само че старата жена не беше с всичкия си. Сигурно не помнеше последната зимна прогноза... а Хана беше променила вида си, бе боядисала косата си в мишокафяво и я бе оставила да порасне, освен това си бе направила безброй пиърсинги по ушите. Обличаше се като тийнейджърка, за да е сигурна, че изглежда по-млада от двайсет и петте си години.

Чувстваше се по-стара. Много по-стара.

В това беше бедата.

Убийството на госпожа Манли бе предизвикало интереса на пресата. Историята беше отразена от всички телевизионни канали, в Интернет, по вестниците.

Мелинда Манли, съпруга на известния индустриалец, женкар и крадец, Натан Манли, убита от медицинска сестра, на която се е доверила!

Карик даваше интервюта отново и отново, приемайки трагично изражение, когато разказваше историята за това как е наел Хана да помага на майка му... а вместо това тя я убила. На последното изречение гласът му винаги се разтреперваше театрално. Присъствалите на партито гости разказваха своите версии, една от друга по-невероятни. Дори Джеф Дресер бе изживял своя мигновена слава, споделяйки как тя съблазнила горкия му стар баща, което довело до смъртта му, и в същото изречение заплаши, че тялото трябва да бъде ексхумирано и изследвано за непозволени вещества.

Най-лошото от всичко, видеото, на което се виждаше как Хана инжектира на госпожа Манли фаталната доза кураре, се беше въртяло по екраните и мониторите отново и отново. Изобщо обаче не показаха как тя отчаяно се опитва да спаси пациентката си със сърдечен масаж. Не, така и не го направиха. Но не спираха да обясняват как курарето било стара южноамериканска парализираща отрова, с която мажели

стрелите, и да обясняват колко жестоко била убита госпожа Манли със забавянето и последващото спиране на сърцето и белите дробове.

Кой беше направил записите? Как? Сюзън Стивънс им беше казала, че няма камери и микрофони. И все пак видеото съществуваше, което значеше, че Сюзън е излъгала, а Хана се беше провалила. Поредният от цялата дълга редица провали.

Сега живееше в страх и бедност, озръщайки се непрекъснато, в непрестанен ужас, че полицията ще я залови и ще я арестува... или по-лошото, че Карик ще я намери и... Добре де, тя не знаеше какво би направил, но никога нямаше да стори грешката да го подцени отново. Беше поставила инжекцията, но той бе разменил лекарствата, знаейки отлично какво ще последва.

Беше убил собствената си майка.

Тя зави по улицата с паркирани от двете страни коли и с къщи, стари дървени постройките, охранявани от високи, плътни живи плетове, смесени с няколко чисто нови, прилични на някогашните господарски имения къщи, доминиращи и изглеждащи не на място. Кварталът беше в процес на промяна, занемарен и все пак търсен заради сравнителната си близост до центъра. Тя спря под голям стар дъб, за да си отдъхне на сянка и да се съвземе от капризните клиенти и напрежението в работата.

Но почти веднага щом спря, забеляза един мъж, който вървеше по тротоара срещу нея.

Мигновено и с опита, натрупан от единайсетте месеца да бъде непрекъснато нащрек, го прецени: към трийсет и петгодишен, висок, в добра физическа форма, чернокос, облечен в добре прилягащи му дънки и скъпа риза с къси ръкави.

Сърцето ѝ удари бавно и силно в гърдите, явен белег за опасност. Прииска ѝ се да побегне. Вместо това тръгна към него — по-добре да се разминат, отколкото да я следва отзад. Отклони очи от него, но все пак го огледа с периферното си зрение. Имаше поразителни зелени очи и я гледаше, усмихвайки се приятно като мъж, който харесва това, което вижда.

Не това беше проблемът. Тя беше привлекателна. Мъжете постоянно я заглеждаха. А този тип изглеждаше достатъчно свестен... само че какво правеше тук? Край „Уол Март“, до спирката на метрото? Не изглеждаше на място.

Беше на десетина метра от нея и продължаваше да я гледа, продължаваше да се усмихва, когато на два-три метра зад него друг мъж отвори вратата на една паркирана кола, излезе и се прицели с малък, зловещо черен пистолет.

Хана реагира инстинктивно. Извика:

— Долу! — и се просна върху плочника.

В същото време пешеходецът хукна към нея. Прозвуча изстрел, който отекна остро в тихия следобед.

Той падна сгърчен, забил лице в тротоара.

Нещо перна лявата ѝ китка — рикоширал камък, който я завъртя настрани, отмятайки я към живия плет. Вбесена и изплашена, тя се извърна и се хвърли върху непознатия. Ръцете ѝ се плъзнаха по горещия тротоар и тя знаеше, че ще го усеща по-късно.

Но не сега. Сега единственото, което усещаше, беше този мъж под нея. Беше още топъл, но неподвижен. В безсъзнание. Мъртъв? Може би мъртъв.

Моля те, Господи, нека да не е мъртъв!

Мъжът в колата хлопна вратата, запали двигателя и се отдалечи с писък на гуми.

Щеше да се върне. Когато осъзнаеше, че тя е още жива, онзи щеше да се върне.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Като хвана ранения мъж — не мъртъвия, моля те, Боже, нека да не е мъртъв — под мишниците, Хана го задърпа. Силно. Болеше. Китката я болеше толкова силно, че по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Замъкна го в някакъв двор зад висок, гъст жив плет. Огледа се, очаквайки да чуе някой да вика или да стреля, или да ѝ се притече на помощ.

Къщата не показваше признаци на живот. И да е имало някой на улицата, със сигурност беше избягал надолу, ужасен от стрелбата.

Хубаво. Щеше да се справи сама.

Плъзна ръка около шията на непознатия и притисна пръсти към каротидната му артерия.

Слава богу, не беше мъртъв. Това е най-хубавото нещо, което ми се случва почти от година насам, помисли си.

— И на теб също, предполагам — промърмори полугласно.

Искаше да се отпусне на земята от облекчение, но той беше по очи в тревата и изпод хълбока му се процеждаше кръв. Тя смъкна раницата си и започна да рови в нея, грабвайки първата дреха, която ѝ попадна.

Боже, кръвта му беше изцапала наоколо всичко.

— Чувате ли ме? — попита тя. — Ще притисна раната ви.

Подскочи, когато непознатият отвърна:

— Стрелецът избяга ли?

— Да.

Той повдигна глава.

— Виждате ли други подозрителни субекти?

— Само вас.

Той се подпря на ръце и на здравия си крак и погледна нагоре към нея.

— Можете ли да спрете кървенето? — Говореше бързо, стегнато, като човек, попадал и друг път в подобна ситуация. Със стрелба и насилие. Може би хубавите дънки и скъпата риза бяха по-скоро за

прикритие. Може би можеше да си позволи да се облича добре, защото беше наркодилър? И може би тази стрелба беше в резултат на война за разпределяне на територии?

По дяволите, тя беше медицинска сестра до мозъка на костите си. Щеше да се погрижи за него, независимо от обстоятелствата.

— Имате ли телефон? — попита го.

Той направи гримаса от болка, когато бръкна в джоба на дънките си и извади мобилен телефон.

— Обадете се на 911. Аз ще ви превържа, ще спра кръвенето. — Тя притисна дрехата — мамка му, това беше служебната ѝ тениска — под хълбока му и осъзна, че кръвта, която покриваше бедрата му идва от изходната рана отпред.

Затършува отново в раницата, взе друга дреха и притисна с нея предната рана, после извади и една макара с връв.

— В състояние ли сте да се вдигнете?

— Да. — Той го направи и докато тя увиваше връвта около бедрото му, я попита: — Носите канап в раницата?

— Човек не знае кога ще му потрябва. — *Когато бяга*, имаше предвид. Тя имаше също аптечка за оказване на първа помощ, но нищо подходящо, с което да може да се погрижи за огнестрелна рана. — Деветстотин и единайсет — напомни му тя. — Ще се оправите, но не и ако кръвта ви продължава да изтича в тази трева тук.

Докато връзваше двете тениски — другата беше обикновената ѝ бяла тениска; този инцидент беше оцетил сериозно гардероба ѝ — той се обади на спешния номер.

— Бях прострелян — чу го да обяснява. — Вземете ме от... — Той погледна към къщата — „Глициния“ № 323. Зелена къща с олющена мазилка. Ние сме зад живия плет от лигуструм^[1].

Лигуструм. Тя погледна към плътните зелени листа. Не знаеше какво е това. Непознатият трябва да беше от Хюстън.

Но той не се бе обадил в спешното... нали? Ами ако беше ченге, натоварено със задачата да я намери, да я върне обратно?

Сигурно бе прочел мислите ѝ, защото прекрати разговора и стисна силно здравата ѝ китка.

— Линейката щеше да се забави прекалено много. Обадих се на шофьора ми. Ще е тук за по-малко от минута.

Неговият шофьор? Вгледа се в зелените му очи. Не знаеше какво да каже. Значи сте наркодилър? Значи сте богат? Значи сте богат наркодилър?

— Не съм ви благодарил — произнесе той. — Спасихте ми живота.

— Не. Наистина, не, съжалявам. Аз... — *Съжалявам. Онзи тип се целеше в мен, но простреля вас.* Естествено, че не можеше да го каже. — Знаем, че боли, но ще се оправите. — Китката ѝ наистина пламтеше, но тя не можеше да откъсне поглед от хипнотичните му очи. Той не мигна, хватката му не отслабваше.

— Ако не бяхте извикали, онзи като нищо щеше да ме убие.

— Не, наистина, защото... — *Не го казвай. Не му казвай кой е бил мишената.*

— После ме заслонихте с тялото си. — Другата му ръка хвана пръстите ѝ, задържайки я на място. — Вие сте най-смелият човек, когото познавам.

— Не. Не, не съм. Бях длъжна, защото...

По улицата се приближи кола. Отвори се врата.

Тя се стегна.

— Моята кола. — Непознатият се усмихна леко като човек, който изпитва болка, и все пак с намерението да я успокои. — Познавам звука на двигателя.

По напукания бетонен тротоар се чува стъпки. Широкоплещест чернокож мъж, облечен в тъмен бизнес костюм, влезе в двора. Погледна към ранения и с възмутен тон каза:

— Здравсти, шефе, оставих те сам за десет минути и те простреляха, а?

— Даниел, не се заяждай.

— Не се заяждам. Изтъквам фактите. — Въпреки всичко, докато говореше, Даниел се наведе над непознатия, прокара ръце по ребрата му, забелязвайки окървавените дънки. После с любезен глас ѝ каза:

— Ще го взема веднага. Трябва да го закарам в болницата. — Тя съдържа дъха си, когато той го вдигна на ръце.

Пациентът ѝ простена от болка, след което извика:

— Хайде, момиче. Да се махаме оттук, преди да са се върнали обратно!

Хубаво. Имаше логика. Тя не искаше да я застрелят. Не искаше да умре. Не знаеше кой беше този човек, но ако можеше да я скрие далеч от Карик и неговите лъжи и убийци, не й пукаше. Нямахме вече никакви скрупули. Не можеше да си позволи да има такива.

— Слава богу, госпожице, че сте били на правилното място в правилното време — каза шофьорът. Задната врата на колата беше отворена. Като влезе в купето, той внимателно постави ранения на кожената седалка. — Слава богу, че сте могли да се погрижите за него. — След което й помогна да влезе... до ранения.

Трябваше да научи името му.

Той сигурно си беше помислил същото, защото каза:

— Коя сте вие?

Шофьорът затвори вратата зад тях. Плъзна се на предната седалка и подкара колата толкова плавно, че тя дори не забеляза, че се движат.

Отпусна се на пода до непознатия.

— Аз съм Грейс. — Беше използвала този псевдоним през изминалата година, защото на еврейски Хана означаваше Грейс^[2], и всеки път, когато казваше името, то бе като благодарствена молитва. Благодарствена, защото по Божия милост Хана все още беше жива и свободна.

— Аз съм Гейбриъл. — Мъжът ѝ подаде ръка.

Тя сложи пръсти в широката му длан и си стиснаха ръцете.

Държеше я здраво, но внимателно, после обърна ръката ѝ нагоре към светлината.

— Вие също сте ранена. — Прозвуча сякаш го беше грижа.

— Не съм разбрала. — Тя се намръщи към драскотините, направени от паважа. Не бяха сериозни, но другата ѝ ръка... Боже мили. *Болката*. При тези обстоятелства, с Карик по петите... това беше истинска беда.

— Хей — каза Гейбриъл, — всичко е наред. Ще се погрижим за това.

Тя пхна китката си под другата си ръка и се огледа неспокойно. Имаше толкова много кръв. Не беше очаквала да има чак толкова много кръв. Не беше очаквала, че ще се чувства замаяна от болка и шок.

Ами ако той умреше от загуба на кръв? Трябваше да го успокои и да накара шофьора да побърза, защото — Хана се втренчи в кръвта, която беше попила в дрехите ѝ — защото имаше толкова много кръв.

— Това са само няколко драскотини. Не са големи. — Гласът ѝ беше по-слаб, отколкото би трябвало. — Вие сте този, който трябва да отиде в болница.

— Отиваме в болница. — Той беше простреляният, но я успокояваше. — Става въпрос за една частна болница, където работи мой приятел. Доктор е, ще се свърже с полицията, както е по закон, и всичко ще си дойде на мястото.

— О! — Дори през ум не ѝ беше минавало за това. Че за прострелна рана трябва да се съобщи на ченгетата. Което означаваше... че не би могла да остане с него. Не би могла да разчита на него, че ще я държи на сигурно от Карик. Трябваше да избяга колкото може по-бързо.

— Мисля, че може би е по-добре да легнете. — Гейбриъл я наблюдаваше с присвити, зелени очи. — Изглеждате зле.

— Добре съм. Наистина съм добре. Просто... — Сега, когато травмата беше отминала, се почувства слаба и ѝ призля, прииска ѝ се да облегне главата си на широките гърди на този мъж и да изплаче сърцето си.

Но и това щеше да премине.

И както винаги, когато се налагаше да си го напомня отново и отново през изминалите единайсет месеца, тя преглътна сълзите.

— Ще се успокоя, когато ви заведем да ви прегледат в болницата и се уверя, че ще се погрижат за вас.

— Да ме прегледат? Не, няма да ме преглеждат.

— Напротив, ще ви прегледат. — Този човек явно не схващаше ситуацията. — Бяхте прострелян и раната не е малка.

— Не ме интересува. Не могат да ме задържат. Така че ще имам нужда от медицинска сестра.

— Вижте... — Първото ѝ возене в лимузина, а единственото, за което можеше да мисли беше да се надява, че няма да повърне върху кожените седалки.

Той не обърна внимание на възражението ѝ.

— Ще си потърся сестра. Някоя, която да дойде в дома ми и да остане при мен, да ми слага инжекции с успокоително...

Тя потрепери.

— И да е сигурна, че температурата ми не се повишава. —
Когато я погледна, тя вече изглеждаше в треска.

— Вие сте сестра.

— Не, не съм — отвърна тя автоматично.

— Направихте дяволски добра имитация тук.

— Курс за оказване на първа помощ, това е.

— Тогава вие, експертката от курса за първа помощ... можете да
дойдете у дома и да се погрижите за мен.

Не би работила никога отново като домашна сестра. Никога.
Беше ѝ отнело много време, но накрая все пак си беше научила урока.

— Не.

— Щом няма да дойдете с мен, тогава ще си отида сам.

— Хубаво.

Лимузината намали и спря. Даниел излезе, заобиколи и се наведе
вътре да вдигне Гейбриъл от седалката. Гейбриъл простена жалостиво
и закуцука.

— По дяволите, шефе, положението е лошо. — Шофьорът
забърза към входа на спешното.

Без да се замисли и секунда, Хана взе раницата си, излезе от
колата и ги последва.

[1] Най-популярното растение за жив плет. — Б.пр. ↑

[2] На англ. „грейс“ означава благодат, божия милост. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Когато Хана влезе вътре след Гейбриъл, малката болница зажува от възбуда. Сестрите от спешното донесоха носилка, сложиха в нея Гейбриъл и го понесоха към една частна стая за прегледи.

Хана застана на прага.

— Съобщено е на д-р Белота — информира я една от сестрите, сякаш тя имаше право да знае, и я избута към един метален стол с права облегалка.

Хана пусна раницата си върху него и остана права, искаше ѝ се да тръгне, искаше ѝ се да се измъкне оттук, преди да е попаднала в капан, но също така искаше да види, че Гейбриъл ще се оправи, че няма някой друг да попадне в заплетената мрежа на Манли... и да бъде убит.

Докторът влезе уверено. Беше нисък, пълен, около шейсетте, с рошава бяла коса и остри кафяви очи, с внушително присъствие, което показваше, че той е завеждащият.

— Гейбриъл, сега пък какво си направил? — За мъж, прострелян само преди половин час и увиснал на ръката на шофьора си преди пет минути, Гейбриъл прозвуча твърдо и рационално.

— Ако Грейс не беше се провикнала да внимавам, куршумът щеше да ме удари доста по-високо и леко по-фатално.

— Съвсем леко, а? — Докато д-р Белота миеше ръцете си, хвърли остър поглед към окървавените ѝ ръце и дрехи.

— Грейс, вас улучиха ли ви?

Хана се беше обучавала в болница като тази и познатите звуци, миризми и гледки я върнаха в спомените ѝ и тя отвърна ясно и кратко:

— Не, докторе, той пое куршума. Раната е с вход и изход, с голяма загуба на кръв, но не са засегнати кости, нито жизненоважни органи.

Докато бършеше ръцете си и слагаше ръкавици, д-р Белота я изгледа замислено, после проследи как сестрите режат канапа и окървавените тениски, и свалят панталоните на Гейбриъл.

— Добра работа — кимна той на Хана. — Имате ли медицинска квалификация?

— Да. — *Грешен отговор.* — Не. Курс по оказване на първа помощ.

— Браво на този курс. Де да бяха всички толкова схватливи. — Той се наведе над раната на Гейбриъл. — Чист изстрел. Което улеснява работата ми.

— Някакви дълготрайни увреждания? — попита Гейбриъл.

— Не изглежда така, но само времето ще покаже.

Хана се облегна отново на стената, замаяна от облекчение.

— Имаше много кръв.

— Винаги е така. — Д-р Белота отново се наведе над Гейбриъл. — От Хюстънското полицейско управление е тръгнал полицай за насам.

Хана се сви в един ъгъл.

Докторът продължи:

— Ако можеш да издържиш, бих искал да се въздържа от болкоуспокоителни, докато не говориш с полицая.

Гейбриъл погледна Хана, докато произнасяше:

— Няма да вземам болкоуспокоителни, докато не се прибера вкъщи.

Д-р Белота изсумтя:

— Не можеше да се прибереш. Съдейки по дрехите и превръзките, които свалихме, си загубил най-малко половин литър кръв. Оставям те за наблюдение.

— Не, не ме оставяш. — Гейбриъл беше категоричен.

— По дяволите, Гейбриъл...

— Стига, Дийн. Няма да остана тук.

— Ще ти е необходима медицинска сестра.

— Грейс може да се справи.

Д-р Белота я изгледа отново.

— Тя казва, че не е сестра.

Гейбриъл му заговори тихо:

Двамата проведоха кратка консултация, което накара Хана да се доближи още до вратата.

Д-р Белота извика една от сестрите.

Тя отиде до Хана и с любезната усмивка на професионален лецител каза:

— Грейс, аз съм Зоуи и съм медицинска сестра. Д-р Белота иска да отидем с вас долу и да прегледам ръката ви.

Хана се сви още.

— Добре съм.

Зоуи внимателно я издърпа. Хвърли един поглед и заговори остро:

— Това *не е* добре. Докторе, елате и вижте.

Хана погледна китката си. Очакваше да види ожулване. Вместо това забеляза, че нещо е разкъсало кожата ѝ, откривайки мускулите и костта... и че има кръв. Много кръв.

Не само Гейбриъл беше прострелян. Куршумът беше преминал през крака му и през нейната китка и кръвта по нея... не беше единствено неговата.

Зави ѝ се свят. Усети бучене в ушите. И с лек стон се свлече на земята.

* * *

Гейбриъл се подпря на лакът и загледа как д-р Белота преглежда загубилата съзнание жена на пода. Как преглежда Хана Грей.

Беше бяла като платно, устните и клепачите ѝ бяха почти сини. Кръвта се стичаше по евтините ѝ дрехи и образуваше локвичка под ръката ѝ. Тя беше слаба, даже прекалено слаба, почти мъртва от изпитанието да убие госпожа Манли и да бяга... от него.

Зоуи превърза бинт около китката ѝ.

Белота вдигна клепачите на Хана.

— Откога не е яла?

— Не знам. Срегнах я на улицата, когато се хвърли върху мен. — Нещо, което безпокоеше доста Гейбриъл. Би предпочел тя да изпици и да избяга. Би било по-естествено за една убийца.

От друга страна, той вече знаеше, че тя е сложна, че с противоречива личност.

— Била е простреляна, но по-големият проблем е, че е недохранена. Можеш ли да подпишеш една бланка за лечение вместо

нея? — Белота наблюдаваше немигащо Гейбриъл. — Ти си неин брат или съпруг, нали така?

— Разбира се. Аз съм също така човекът, който плаща за лечението ѝ. — Той нямаше да позволи Хана Грей да умре точно сега, когато беше в ръцете му.

— Хубаво. — Белота остана, докато Зоуи вкара една носилка. — Влей ѝ физиологичен разтвор.

— Калиев хлорид в пет процентна гликоза? — попита Зоуи.

— Точно така, нека да повишим кръвната ѝ захар. После направи ядрено-магнитен резонанс на тази китка. Не позволявай на онези в лабораторията да ти кажат, че нямат време.

— Тогава, докторе, вие им се обадете. — Зоуи нагласи системата, след което вкара иглата в ръката на Хана.

Хана помръдна. Клепачите ѝ потрепнаха.

Гейбриъл въздъхна с облекчение. Тя реагираше. Не напълно, но беше жива.

Белота изсумтя, но изпълни молбата на Зоуи. Когато затвори телефона, каза:

— Лабораторията ще я поеме веднага. Каквото искаш прави, но не ѝ позволявай да става.

— *Не ѝ позволявай да си тръгне* — добави Гейбриъл. Когато Зоуи вдигна вежди, той каза: — Дръж я под око. И разкарай полицията.

— Добре — кимна сестрата.

Гейбриъл я познаваше отпреди; Белота я уважаваше, беше умна жена, която разбираше нещата и без думи.

Тя му кимна, после избута носилката в коридора.

Гейбриъл се отпусна обратно в адски неудобното легло.

— Сега вече ще останеш в болницата — каза доволен Белота, — защото се налага и тя да остане.

— Ще избяга веднага, ако може, а аз станах луд, докато я намеря. Така че ме подготви за изписване, защото си тръгваме.

Колкото и да си бе представял начина, по който ще стане това залавяне, подобен сценарий никога не му беше минавал през ума. Беше обмислял вариант да я убеди да се предаде. Обмисляше да я накара да му се довери, после да съобщи кой е и да ѝ щракне белезниците. Обмисляше да я прелъсти и после... Добре де, по-нататък не беше стигал.

Със сигурност обаче не беше му хрумвало, че може да изпитва едновременно и благодарност към нея, и да я съжалява.

— Доведи Даниел тук, моля те. Трябва да говоря с него.

Белота кимна към една от сестрите, после се зае с Гейбриъл.

— В какво си се забъркал този път, по дяволите?

— И аз не знам. Точно затова искам да говоря с Даниел. —
Защото Гейбриъл не вярваше в съвпадения, следователно: защо някой ще тръгне да стреля по него?

* * *

Хана се събуди върху носилка, която се носеше по болничен коридор. Тя впери очи в отминаващите флуоресцентни лампи на тавана, мислейки си, че не иска да се чувства толкова окаяно. Оказа се, че тя също е простреляна. Полицията щеше да иска да вземе показания от нея. Трябваше да избяга... но ако се надигнеш, щеше да повърне. И да се срине на пода.

Това беше кошмарът ѝ. Тя живееше в кошмар.

Нищо не се изплъзваше от зоркия поглед на Зоуи и някъде откъм главата на Хана медицинската сестра каза:

— Докторът нареди ядрено-магнитен резонанс на китката ти.

— Не мога да платя. — Макар че Зоуи сигурно го беше разбрала.

— Господин Прескот ще се погрижи — увери я тя и когато Хана понечи да възрази, добави: — Спасила си му живота. Това е най-малкото, което може да направи за теб.

— Добре. — Беше принудена да се съгласи. Нямаше избор. Карик я беше открил, така че се налагаше да бяга отново, а щом щеше да го прави, трябваше да е здрава.

Трябваша ѝ също така пари, но за това щеше да мисли по-късно.

Начинът, по който докторът и сестрите се отнасяха към Гейбриъл, я убеди в едно:

— Наркодильър е, разбрах.

Зоуи се разсмя.

— Не, той е уважаван бизнесмен.

Тогава какво правеше в този квартал? Пазарува в „Уол Март“?

Но не изглеждаше като човек, който търси проститутки — неподходящо място за това — и Хана предположи, че е дошъл в някоя от големите богаташки къщи.

Което означаваше, че е бил прострелян вместо нея, и ако го знаеше, нямаше да ѝ е толкова благодарен.

Медицинският екип беше бърз и ефективен, направиха ядрено-магнитния резонанс и ѝ позволиха да види резултатите, без да ѝ поставят условия.

Но Хана имаше условия. Раната трябваше да се зашие, няколко хубави шева, които да възстановят увредените мускули и сухожилия, но като цяло всичко изглеждаше доста прилично. Точно сега се чувстваше доста добре. Знаеше, че това е илюзия, дължаща се на физиологичния разтвор, но ако измислеше начин да се измъкне оттук...

— Снимките ще отидат долу при д-р Белота, за да ги разчете, след което може да ви изпрати при специалист — каза Зоуи.

— За да провери за увреждане на нерви.

Зоуи погледна внимателно как Хана огъва лявата си ръка, след което притиска един по един пръстите си към палеца.

— Сигурна ли си, че не работиш като медицински работник?

Разбира се, че Зоуи щеше да разпознае друга сестра и това беше другото парче от пъзела за идентичност, който Хана не можеше да позволи да бъде сглобен. Така че игнорира косвения упрек, като каза само:

— Добрата новина е, че ръката ми прави това, което искам да прави. Лошата е, че имам чувството, че ще се нуждая от зашиване. Ще го направите ли?

— Куршумът е нанесъл поражения. Д-р Белота ще поиска да ви прегледа пластичен хирург.

Хана сложи здравата си ръка върху тази на Зоуи, погледна я в очите и се опита да събуди в нея женска солидарност.

— Помогнете ми да изляза оттук.

Зоуи прехапа устната си, после внезапно реши:

— Не мога да направя шевовете, но... — Тя върна носилката с Хана отново в спешното и я вкара в стаята за прегледи. Бързо и ефикасно бинтова китката. — Ще занеса снимките на д-р Белота. И се връщам веднага. — Тя излетя от стаята и тръгна по коридора.

Хана нямаше да получи друга по-добра възможност. Откачи се от системата, прокле факта, че си е изгубила раницата и тръгна да излиза.

Почти го беше направила, когато Даниел се изпречи пред нея, елегантно блокирайки пътя ѝ.

— Госпожице Грейс, господин Прескот е изписан и ме помоли да ви придружа до лимузината.

Тя остана като закована в чакалнята, после вдигна очи към едрия чернокож мъж и каза:

— Няма да се кача в никаква лимузина.

С хладен, търпелив глас мъжът произнесе:

— Вижте, госпожице Грейс, ако не отидете с господин Прескот у дома му, д-р Белота ще довтаса веднага тук. В случай че желаете да отидете първо някъде другаде, ще се радвам да ви закарам дотам и да си вземете нещата... — Той вдигна раницата ѝ.

Тя съдържа дъха си. Всичките ѝ неща бяха в раницата, която той държеше на една ръка разстояние.

— Мога ли да я взема?

— Разбира се, госпожице. Ще я занеса в колата вместо вас. — Той ѝ се усмихна по начин, който вероятно би бил успокоителен за един по-дребен, по-малко тъмен, по-малко решителен мъж.

— Господин Прескот има приятен частен апартамент, който се намира в Галерията, където двамата ще можете да се възстановите на спокойствие.

— При положение че се налага аз да се възстановявам, за какво съм му на господин Прескот?

— Ще бъда там да му помагам да отнася мързеливия си задник в банята и за други дреболии. Не се тревожете. Няма да позволим да навредите на китката си като се занимавате с него.

Тя се опита да заобиколи Даниел.

Той ѝ запречи пътя.

— Не се тревожете, че господин Прескот може да се държи дръзко с вас. Той никога не обижда жена, а освен това предполагам, че този изстрел би му попречил.

Искаше ѝ се Даниел да я пусне да си тръгне. Да излезе под късното следобедно слънце и да изчезне в града, да измисли как да се скрие от хората на Карик. Защото те нямаше да пропуснат втори път.

О, боже, какво трябваше да направи? Да я подхвърлят от място на място като топка, докато убийците на Карик стрелят по невинни пешеходци?

— Почакайте само да видите апартамента, госпожице Грейс. Той е чудесен и повече от достатъчно голям за двама ви, освен това аз ще съм там да се грижа за вас, така че ще си имате и компаньонка. — Даниел погледна над рамото ѝ. — Ето го, че вече идва, раздразнен, че не си върша работата и че не съм се оправил с вас.

Тя се обърна и видя Гейбриъл, седеше в инвалидната количка, бутана от самия д-р Белота.

Гейбриъл изглеждаше блед и потен.

Д-р Белота изглеждаше мрачен.

Той избута количката до нея.

— В пълен разрез с професионалната си преценка пускам Гейбриъл да се прибере вкъщи.

— Нямахте избор — каза Гейбриъл.

— Точно затова го правя. — Д-р Белота хвана китката на Хана и провери пулса ѝ. — Как успяхте да убедите Зоуи, най-добрата помощничка, която някога съм имал, да ви пусне да...

— Не ме е пускала. Измамих я.

— Точно така. — Д-р Белота явно не повярва на това, но поне Зоуи избегна неприятностите. — Даниел, разчитам на теб да следиш да останат на легло — на легло — седем дни. Ако останат в болницата, ще са само пет дена, но не — той завърши със сарказъм: — Гейбриъл трябва да се прибере вкъщи.

— Заяждаш се — промърмори Гейбриъл.

— А Грей има важна среща с оная с косата. — Д-р Белота допря ръка до челото ѝ. — Даниел, помогни ѝ да излезе и да седне в колата.

Даниел обви ръка около кръста ѝ, краткият ѝ прилив на енергия беше изчезнал, и тя се облегна на него.

Д-р Белота избута количката с Гейбриъл отвън на влажната жега и я насочи към черната лимузина, паркирана в района на товарната рампа.

— Ще се отбия утре сутринта да ги прегледам — каза д-р Белота.

Доктор, който прави домашни визити. Гейбриъл Прескот сигурно *наистина* имаше много пари.

— Обадих се в аптеката да изпълнят рецептите, които съм написал. Лекарствата ви ще бъдат доставени след около час. Даниел, следвай точно инструкциите за дозите.

— Да, докторе. — Даниел помогна на Хана да се плъзне в колата на гладката кожена седалка, след което остави раницата в краката ѝ.

— Не се тревожете, Грейс. Този апартамент е страхотно място за възстановяване — увери я д-р Белота.

— Да, точно това казах и аз. — Гейбриъл смигна на Даниел, когато мъжът го вдигна и го сложи на седалката до нея.

— Не ми създавайте неприятности, иначе ще ви въдворя в психиатричното отделение, където да ви пазят. — Д-р Белота прокара ръце през гъстата си бяла коса. — Обадете ми се, ако се наложи, иначе ще се видим утре сутринта.

Даниел затвори вратата и ги остави в тихото, прохладно и толкова удобното купе, заобиколи от другата страна и запали двигателя. Потеглиха в чезнещата светлина към апартамента, за който всички твърдяха, че бил напълно сигурен и удобен.

— Облегнете глава на рамото ми, преди да сте припаднали. — У Гейбриъл имаше нещо, което впечатляваше. Думите му прозвучаха по-скоро като заповед, отколкото като предложение.

— Вие сте в по-лошо положение от мен.

— Да, чувствам се отвратително, но едно хубаво момиче, облегнато на гърдите ми ще ме излекува по-бързо от лекарствата, които д-р Белота ми е предписал. — Той обви ръка около нея. — Хайде.

Тя се подчини. Подчини се като пълна глупачка.

От почти година беше сама, не бе докосвала никого, не бе доверявала нищо никому, на никого не каза истината, нащрек, вечно нащрек, вечно в страх. Сега, когато притисна носа си в широките гърди на мъжа, се почувства... в безопасност. Той миришеше на хубаво, на сапун за пране и на чист мъж, и под бузата си тя усети гърдният му кош корав, мускулест. Той излъчваше илюзия за подслон, а в момента тя се нуждаеше точно от това. Защото не беше преживявала подобно нещо след...

Пое си дъх и се изправи. След Трент Сансуси.

Гейбриъл вдигна ръката си.

— Какво направих?

— Не сте вие. Не мога да повярвам какво се случи. Не мога да повярвам... — Тя не можеше да повярва, че щяха да я заловят. Разтърка с ръка насълзените си очи.

— Разбирам. Разбирам.

Хана гледаше как влизат в Галерията, високият мол с ледена пързалка и толкова много скъпи магазини, в които идваха да пазаруват хора от Мексико и от целите Американски щати. Никога не беше влизала вътре.

В южния край на Галерията се издигаше висока сграда. Там лимузината влезе в тъмен гараж и се изкачи до една рампа. Вдигна се бариера, за да влязат в частен паркинг, след което се затвори зад тях. Паркираха на определеното за пентхауса място и Даниел каза:

— Почакайте секунда, докато извадя инвалидната количка от багажника.

Тя се наведе да докосне челото на Гейбриъл. Беше топло, но нямаше температура. Той хвана здравата ѝ ръка.

— Вижте, не сме обсъдили заплатата ви.

Тя се дръпна назад.

— Какво?

— Ще разбера каква е тарифата за частна медицинска сестра и ще ви плащам заплата и половина.

Искаше ѝ се да го удари.

— Аз също съм болна и съм ви в тежест. Така че за какво ще ми плащате?

Последва кратък смях.

— Не ви плащам за собствено удоволствие, ако това си мислите. Но знам, че моето възстановяване ще отнеме повече време, отколкото вашето и в момента, когато се почувствате по-добре, аз ще съм най-раздразнителният и капризен пациент, който някога сте имали. Мразя да бъда в такова състояние.

— Да. — Това беше за вярване. Повечето пациенти, особено мъже, бяха толкова по-толерантни, преди да им бъдат наложени ограничения във връзка с лечението.

— Освен това съм благодарен, че ме предупредихте за стрелеца, впечатлен съм, че се хвърлихте върху мен да ме предпазите, вместо да се погрижите за себе си. Плащането на добра заплата е единственият начин, по който да върна дълга си.

Тя помисли за миг.

— Добре. — Да, в това имаше логика. А на нея й трябваха пари в брой. Щом този човек беше толкова богат, а двамата — докторът му и шофьорът му бяха положили усилия да я убедят в това, тогава оставането ѝ в апартамента му щеше да я спаси за известно време от улиците и да позволи на Карик да се успокои, а това определено означаваше, че не би могъл да влезе тук толкова лесно. — Добре тогава.

Даниел отвори вратата и протегна ръце да помогне на Гейбриъл да излезе от колата и да се качи в инвалидната количка.

Хана ги последва и когато Даниел видя раницата ѝ, я взе вместо нея.

— Няма да я изпусна, госпожице, а вие ще си я вземете веднага щом се качим горе.

— Хубаво — промърмори тя и му я подаде. Не че това имаше значение. Единственото нещо, което имаше някаква стойност беше кодът за достъп, който госпожа Манли ѝ беше дала, а тя го носеше в главата, не в раницата си. Но когато можеш да побереш цялото си имущество в една раница, се привързваш към нея.

Даниел пхна електронна карта в таблото на асансьора и се изкачиха до най-горе с такава мълниеносна скорост, че на Хана ушите ѝ заглъхнаха. Вратата се отвори към пентхауса на Гейбриъл Прескот и тя пристъпи в друг свят.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Изстрелът явно бе накарал Гейбриъл да превърти от болката, защото той погледна как неговата жена влиза в неговия пентхаус и се изпълни с дълбоко задоволство.

Нямаше никакво значение, че Хана в действителност не беше негова жена, или че е станала убийца за пари, или че той самият иска да я убие, че е разрушила последната му малка, жизнена искрица вяра в човека.

Някъде дълбоко една примитивна част от него, която нямаше нищо общо нито с логиката, нито с добрия вкус му каза, че е правилно да доведе Хана в неговия дом, където ѝ е мястото.

Ако нещо можеше да го успокои, то това беше очевидното ѝ безпокойство, когато се огледа.

— Това... ъъ... наистина е много приятно.

— Благодаря. — Това беше наистина приятно. Веднага щом един от хората на Гейбриъл му се обади да докладва, че някаква откачена, живееща в приют в Хюстън се е свързала с тях за наградата, и снимката за самоличност, която бе приложила, бе потвърдена от тяхната компютърна програма, Гейбриъл беше изпратил Даниел да намери някакво приятно, мебелирано и добре охранявано местенце. — Заемам целия най-горен етаж. — Защото по този начин асансьорът беше единственият начин да се влезе вътре и той контролираше напълно това кой влиза и излиза.

Имаше тотален контрол върху нея.

Тя се пресегна за раницата си, взе я от ръцете на шофьора, но все пак бе прекалено изтощена, за да я повдигне, затова я извлачи по лъскавите плочки и ориенталските килими до огромните прозорци, обърнати на юг. Погледна навън към залязващото слънце и светналите лампи по дължината на магистрала 59 към Шугър Ленд.

— Поразително.

Даниел не го беше попитал защо не я е предал веднага на полицията или на Карик. Гейбриъл беше в такова отворително

настроение през изминалите единайсет месеца, че не му трябваше да пита. Той знаеше.

Шефът му беше развил мания към една студенокръвна убийца.

— Главната спалня е вляво — обясни Гейбриъл. — Тя е моята.

Тя отиде до там и надникна. Той знаеше какво вижда. Голяма стая със спалня в средата, кресло и масичка до прозореца, бюро с лаптоп и стол близо до банята. Спалня и домашен офис, комбинирани в едно.

— Спалните за гости са отдясно. Изберете си, която искате.

Тя погледна към вратите, които водеха към стаите за гости, после към него.

Не го позна. Изобщо. Нито истинския му глас, нито лицето, което не можеше да се сбърка. Софтуерът за преобразуване на гласа, маската на Фантома и мъждивата светлина на партито за Хелоуин в къщата „Балфур“ си бяха свършили работата.

И все пак тя се чувстваше неловко, може би заради ситуацията, а може би и заради това, че усещаше неговия интерес. Неговият интерес... Да, на път за насам положи огромни усилия да скрие този интерес. Единственото нещо, което го караше да се сдържа, беше увереността, че трябва да я доведе тук, за да я задържи — и ако тя се опиташе да избяга, не би могъл да я спре.

Това го раздражаваше също.

— Даниел ще се погрижи за мен. — Гласът му прозвуча принудително сурово.

Тя разчете тона му правилно и се дръпна рязко, сякаш я беше отхвърлил.

Раздразнението му се засили. Как *смееше* тя да се преструва на обидена?

За щастие, преди да се обади, Даниел се намеси.

— Не му обръщайте внимание. Господин Прескот става заядлив, когато го боли. — Той говореше спокойно, явно привлечен от външната невинност на Хана, която бе привлякла и него самия... навремето.

Така беше. Гейбриъл я искаше тук.

— Идете да си легнете, Грейс. Даниел ще ви донесе нещо да хапнете, както и болкоуспокоителни.

— Щом сте сигурен... — Тя залитна, сякаш коленете ѝ вече не я държаха.

— Сигурен съм. Лека нощ, Грейс.

Гейбриъл и Даниел изчакаха да се уверят, че е намерила спалня и е затворила вратата след себе си.

— Камерата там работи, нали? — прошепна Гейбриъл.

— Разбира се, че работи. Лично проверих. — Даниел се усмихна невесело. — Какъв е проблемът, шефе? Не я искаш тук, когато си безпомощен? Страхливец ли си?

— Това не е страхливост. А проява на разум.

— Ясно. — Даниел, циник като всички останали, с които работеше Гейбриъл, продължи да гледа в посоката, в която бе изчезнала.

— Наистина си я бива.

Обръщайки се към Даниел — негов шофьор, бодигард и приятел, Гейбриъл попита:

— Искаш ли да видиш записа отново? Онзи, на който се вижда сестрата, която показва такава грижа към госпожа Манли, която с такова внимание слага инжекция, пълна с отрова, спираща дишането и сърцето ѝ... и то напълно съзнателно?

— Не. Нито пък ти. От известно време насам го гледаш толкова често, че си помислих, че си си изгубил ума.

— Не, по-скоро го намерих. — Тя изглеждаше различна от онова, което си спомняше, различна от онази на записа. Всеки намек за мекота бе изчезнал; тя беше прекалено слаба, с хлътнали страни и тесни устни, които държеше плътно стиснати. Евтините ѝ дрехи висяха на нея, дънките ѝ бяха толкова изтъркани, че направо прозираха, а маратонките ѝ бяха залепени с тиксо. Големите ѝ сини очи изглеждаха по-малки, по-тесни и гледаха всичко и всекиго с подозрение.

Животът не беше милостив към Хана Грей.

Добре.

— Но тя те предупреди, когато някой се опита да те застреля — каза Даниел.

— А може би е искал да застреля нея. — И въпреки че Гейбриъл помнеше престъпленията ѝ, той не можеше да забрави как тя се бе притиснала към окървавеното му тяло, прикривайки го от евентуални летящи куршуми... как го бе издърпала зад живия плет, при положение

че китката ѝ е била ранена. Това беше двойствеността на Хана Грей. В имението „Балфур“ за седмиците, в които беше наблюдавал всяко нейно движение, тя се бе проявявала като мила, грижовна сестра — с изключение на онзи единствен момент на убийството.

Така че тази вечер той щеше да спи и да се лекува, а на сутринта щяха да говорят. Скоро щеше да знае всичко, което можеше да се знае за Хана Грей. Скоро щеше да разбере всичко.

— Тя не те познава — каза Даниел.

— Не е чувала гласа ми. Не е виждала лицето ми. — Той горчиво напомни на Даниел и на самия себе си: — За сметка на това тя е най-добрата актриса, която някога съм виждал. Може да получи награда от Академията за спираща дъха невинност.

— Знам. Прав си.

— Разбери кой е изстрелял онзи куршум и защо. — Защото Гейбриъл си беше мислил, че той пръв ще се свърже с Хана. Със сигурност не беше очаквал да бъде застрелян.

— Вече съм се заел.

— Разбери, освен това кого от нас са се опитвали да улучат.

— Добре.

— Даниел?

— Да, шефе?

— Най-важното — не ѝ позволявай да се отдалечи. По един или друг начин ще я накарам да си признае и тогава ще я арестувам.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Когато Хана се събуди, часовникът на масичката до леглото показваше два и половина след полунощ. Устата ѝ беше пресъхнала; китката ѝ пулсираше и пламтеше.

Странно, обаче, не ѝ беше горещо. Не зъзнеше от студ. Матракът не беше на буци, не беше корав, твърд на правилните места, мек на правилните места. Тя миришеше на хубаво, като сапуна, който беше използвала под душа, преди да си легне. Носеше чиста мъжка пижама на райета. И стомахът ѝ беше пълен. За първи път от единайсет месеца се чувстваше удобно.

Постепенно тя се надигна до седнало положение. Светна лампата, спусна единия си крак от леглото и изчака. Не се чувстваше прекалено зле. Китката ѝ гореше и я болеше по-силно, но не ѝ се повръщаше и не усещаше слабост. Спусна другия си крак и отново изчака. Не, съвсем не беше зле. Отиде до банята — всяка от спалните в този шикозен пентхаус имаше собствена баня — пийна вода и използва тоалетната.

Когато излезе, дъхът ѝ спря в гърлото.

В стола до леглото ѝ седеше Гейбриъл, пристегнат в халат, с патерица, подпряна на стената зад него.

Объркана, тя попита:

— *Какво правите тук?*

— Даниел заспа и си помислих, че може да искате болкоуспокоително.

Преди да отиде да си легне в осем, след като хапна супа минестроне и пълнозърнеста филийка, взети от италианския ресторант долу, Даниел ѝ беше дал антибиотиците и една таблетка болкоуспокоително. С уверението, че ще е на линия, ако нещо ѝ потрябва, бе отишъл да се погрижи за Гейбриъл. А сега...

— *Даниел е заспал!*

— Все пак няма прострелна рана, която да не му дава да го направи — каза Гейбриъл.

Може би заради ранния час, може би защото се намираше на територията на Гейбриъл, но той я караше да се чувства неловко, сякаш можеше да я докосне с поглед... и го правеше.

Ето, сега я гледаше. Тя беше напълно покрита — пижамата бе прекалено голяма, ръкавите се спускаха над китките ѝ, крачолите се развяваха около краката ѝ, а шнурът, завързан около кръста ѝ държеше долницето да не падне. Той може да не беше достоен за уважение, но тя беше напълно достойна. Все пак я бе назначил за своя медицинска сестра и макар да се преструваше на незнаеща, заради собственото си спокойствие, трябваше да се увери, че той е добре. А за да го направи, налагаше се да го докосне. Последните единайсет месеца бяха тежки за нея; всъщност, трябваше да успокои нервите си, преди да се приближи и да сложи ръка върху челото му.

— Нямате температура. Превръзките как са? Стегнати? Раната боли ли ви много?

— Кракът ме боли дяволски, но е нормално — не е инфектиран. Мисля, че му се изплъзнах на онзи куршум. — Той се усмихна, рязък, белозъб изблик на веселост, който молеше да бъде споделен.

Смутена, тя се усмихна в отговор и осъзна — този тип изглеждаше добре. Беше го разбрала преди, разбира се, още първия път, когато го видя, но реакцията ѝ тогава бе доминирана от предпазливостта на жена, живяла по улиците. Сега знаеше, че е уважаван и богат, и ѝ се чувства задължен. Но беше посред нощ, осветлението — слабо, а той изглеждаше с невероятна външност. Очите му бяха дълбоко поставени, пронизващи, диви. Кожата на лицето му беше опъната стегнато на високите скули, имаше горд, доминиращ нос.

Тя прокара ръка по челото му.

Устните му... Даа, устните му бяха идеални за целуване.

Това беше опасна мисъл.

Тя отстъпи назад.

— Грейс.

Обърна се към него, очаквайки да ѝ поиска нещо за ядене или пиене.

— Как е раната ви? — попита той.

Тя погледна към бинтованата си китка. Белите ръбове бяха вече зацапани и влажни; беше се опитала да измие пръстите си и се беше

измокрила нагоре.

— Всичко е наред.

— Нека погледна. — Той се протегна, хвана здравата ѝ китка и я придърпа по-близо.

Топлината на хватката му и чувството, че е с белезници, я остави без дъх. Макар че той всъщност не беше направил нищо. Бе нарушил леко личното ѝ пространство, но вероятно не гледаше на това по този начин. Различните хора имаха различно разбиране за това кое е приемливо и колко скоро. Той я караше да се чувства дяволски неудобно, а тя не разбираше, никога нямаше да разбере как мъж, който беше в такава ужасна форма, може да излъчва такава безмълвна, неясна опасност.

Без ни най-малко уважение към работата на Зоуи той размота бинта и го освободи внимателно от раната.

— По дяволите!

— Мисля, че изглежда доста добре. — Тя изобщо не мислеше подобно нещо, но гледката на раната ѝ, възпалена, изцапана със засъхнала кръв, очевидно го разгневи.

— Не трябваше да ви вземам от болницата. Но вие нямаше да останете, нали? — Беше преценил правилно мълчанието ѝ. — Добре. Утре ще извикаме някого да я почисти. — Вдигна другата ѝ ръка и леко докосна драскотините по дланите. — Явно сте се плъзнали по тротоара.

— Честно казано, не си спомням. Единственото, което помня е, че се уплаших, че той ще продължи да стреля. — При тази мисъл сърцето ѝ забърза.

Той взе ръцете ѝ в своите и разгледа пораженията, сякаш можеше да види нещо повече от остъргани длани и подути кокалчета.

Хана предпазливо се освободи от хватката му.

— Извадих късмет. И двамата извадихме късмет. Живи сме и не сме сериозно пострадали. Не е ли страхотно?

— Така е. — Той вдигна предписаното шишенце от масичката ѝ и прочете: — По една таблетка на всеки четири часа. Минаха ли четири часа, откакто пихте за последен път?

Тя върна превръзката обратно на китката си.

— Минали са най-малко шест.

Той изсипа едно в дланта си и ѝ го подаде.

— Тогава по-добре вземете това и се връщайте в леглото.

Хана го взе внимателно, без да докосва кожата му. Той посочи към бутилката с вода — тя не я бе забелязала преди — на масичката до леглото.

Сложи таблетката на езика си, след това се поколеба.

— Какво има? Нали не мислите, че ще ви отровя? — Гласът му прозвуча опасно, като мъркане на лъв, преди да нападне.

Тя примига, разтревожена.

— Не. Не, питах се кога вие трябва да си вземете лекарството и дали не искате аз да ви го дам. Предполагам, че трябва...

— Да се грижите за мен. Знам. Но има още един час, преди да се наложи да го правя. — Резките линии около устата му показваха ясно колко труден ще е този час.

Тя глътна таблетката. Качи се в леглото, легна и се зави.

— Не мислите, че ще ви отровя, нали? — настоя той.

— Не знам какво бихте получили, ако го направите. — Тя се прозя и се обърна с лице към него. Изглеждаше повече от напрегнат. Изглеждаше фатално. — Освен това шишенцето прилича на изпратеното от фармацевта, не е ли така?

— Така е.

— Това не е отрова — облекчава болката.

— Така ли гледате на това?

Тя надигна глава от възглавницата и се вгледа в него.

— Моля?

Изражението му се стегна и чертите му се изкривиха, сякаш страдеше. Сякаш го болеше. Добре. Тя знаеше какво да прави.

— Откъде сте?

— Защо? — отвърна ѝ той с въпрос.

— Помислих си, че ще е добре да си поговорим малко, да се откъснем от гадния начин, по който се чувстваме. — Беше тактика, която бе използвала много пъти и преди върху пациентите си.

— Ааа. Добре. — Изглежда имаше нужда да обмисли отговора си. — От Южен Тексас.

Не смяташе, че я лъже, но факт е, че не беше особено изчерпателен.

— Имате лек акцент. Още ли е там семейството ви?

— Бях в дом за изоставени деца до единайсетгодишен. След това ме осиновиха. Родителите ми бяха убити и отново останах сам. — Рецитацията му беше суха.

— Съжалявам много! — Това обясняваше суровите черти на лицето му; тялото, което беше едновременно солидно и тънко като камшик. Този мъж беше боец. — Но вижте се сега! Вижте това жилище! Пораснали сте и сте се изградили като човек сам.

— Предполагам. Ами вие? От Тексас ли сте?

— Не, аз съм от Източния бряг и като вас нямам семейство. — Смяташе да спре дотук, но той се размърда неудобно и сестринското кредо „Разсейвай пациента“ я накара да продължи: — Майка ми ме отгледа сама. Не ми каза много за баща ми, само това, че бил на служба, когато срещнал мама, и след като тя забременяла с мен, избягал.

Гейбриъл се беше успокоил, след като разказа историята си. Сега зелените му очи блестяха гневно:

— Ама че негодник!

— Да. Живеехме в малък град и другите деца ми се подиграваха.

— Мога да си представя.

Беше започнала да си мисли, че по-раншната ѝ тревога е била просто среднощно нервничене, защото Гейбриъл беше наистина мил. Разбира се, след като таблетката подейства, тя бе станала много по-общителна, а светът изглеждаше много по-розов...

— Така че обикновено си фантазирах, че е международен шпионин, който е трябвало да замине на мисия и е бил заловен на вражеска територия. Седях и си мечтаех как той ще влезе през вратата и всичките лоши деца ще се изпълнят със страхопочитание, а мама, аз и той ще бъдем семейство.

— Децата наистина си въобразяват какво ли не.

— Пораснах, завърших гимназия, но той така и не се появи. Мама умря през това време... — Гласът на Хана стана колеблив. Тя прочисти гърлото си, искаше ѝ се да не беше започвала тази история, защото се беше разстроила от спомени, за които мислеше, че са отдавна забравени и сантиментални, и които нямаше намерение да споделя с Гейбриъл. Но лекарството явно наистина бе подействало, защото думите продължаваха да излизат от устата ѝ като вода от фонтан. — Отидох да уча в сестринското училище в другия край на

щата. Доколкото знаех, баща ми си имаше друго семейство. После един ден, докато бях на обучение в болницата, отидох в една зала, в която бяха настанени военноморски ветерани, да говоря с него във връзка с физиотерапията му, и съпругата му и дъщеря му видяха онова, което аз не бях могла да видя. Че мъжът в леглото, възстановяващ се от операция на рамото... е мой баща. Тогава го познах по лицето. И по ушите. — Тя се засмя. — Това бяха моето лице и моите уши.

— Няма начин да са били толкова красиви като вашите. — Гейбриъл се наведе и намали светлината на лампата до леглото.

Така ѝ беше по-лесно да продължи.

— Съпругата му непрекъснато повтаряше: „Как смееш?“, като че ли бях отишла нарочно, и ме избута от стаята, а пациентът — моят баща — изглеждаше объркан. Раздразнен. — Хана затисна устата си. Най-после. Беше твърдо решена да не изрича и дума повече.

— Видяхте ли го отново?

Дотук е решението ѝ.

— След като съпругата му си тръгна, завъртях се наоколо, очаквайки той да ме повика. Не го направи. Беше роден и израсъл два града по-нататък, родителите му още живееха там, а той се беше върнал да се пенсионира. Не пожела да се запознаем. Съществуването ми не беше нищо повече от неудобство и всичките ми фантазии, които си бях градила в детството, умряха в онзи ден. — О, боже, това прозвуча толкова поетично и патетично, а най-лошото, по възглавницата започнаха да се стичат сълзи. — Може ли да съм толкова глупава? Да плача за баща, който никога не е бил и не е искал да бъде до мен.

— Плачете, защото това е трагедия.

— Не е никаква трагедия по никакъв начин.

— Но е ваша трагедия. — Той измъкна една кърпичка от кутията на нощното шкафче и ѝ я подаде.

— Благодаря. — Хана попи лицето си и затвори очи, за да не се налага да го гледа.

Гейбриъл Прескот беше интересен мъж. Гласът му звучеше толкова познато, но не можеше да си спомни откъде... Само да можеше да се съсредоточи достатъчно...

След което заспа.

Гейбриъл се изправи с пъшкане и я погледна. Предполагаше, че историята е истинска. Точно това беше интересното — че тя не лъжеше и не мамеше. Нямаше никакви пороци, освен склонността да събира пари по нечестен начин. О, и да убива пациентите си.

Като се наведе по-близо, той се заслуша в дишането ѝ. Сложи ръка на рамото ѝ и я обърна по гръб. Болкоуспокоителното я беше отпуснало и замаяло. Той се подпря на патерицата си и закуцука към раницата, която тя пазеше толкова ревностно. Занесе я в дневната и изсипа съдържанието ѝ на масичката за кафе.

От прага на главната спалня Даниел попита:

— Намираш ли нещо интересно?

— Засега не. — Гейбриъл му хвърли остър поглед. — Ти успя ли да подремнеш?

— Алармата ми току-що се изключи. Трябва да изпиеш лекарствата си след петнайсет минути. — Даниел се приближи и разгледа безбройните дреболии, които Хана носеше. — Трябва да е бойскаут. Винаги е подготвена.

Втори чифт износени дънки, три чифта бикини, пет чифта чорапи, канап, лепенки, малки ножички, манерка.

— С какво е пълна? — поинтересува се Даниел.

Гейбриъл разви капачката и подуши предпазливо.

— Вода.

Бинтове, кутийка генеричен антибиотик на мехлем, дълъг, остър нож — Гейбриъл го подаде на Даниел.

— Нека стои по-далеч от ръцете ѝ.

Една износена, омекнала обувка за тенис.

Гейбриъл я вдигна и погледна към Даниел, после пъкна ръка в нея. Подплатата на стъпалото беше на топчета и изтъркана, и когато я натисна, усети отдолу очертанията на нещо. Дръпна подплатата и откри картата на Ханината сметка, същата, която беше измъкнала от онзи банкер — идиот в Бекет, Масачузетс.

— Какво мислиш?

— Върни я на мястото ѝ — каза Даниел веднага. — Ако избяга...

— Ще можем да я проследим. Така е. — Той я пъкна на предишното ѝ място, сложи отгоре стелката и с това разследването приключи.

Малък, евтин бележник и химикалка бяха пъхнати в един външен джоб на раницата.

Гейбриъл го прелисти. Беше празен. В него имаше само сватбена снимка, скъсана така, че младоженецът не се виждаше, оставяйки само младата госпожа Манли — лицето ѝ грееше от надежда и щастие.

Гейбриъл затвори очи от болка.

— Бих казал, че колекционира сувенири от убийствата си, освен ако няма нещо от някого другиго.

Сякаш го бяха ритнали по кокалчето, Гейбриъл се обади:

— Семейство Дресер ексхумираха тялото на стария господин Дресер и се установи, че е умрял единствено от старост.

— Знам. С изключение на онзи запис, госпожица Хана Грей е чиста. — Даниел обърна раницата с хастара навън и го опипа внимателно.

Нямаше нищо, което да дава информация за това къде е или как да се стигне до изгубеното състояние на Манли.

Даниел оправи раницата.

— Ще звънеш ли на брат си Карик да му кажеш, че си я хванал?

— Не. Ще попита дали разполагам с кода и защо не, а когато му кажа, че съм бил прострелян, ще побеснее от безсилие.

— Май си малко скептичен по отношение на брат си. — Гласът на Даниел беше напълно неутрален, което в този случай изразяваше всичко, което Гейбриъл трябваше да знае.

— Той е просто момче. — Гейбриъл му подаде канапа и лепенките.

— На двайсет и седем е. Ти какъв беше на тази възраст? Колко неща работеше? Колко милиона беше направил? — изстрелваше един след друг въпросите Даниел, сякаш не можеше повече да мълчи.

— Той пък е имал други изпитания.

— Всичките ти останали братя са се сблъскали с изпитания за това, че са били незаконни, нямали са баща, но са се научили да бъдат мъже в свят, който не гали с перце. Карат ме да се гордея, че съм мъж. Имат морал и самоуважение, имат съпруги, които ги обожават и които те обожават.

Този вид откровеност беше нещо, което би могло да дойде само от един шофьор и бодигард, който в същото време ти е и приятел. Така

че Гейбриъл игнорира подхвърлената критика за Карик и се съсредоточи върху фразата за другите синове на Натан Манли.

— Страхотни са, нали?

— Да, и да ви видя събрани заедно през лятото, дошли с целите си семейства — господин Роберто от Италия, господин Мак от изток и господин Дев от Южна Каролина — ами... това наистина ме зарадва. Това си искал винаги, откакто те познавам — да намериш кръвните си братя и да се сближиш с тях.

Спомняйки си пикника на четвърти юли в ранчото му и колко много се бяха забавлявали, Гейбриъл се отпусна.

— Бяхме като едно голямо, шумно, весело семейство.

— Не като. *Наистина* бяхте и сте семейство. — Даниел погледна в лицето му. — А къде беше господин Карик?

— Той беше... зает. — Което беше кодът за „незаинтересован“.

— Хм.

Даниел беше прав. Карик не беше дете, макар че Гейбриъл мислеше за него по този начин. Младежът ходеше по клубове, мотаеше се със знаменитости, единствените му приходи явно идваха от интервютата за смъртта на майка му, а това показваше отвратителна безсърдечност.

Гейбриъл го знаеше, но... Карик все пак бе негов *брат*. С най-уверения си тон той произнесе:

— Ще кажа на Карик какво става, когато разполагам с всички отговори.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Гейбриъл се събуди от ярката дневна светлина с термометър в ухото и от гласа на д-р Белота, който прогърмя:

— Прескот, ти си най-големият късметлия, когото познавам.

Гейбриъл отвори очи.

— Бях, преди да цъфнеш тук.

Дийн Белота се разсмя.

— Бих казал, че си кисел, защото се възстановяваш, но в последно време си непрестанно кисел.

Даниел също се разсмя.

На Гейбриъл, обаче, не му беше весело.

Хана, застанала зад таблата на леглото, каза:

— Господа, разстройват пациента.

От хладното смърчане тримата мъже потиснаха смеха си и той премина в кашлица.

Хана. Хана беше тук.

Гейбриъл се надигна до седнало положение и се обърна да я погледне.

Тя стоеше облечена в неговата пижама и халат, държеше куп възглавници, и гледаше свирепо. Беше бледа, устата ѝ беше напрегната, очите — потънали в сянка.

Въпреки всичко му се усмихна успокояващо и се наведе над матрака, подпъхвайки възглавниците зад гърба му.

— Д-р Белота е тук да ви прегледа, но температурата ви е нормална, цветът ви е добър. Сигурна съм, че това е по-скоро формалност.

— За бога, Грейс — промърмори Гейбриъл, — седнете, преди да сте паднала на пода.

При тези думи тя побледня още повече. Наведе се още и каза:

— Добре съм.

Д-р Белота я хвана под ръка.

— Така става, когато не слушате доктора си. Казах ви да не ставате.

Гейбриъл направи гримаса от болка, но се изви настрани.

— Сложете я да легне тук.

— Добре съм — повтори Хана.

Никой не обърна внимание.

Даниел сложи една възглавница.

Д-р Белота я настани на леглото.

Всички наблюдаваха проснатото ѝ тяло със загриженост.

— *Добре* съм! — сопна се тя.

— Оставете ме аз да преценя това. — Д-р Белота измери пулса ѝ, кръвното налягане и температурата. Прегледа зениците ѝ и прислуша белите дробове. Накрая разви бинта на китката ѝ и погледна; присви вежди. Хвърли многозначителен поглед на Гейбриъл.

Гейбриъл кимна.

— Права сте, Грейс — каза д-р Белота. — Добре сте.

— Казах ви. — Тя понечи да стане.

Д-р Белота я натисна надолу.

— С изключение на това, че страдате от изтощение и недोхранване; ще изпратя пластичен хирург да погледне тази китка. Ще са нужни шевове, антибиотици, болкоуспокоителни, да не споменаваме пълния режим на легло и хранене три пъти дневно.

Тя се опита да възрази.

Д-р Белота заговори над нея:

— Плюс няколко междинни закуски.

Даниел се измъкна от стаята и се върна с поднос с две димящи купи.

— Мислех да ви сервирам, след като докторът си тръгне, но нека е сега.

Гледаше го как подрежда храната.

— Създадох ви допълнителна работа.

— Това са пилешко и кнедли.

Тя вдъхна богатия аромат на хляб с босилек и лицето ѝ порозовя.

Гейбриъл можеше да се закълне, че е бягала, че е гладувала. И макар да знаеше, че заслужава всички злочестини, които са я сполетели, не можеше да не изпитва състрадание.

— Не се безпокойте, госпожице Грейс. — Даниел сложи лъжица в ръката ѝ. — Докато сте тук това дали ще се грижа за един, или двама инвалиди, не променя много нещата.

— Точно тук ли? — Тя се засмя слабо и сръбна първата лъжица. Очите ѝ се притвориха от удоволствие. — Имате предвид в този апартамент?

С хумор и почти недоловими палави искрици в очите Даниел каза:

— Ако се намирахте от другата страна на тази голяма дневна, щеше да е притеснително, но тъй като ще споделяте тази спалня с господин Прескот, ще мога да държа и двама ви под око.

Гейбриъл му хвърли признателен поглед. Даниел беше зъл гений. Сега тя беше закотвена към неговото легло. С Даниел за охрана срещу всякакви смъртоносни „инциденти“, принудителната интимност на двама души в една спалня и малко изкусно използвано ласкателство от негова страна, тя скоро щеше да му каже онова, което той искаше да знае.

Тя хвърли ужасен поглед на Гейбриъл.

— Не, аз... аз не мога да спя при господин Прескот!

— Вижте, госпожице Грейс. — Гласът на Даниел прогърмя успокояващо. — При положение че и двамата сте толкова зле пострадали, никой няма да си помисли, че може да става дума за някакво хоризонтално танго. Ха, господин Прескот е прекалено слаб дори да изтананика един тон.

— Даниел — изръмжа заплашително Гейбриъл.

Бледото лице на Хана порозовя.

— Даниел, нали няма да ми давате по двацет блюда на ден?

— Три пъти и две закуски — преди обяд и следобед — обади се д-р Белота.

— Даниел *не* готви. Той взема храна за вкъщи — обясни Гейбриъл.

— Понеже това ще продължи известно време, мисля да се обадя на някоя от онези фирми, които доставят храна по домовете. — Даниел се насочи към вратата. — По този начин можем да контролираме храната.

— Добър план — одобри го Гейбриъл. Те тримата затваряха вратата на Ханиния затвор.

Тя се намръщи и се опита да прозвучи авторитетно — малко трудно, при положение че ядеше.

— Трябва да се върна на работното си място в „Уол Март“.

— Можете да се грижите за Гейбриъл, след като се оправите — каза д-р Белота.

— Той също ще се оправи. — Тя погледна надолу, изненадана, когато лъжицата ѝ изтропа в празната купа.

Д-р Белота взе подноса, после изтръска в ръка таблетките и ѝ ги подаде с чаша вода.

— Това е прострелна рана. Няма да съм във форма поне още шест месеца — увери я Гейбриъл.

Сякаш това оправяше всичко, д-р Белота избърса ножицата си и каза:

— Гейбриъл, нека видим онзи крак, за да се уверим, че глупостта да се прибереш у дома не е влошила нещата дотам, че да те събори за много повече от шест месеца. — Той се зае да реже превръзката и докато почисти раната, докато я превърже наново и нахока Гейбриъл, че е напуснал болницата... Хана беше заспала. Не задремала, а дълбоко заспала с ръка, подпъхната под бузата и леко разтворени устни, като дете.

Д-р Белота отново измери пулса ѝ и с фамилиарност, резултат от дълго познанство, каза:

— Надявам се да знаеш какво правиш, Гейбриъл Прескот, държейки тази жена за зложница.

— Преди да дойде тук е живяла в приют. Със сигурност това тук е по-добро място.

Д-р Белота продължи, сякаш Гейбриъл не беше казал нищо.

— Била е медицинска сестра, никакво съмнение. Защо ѝ е да лъже, нямам представа, но не е добре.

— Спя леко. Не може да се обърне, без да я усетя.

— Ти ли спиш леко? Направо те нямаше, когато... ох — д-р Белота въздъхна. — Обещай ми да се откажеш от болкоуспокоителните.

— Обещавам.

— Ти си глупак, но тъй като продължаваш да си пиеш антибиотика, ще се оправиш — кимна д-р Белота. — Ще изпратя д-р

Холуей днес следобед, за да се заеме с китката ѝ, а утре ще дойда да ви прегледам двамата.

— Ще те очакваме. Няма нещо, което да обичам повече от това някой тип с ръце като кебапчета да бърника в отворената ми рана.

— Можеше да бъде и по-зле. Можеше да е нещо с простатата — д-р Белота прозвуча доста весело, но се намръщи, докато затваряше чантата си.

— Дийн, знам какво правя. — Гейбриъл се отпусна на възглавницата. — Нали си чувал поговорката: „Дръж приятелите си близко, а враговете — още по-близо“? Така че я държа близко.

— Каква е тя — приятел или враг?

Гейбриъл се усмихна горчиво.

— По-лоша и от враг. Стара любовница — но още не съм приключил с нея.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Когато се събуди, Хана се протегна лениво; имаше чувството, че може да прекара целия ден в четене на нещо забавно и гледане на бейзбол.

Беше неделя, нали?

Без да бърза, тя отвори очи — Гейбриъл я гледаше.

Мигновено се събуди напълно, застина неподвижно като заек под погледа на лъв.

— Здравейте.

Страхотно начало за разговор.

— Изглеждате по-добре. — Той се подпря на лакът и се наведе, нарушавайки за пореден път личното ѝ пространство.

— Благодаря, така предполагам и аз. — Издърпа завивката нагоре до брадичката си и седна.

Изгледа го обидено, когато той се излегна в нейната половина на леглото.

— Нищо не може да се види — напомни ѝ той. — Облечена сте в моята пижама. А тя е скучна.

— Точно така. — Не я гледаше обаче с поглед, който да потвърждава, че пижамата е скучна.

— Освен това ако съм имал намерение да лудувам, хъркането би ме отказало.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Значи сте чувствителна душа.

— Не мисля така, но жените обикновено не спят, докато са в леглото ми, затова не знам със сигурност. — Той се засмя.

Но вероятно беше истина.

— Наистина сте досадник. Освен това си идете във вашата половина от леглото! — Тя го блъсна в гърдите със здравата си ръка.

Той се прекатури, като не преставаше да се смее, и когато тя посегна да го плесне хубавичко за назидание, той хвана ръката ѝ.

Раздразнението ѝ се стопи.

Неговото веселие изчезна.

Докато се гледаха един друг, дъхът ѝ заседна в гърлото и тя почувства нещо, което не беше чувствала от... ами, от преди година на Хелюин. Споменът за Трент и партито, и онзи магичен танц я накараха да отдръпне ръката си.

— Аз... трябва да... използвам тоалетната. — Тя се плъзна от леглото, без да откъсва очи от Гейбриъл.

Защото той не откъсваше очи от нея, дори когато тя се обърна и забърза към банята. Знаеше, защото усещаше погледа му.

Хана затвори вратата след себе си. Заклучи, макар да не знаеше защо. Той сигурно имаше ключ. По пък от друга страна не даваше признаци, че под каквото и да е предлог би се присъединил под душа. Тя вярваше в излъчването на послания, а това послание беше „не“.

Хана се погрижи за най-неотложните проблеми, после видя чифт нови всекидневни дамски панталонки в сив цвят и спортна блузка в метличиносиньо, оставени на плата до мивката. Върху дрехите бяха сложени полиетиленова торбичка, точният размер, за да обвие китката ѝ и тънко ластиче.

А може би Гейбриъл се опитваше да ѝ изпрати послание?

Тя се погледна в огледалото.

Може би беше така. Спеше от дни, ставаше само да яде и да си измие зъбите, а сега изглеждаше като истински Рип Ван Уинкъл^[1], само че без брадата.

Тя пусна душа, покри превръзката си и влезе в голямата душ-кабина.

Беше страхотно. Дори повече от страхотно с тези прекрасни струи, които я обливаха на правилните, а също и на погрешните места, тази дъждовна буря, която се изсипваше над главата ѝ и дузината различни шампоани и сапуни.

За първи път от година се чувстваше на себе си. Не беше изтощена. Не беше гладна. Не беше уплашена. Тя беше Хана Грей, стоеше тук в душ-кабината на Гейбриъл Прескот, когато осъзна, че трябва да измисли да направи нещо друго, освен да бяга.

Не можеше вечно да кръстосва цяла Америка. Дори Карик да не я намереше, тя щеше бавно да се съсипе като човек, преследван от страх и мъка, бягащ вечно и отиващ заникъде. Трябваше да си състави план. Да направи нещо, което да сложи край на тази лудост.

Трябваше да отиде при ченгетата или федералните, или... при някого.

Тя си пое дълга глътка наситен с пара въздух.

Да, щеше да го направи. Но първо щеше да се наслади на душа — помириса всички шампоани и избра горчив портокал — и се подготви да се отпусне в обятията на лукса. Дори досадната превръзка не можеше да намали удоволствието, когато се сапунисваше и търкаше, изпълнена с блаженство.

Една мисъл наруши спокойствието ѝ.

Как щеше да се справи с неловкото чувство за близост, което изпитваше към Гейбриъл? Три дни, откак спеше с този мъж. В редките случаи, когато се събудеше, той винаги се суетеше и лично ѝ пъхаше храна в устата, сякаш беше орел, а тя неговото орле. Не го *познаваше*, но в същото време... миналата нощ някакъв инстинкт я накара да осъзнае. Лежеше на една страна, с гръб към него, притисната към неговото тяло, а ръката му се беше обвила около нея. Дишаше дълбоко, сякаш спеше, но в същото време тя усети нещо твърдо да я притиска отзад.

Знаеше, че мъжете получават неволни ерекции през нощта. Но тя беше в неговата пижама, а той беше навлякъл бельо и тениска, така че двамата бяха напълно облечени. Освен това никога не я бе докосвал интимно; нямаше никакви намеци за сексуален тормоз. Обаче тази ерекция я накара да осъзнае няколко неща, които непрекъснато бе игнорирала.

Той беше силен, здрав, нормален мъж със силни, здрави, нормални апетити, които никаква рана не би могла да възпрепятства.

Тя беше силна, здрава, нормална жена със силни, здрави, нормални апетити, които, казано честно, никога досега не бяха задоволявани. Не че се бе опитвала много усърдно, след гимназията и колежа мъжете бяха разочарование, и докато батериите можеха да задоволят основните нужди, то имаше да се желае много по отношение на обичта и ласките след това.

И макар с Гейбриъл да не ги свързваше нищо, освен това, че ги бяха простреляли, все пак те споделяха това неясно, сексуално чувство, което се влачеше като излъскана верига между тях.

Беше нещо, с което трябваше да се справи. Само дето не знаеше как.

Когато най-накрая излезе изпод душа, чу, че Гейбриъл говори с някого. Никой не му отговори, затова предположи, че е по телефона.

Избърса се и се облече, после откряна вратата и остана да слуша, не думите, защото това би било подслушване, а ласкавия, шеговит тон, който накара сърцето ѝ да се свие от завист. Когато разговорът му приключи, тя влезе в стаята.

— Вие имате семейство.

Той погледна стреснато; после се дръпна и тя осъзна, че макар не нарочно, бе нахлула в личния му свят.

След това той отново се отпусна на купчината възглавници отзад.

— Имам три сестри, от приемното ми семейство. Това беше Пепър, по някакъв начин е разбрала, че са ме простреляли. — Устата му се изви мрачно.

Хана пристъпи към него.

— Не се е зарадвала.

— Прочете ми едно конско.

Когато казваше нещо такова, тя можеше да долови тексаския му акцент.

— Казах ѝ да не съобщава на другите две, но предполагам, че е твърде късно за това. Сега ще започнат да ми звънят. — Той се намръщи. — Не обичам, когато ми викат.

— Можехте да им се обадите. — Хана се приближи още към него. — Нали разбирате, докато аз похърквах.

— Не исках да ви прекъсвам. Освен това ще започнат да ми повтарят, че трябва да се заема с по-безопасна работа.

Хана отвори уста да попита какво всъщност работеше.

Но той не ѝ даде шанс.

— Проблемът е, че се страхуват да не ме изгубят отново.

— Отново? — Това беше интересно. Хана застана права до леглото.

— Помните ли, когато ви казах, че Прескот са ме взели, когато съм бил единайсетгодишен? Господин Прескот беше министър.

— Израснали сте в семейство на министър? — Хана си помисли за всичките си подозрения във връзка с него и се запита дали това означава, че трябва да изостави подозренията си, или да ги остави да се потвърдят.

— Взеха ме от едно малко тексаско градче. Да. Съпругата му ме занесе у тях като малко изгубено коте и обяви, че ще ме задържат. И го направиха, което предизвика голям скандал в градчето. Полумексиканец, полу един бог знае какъв, но целият проблем беше в начина, по който ме описваха големите стари клюки. — Гейбриъл явно не понасяше старите клюки. Личеше си от начина, по който устните му — обикновено пълни и подканящи — се стиснаха и тъгълчетата им увиснаха надолу.

— Какъв проблем?

— Бях с неизвестен произход. Прекарах първата част от живота си в социални домове, знаейки, че никой не ме иска и знаейки защо: защото по цял ден плачех от яд, а нощем плачех от кошмари.

Кошмари. Искаше ѝ се да попита... но не още. Не и докато той говори.

— После Прескот ме прибраха и аз най-после имах дом. Когато плачех от яд, те ме дръпваха настрана, докато се успокоя. Когато плачех нощем, идваха и ме държаха. Говореха ми... господин и госпожа Прескот ми казаха, че Бог винаги ще бъде с мен и че когато имам кошмари, мога да се помоля и Бог ще ме успокои. Казаха ми, че Бог ме обича колкото и белите деца, които живеят в голямата им къща с родителите си, които са женени, казаха ми да се огледам. Попитаха ме дали мисля, че тези деца, които имат родители, които ги натискат да са най-добри в бейзбола или гимнастиката са щастливи. Дали децата, чиито родители са разведени, са щастливи. Дали тези, които се забавляваха като ми се подиграват, че съм никой, всъщност мислят, че са по-добри от мен и дали не компенсират нещо с това. — Гейбриъл се засмя. — Господин Прескот каза това със сериозно изражение, а госпожа Прескот го смъмри; той каза, че не разбирам какво имал предвид, но аз го уверих, че разбирам.

— Еха. — Хана се опита да сдържи смеха си.

— Вярно е. Той ме погледна, а после ми каза, че понякога да кажеш истината не означава, че трябва да кажеш всичко, което знаеш. — Гейбриъл се засмя отново. — Тогава осъзнах, че му харесва да съм там. Имаше три дъщери и съпруга. Аз бях другият мъж. Водеше ме на лов, научи ме да стрелям. Вземаше ме, когато отиваше да купува подаръци на съпругата си. Влачеше ме със себе си в църквата при

другите мъже. Понякога ми доскучаваше, но накрая знаех, че е било страхотно. Принадлежах към нещо.

— Това е страхотно.

— Докато не навърших тринайсет. — Внезапна сянка на болка го накара да пребледнее, но Хана не мислеше, че се дължи на раната. — Господин и госпожа Прескот бяха убити.

— Убити? — Не се бе шокирала да чуе, че е бил в приемен дом. Той имаше самонадеяността на мъж, който е разчитал на себе си през целия си живот. Но това...

— Защо?

Очите му се притвориха, сякаш се беше изморил, и тя почувства внезапна вина. Раните му бяха толкова по-лоши от нейните, а тя сега се чувстваше силна. По най-егоистичен начин го държеше буден и го караше да говори.

— Ще ви кажа — произнесе той. — Ако вечеряте с мен тази вечер, ще ви разкажа цялата история.

— Че с кого друго да вечерям? Искам да кажа, затворени сме двамата в този апартамент...

Той я изгледа изпод тежките си клепачи и тя осъзна — той нямаше предвид вечеря. Имаше предвид *вечеря*.

Тя седна мълчаливо. Беше размахал привлекателно стръвта, но опитът я бе научил, че зад кукичката винаги се крие въдица. В този случай тя знаеше отлично каква е въдицата... и все пак стръвта беше толкова, толкова привлекателна. Пое си бавно въздух, възнамеряваща да каже правилното нещо, да каже „не“, да държи тези взаимоотношения на безопасно разстояние. Вместо това обаче изтърси:

— Ще ми бъде приятно да вечерям с вас.

[1] Герой от едноименния роман на У. Ървинг, който се събудил след 20 години сън. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Хана имаше среща.

Тя се премести в стаята, където беше спала първия път и сега стоеше, подпряла длани на студения гранитен плот в банята. Погледна в огледалото блесналите си очи и си каза да се успокои. Беше само среща, а тя бе толкова глупава да се вълнува, особено, при положение че спеше с мъжа, с когото се срещаше.

Окей, фактически тя *само* спеше до него, нищо повече.

Но го желаше, той също я желаше и точно сега тя балансираше по острието на бръснача между възторг и страх, между надеждата, че ще правят любов и увереността, че ако правят, ще трябва да плати някаква цена.

Тя вдигна четката и я прокара през косата си, искаше ѝ се да е отново руса, искаше ѝ се да е с модерна прическа, китката да не я боли... Пусна четката на плота.

Раната я болеше през цялото време, а когато извъртеше ръка, я пронизваше остро. Независимо от всичко се отказа да пие нещо по-силно от аспирин. Не сега. Не тази вечер. Тази вечер се нуждаеше от всичкия си ум и съобразителност.

Гейбриъл Прескот беше силен мъж, със силни апетити и личностно присъствие, което впечатляваше дори когато мълчеше. Ако се поддадеше на импулса да прави секс, беше повече от сигурна, че ще е преживяване, което ще разтърси всичко, което е вярвала и жадувала — и не непременно по добър начин. А като се свържеха физическата и емоционална бъркотия с юридическите ѝ проблеми — и ето ти беда.

Тя сложи бърз, лек грим.

Но пък го желаше.

И на последно място: искаше да чуе останалата част от историята.

Облече се в пижамата на Гейбриъл, напъха се в хавлиения халат, който Даниел ѝ бе донесъл, завъртя се пред огледалото и въздъхна. Пижамата беше прекалено голяма. Светлозелен, торбест и дълъг до

прасците, халатът не беше с хубава кройка. Но нямаше какво друго да облече, така че...

Насочи се към спалнята. И застина.

Вратата към дневната беше затворена. Но някой беше влизал, може би някоя огромна афроамериканска вълшебница, тъй като на леглото бе оставена рокля, и то не каква да е рокля. А от тези, които носеха моделите на филмовите премиери.

Тя я вдигна с благоговение и я задържа пред себе си. Падаше до глезените ѝ — дълга, гладка завеса червена коприна с копринени презрамки и дълбоко изрязан гръб. Едната страна на тясната пола, беше цепната до бедрото. Тя никога не бе притежавала нещо подобно в живота си и отчаяно искаше да ѝ стане.

С бързо движение я пусна на леглото и съблече пижамата и халата. Взе роклята, пхна се в нея и я повдигна нагоре. Коприната се плъзна по бедрата ѝ, по хълбоците и гърдите. Провря ръце под презрамките.

Ставаше ѝ. Сякаш някой ѝ беше вземал мярка.

Спомни си внезапно начина, по който Гейбриъл я гледаше, и си помисли, че наистина го е направил. Беше преценил размера ѝ на око и с ръце, докато бяха спали заедно. Беше мъж, който знаеше прекалено много за жените.

Хана отиде до тоалетната масичка. Плъзна се, всъщност, защото в тази рокля се движеше по различен начин, цялата плавност и изящество, и когато го правеше, кракът ѝ се подаваше през коприната през дръзкия процеп, секси покана за всеки мъж, който я види.

За Гейбриъл.

Фигурата в огледалото на тоалетката изглеждаше висока и стройна. Тънката коприна обгръщаше гърдите и хълбоците ѝ, а когато се обърна и погледна, видя, че обвива задника ѝ любовно като ръце на мъж. Деколтетото на гърба беше дълбоко изрязано, презрамките прилепваха към раменете ѝ. Роклята беше направо великолепна — и направо плачеше за бельо.

Тя погледна към леглото.

На пода бяха паднали красиви, миниатюрни гащички.

Но нямаше подходящ сутиен.

Вдигна гащичките и ги огледа отпред и отзад. Би могла да ги определи като дързък стринг.

— Как бих могла да пропусна такова нещо? — запита се тя саркастично.

Празната стая не отговори, така че ги обу.

Огледа се в огледалото, после потърси сutiен. Не, нямаше такъв. Зърната й... личаха под роклята.

Като използва фуркетите, които намери в една кутия върху тоалетката, тя събра косата си и я вдигна небрежно нагоре.

На пода до леглото стояха обувки, червени, с ниски токчета. Ставаха й, но изпита перверзно удоволствие, разбирайки, че са малко тесни.

Така че господин Гейбриъл Прескот не беше уцелил точно всичко.

Леко почукване по вратата я накара да подскочи.

— Да?

— Госпожице Грейс, ще си тръгна вечерта, но ако желаете да дойдете да вечеряте с господин Гейбриъл, ще ви сервирам на маса до прозореца — информира я Даниел.

— Добре. Благодаря ви.

Пауза. След което той попита:

— По мярка ли ви е всичко? Харесва ли ви?

— Да, става ми и ми харесва. Вие ли го избрахте?

— Не. — Даниел се ухили. — Не съм аз. Господин Гейбриъл знаеше точно какво иска. Аз просто трябваше да го намеря.

Разбира се. Знаеше го още преди да попита.

Тя изчака смутена още няколко минути, после отиде — не, плъзна се — до вратата. Отвори я и влезе в дневната.

Осветлението беше слабо. Музиката беше бавен джаз. Застланата с бяла покривка маса се намиреше до прозореца. Гейбриъл палеше свещите върху масата.

Силуетът му бе очертан на фона на нощта, силно тяло на мъж в тъмен костюм и вратовръзка, и за миг толкова силно й заприлича на Трент Сансуси, че очите й се насълзиха. После той се огледа и се изправи, и отново беше Гейбриъл Прескот.

— Боже мой — прошепна той. — Боже мой. — Вие сте ходещ и говорещ сбъднат сън.

Тя се изчерви от начина, по който я гледаше.

— От роклята е.

— Съвсем определено не е от роклята. — Дрезгавият му глас беше съблазнителен.

— Ами, не е и от белъто — смотоледи тя.

— Какво?

— Нищо. — Тя тръгна — не, плъзна се — и застана до него. — Наистина се дължи на роклята. Прави ме по-висока, по-стройна и по... — Тя махна с ръка. — Просто нещо повече!

— Не. Дължи се на вас. — Като се наведе, той сложи целувка върху челото ѝ. — Определено се дължи на вас.

Това бе всичко, но то я накара да се почувства замаяна и флиртуваща. Слава богу, че неудобните обувки щяха да я държат трезва, иначе току-виж му се хвърлила веднага.

— Вие също изглеждате добре.

— Благодаря. Това не е толкова удобно, колкото пижамата ми, но е малко по-официално. — Той дръпна един от столовете около масата. — Докторът не ни позволява да прием вино, но ще ни позволи да пийнем студен чай. — След което направи физиономия.

Тя се засмя.

— А Даниел ни донесе фантастична вечеря от „Кафе Ани“. Да ѝ се насладим, докато е топла.

Хана се отпусна в стола и под прикритието на масата се освободи от обувките си.

Гейбриъл се настани отсреща. Вдигна първите два похлупака от блюдата и като посочи към списъка до лакътя му, ѝ каза:

— За аперитив имаме терин от черен боб с козе сирене и салатата от сурово сушена риба тон с печено цвекло и цикория.

Лъхна я мирис на пикантна храна и за първи път от година усети апетит.

Той вдигна следващите капаци.

— За основно имаме добре изпечени на скара скариди с картофено-сиренена енчилада, изпечени на дървени въглища агнешки котлети с черни маслини и мента, и печено филе миньон с пушен чедър и царевични зърна със зелено чили.

Всяко плато представляваше изкусителен шедьовър от цветове и текстури, и стомахът ѝ изкъркори.

Той посочи към последните три капача, сложени на масичката за кафе.

— А за десерт...

Хана го прекъсна със смях:

— Кой ще изяде всичко това?

— Не знаех какво ще предпочетете. — Изглеждаше объркан и тържествен. — Не исках да останете гладна.

Приглушената светлина рисуваше сенки в трапчинките на бузите му и точно под веждите. Светлината от свещите танцуваше по кичурите на лъскавата му черна коса. Устните му изглеждаха меки, очите му бяха завладяващи, но онова, което наистина привлече вниманието ѝ, бяха ръцете му: големи, талантиливи, ловки, с дълги пръсти, които намазаха масло върху една франзела и ѝ я подадоха.

— Не мисля, че мога да остана гладна — каза тя тихо.

Усмивката му обещаваше храна и още толкова много...

Хранеха се бавно, наслаждавайки се на богатия микс от аромати, разговорът им беше несвързан, въртеше се около трафика в Хюстън, пазаруването в Галерията и отличните ресторанти в този район. И все пак те казваха едно, а имаха предвид друго, разменяха баналности и чакаха. Чакаха напрежението между тях да се увеличи.

Когато задоволиха апетита си, Гейбриъл се пресегна през масата и хвана ръката ѝ; докосването му беше топло и настоятелно. Прокара пръстите си по нейните.

— Да се преместим на дивана.

Тя го погледна в очите. Те мамеха като изумрудни, загадъчни и обещаващи. Дали си даваше сметка, че може да я съблазни с усмивка, с поглед?

Разбира се. Беше от онези мъже, от които трябваше да се страхува: богати, влиятелни, безскрупулни. Като Карик Манли.

При тази мисъл тя трепна и издърпа ръката си.

— Какво не е наред? — попита Гейбриъл.

Не, все пак Гейбриъл беше съвсем различен. Не беше красив като филмова звезда. Не парадираше с богатството и чара си, за да впечатли. Чертите му бяха строги, като непроницаемите каменни надгробни плочи, издълбани от майте много отдавна. Той рядко се усмихваше. Рядко се мръщеше. Емоциите му, когато ги показваше, проблясваха в очите и думите му. Беше мъж с дълбочина, която тя нямаше търпение да измери.

Не, той нямаше нищо общо с Карик Манли.

— Може би трябва да проверим дали Даниел ни е донесъл десерта?

Тя свали салфетката и се изправи, усещайки за пореден път как погледът на Гейбриъл се спуска и гали очертанията на тялото ѝ. Караше я да се чувства сякаш е съвсем естествено да е облечена в тази рокля.

Отиде до дивана и се сви в ъгъла, съзнавайки, че бедрата ѝ се откриват от цепката на полата. Съзнаваше и едновременно с това изпитваше задоволство, защото Гейбриъл не можеше да отлепи поглед. Тя поглади меката кафява кожа на дивана и видя как той небрежно сваля самото и вратовръзката си, премятайки ги върху стола.

Бялата риза правеше кожата му да изглежда като препечена, а редицата копчета привлякоха погледа ѝ надолу към колана му.

— Ще донеса кафето — обяви той.

Хана го проследи как отива към кухнята. Харесваше ѝ телосложението му — мощни рамене, широк гръден кош и стегнат задник, който изглеждаше добре в панталон.

Той се върна с поднос, натоварен с термос от неръждаема стомана, захарница и сметана. Остави го на масата и когато тя понечи да се изтегли напред, ѝ направи знак да се облегне.

— Аз ще наля. Вие си стойте спокойно.

Спокойно? Изражението му не казваше „спокойно“. Устните му бяха стиснати, а очите му блестяха собственически; излъчваше жестокост и свирепост, като звяр, доволен, че е паднала в лапите му.

И ако беше умна, щеше да бъде предпазлива.

Вместо това тя се чувстваше така, сякаш след дълго, ужасно пътуване най-после се е прибрала у дома.

Той сервира десерта на масичката за кафе — тексаски орехов пай с ванилов сладолед и карамелизиран портокалов сос, сладко бананово тамале^[1] с карамелизиран ананас и кокосов сладолед и плато със сирена — и след като опита по хапка от всичко, тя не можеше да хапне нищо повече.

Защото искаше да го целуне, да го държи, но първо имаше някои неща, които трябваше да бъдат казани.

Така че го изгледа неохотно и му напомни:

— Обещахте, че ще ми разкажете за семейството си.

— Да. — Изглеждаше така, сякаш съжالياва за обещанието си, но не се отметна от уговорката. — Грозна история. Приемните ми родители бяха убити от един от видните жители на града. Организиран работата да изглежда сякаш са откраднали църковните фондове, изоставили са семейството си, избягали са през границата и са разбили умишлено колата си. Ченгетата се хванаха на това, или защото беше лесно и възбуждащо духовете, или защото кучият син, който ги уби, им беше платил. — Гейбриъл късаше всяка дума с усилие.

Прииска ѝ се да направи нещо за него, нещо, което поне малко ще го успокои. Пъхна ръката си в неговата.

Той стисна пръсти около нейните и ги задържа върху коляното си.

— Семейството беше разбито, всички ние бяхме разпратени в приемни семейства в различни части на страната. Само аз не останах. Бях ядосан. Точно както преди.

— И уплашен, точно както преди.

Той я погледна изумен.

— Кошмарите, спомняте ли си?

— Разбирате ме толкова добре.

Искаше ѝ се да го погали, но в същото време знаеше, че едва ли ще одраска повърхността на този сложен, многопластов мъж.

— Кошмарите... Сънувах ги, докато стоях по средата на натоварената автострада срещу бетонната бариера и плачех от страх, докато колите преминаваха. — Очите му бяха тъмно, тъмнозелени и гледаха към място, което тя не можеше да види.

Като се стараше да не мърда рязко, тя се премести по-близо до него.

— Защо сънувахте това?

Вниманието му се върна към нея и той произнесе пламенно:

— Защото това не беше сън. Когато бях на четири, майка ми ме изостави по средата на автострадата, и когато полицията ме намери, не исках да вървя. Казах, че мама ми е казала да стоя там. — Мъжът преживяваше отново страданията на момчето. — Трябваше да ме вземат насила.

Сълзи изпълниха очите на Хана и се търкулнаха по лицето ѝ.

— Съжالياвам. — Може би не беше сто процента здрава, защото обикновено не плачеше за случили се отдавна трагедии.

Той ѝ подаде носната си кърпичка. Тя се опита да попречи на грима си да не се разтече, опита се да се стегне.

— Съжалявам. Глупаво е, знам, но когато си помисля за онова ужасено момченце, просто... Сърцето ме заболява. — Гласът ѝ секна на последната дума.

Сълзите ѝ изглежда не го накараха да се почувства неловко. Вместо това той я гледаше внимателно, сякаш преценяваше искреността ѝ.

От този цинизъм сърцето я заболя още повече.

— Съжалявам. Глупаво беше — повтори тя.

— Всичко се оправи. — Той махна с ръка наоколо, сякаш да отвлече вниманието ѝ с великолепия изглед и кожените мебели, с личния си асансьор. — Както сама можете да видите.

— Майка ви... не се ли върна да ви потърси? — Гласът ѝ беше дрезгав от усилието.

— Новинарските канали съобщиха за инцидента, но... не. Малко вероятно е жена, която изоставя детето си на сред магистрала да се интересува от благополучието му. — Той се усмихна с горчиво презрение. — Никога не съм казвал на никого за майка ми и за кошмарите. Не знам защо го казах на вас.

Тя му се усмихна.

— Защото аз ви казах за моя баща, а никога не съм го казвала на никого. Защото двамата имаме много общо — и двамата е трябвало да превъзмогнем загубата на родители и да се изградим сами.

— Значи не си бърбим, защото имаме достатъчно смущаваща информация, с която можем да се изнудваме един друг?

Веселостта ѝ изчезна; понякога цинизмът му стигаше прекалено далече.

— Не — каза тя твърдо. — Не правим това, а споделяме един с друг, защото си вярваме.

— Така ли?

— Така изглежда.

— Тогава... — Гласът му прие топъл, дълбок, съблазняващ тон. — Надявам се, че ми се доверявате достатъчно, за да правите любов с мен.

Както го беше правил много пъти преди това, той хвана здравата ѝ китка със своята... но този път всичко беше различно. Бронзовата му

кожа гореше, зелените му очи излъчваха жар и той разтърка с палец кокалчетата ѝ, спотаен порив на желание. Вдигайки ръката ѝ към устните си, той я целуна, дъхът му беше топъл и миришеше на кафе.

Сърцето ѝ започна да бие лудо, тя се изчерви и се наведе към него.

Той обхвана тила ѝ и я целуна, бавно стапяне и сливане на устни, езици... и души. Другата му длан я погали по голата ръка, по рамото и после, сякаш беше напълно естествено, намери издутината на гърдта ѝ и притисна мекото хълмче в дланта си, хвана зърното между палеца и показалеца си. Изследва формата, разтърка плата над него, дразнейки я с подръпване и триене на коприната.

Дишането ѝ се учести, кръвта препусна във вените и някъде дълбоко в нея желанието, което изпитваше към него, премина в болка и нужда.

Като я целуваше, поддържайки тила ѝ в дланта си, той се изправи над нея, бутна я назад върху кушетката и тя отпусна глава на възглавницата. Коприната на роклята се вдигна към коленете ѝ.

Един от краката му беше на пода. Коляното на другия беше забил в кушетката до хълбока ѝ. Свободната му ръка докосна леко оголеното ѝ бедро и той промърмори срещу устните ѝ:

— Възбуждаш ме цяла вечер. Знаеш го, нали? — Внезапно беше преминал на „ти“.

— Ти избра роклята — напомни му тя.

Той се дръпна и се взря в лицето ѝ. Дланта му погали крака ѝ.

— Не е роклята — горещо произнесе той. — А ти самата. Толкова си силна, толкова упорита... като енигма. Искам да те познавам, да изровя всички истини за теб.

Тя си пое бързо въздух.

— Истините за мен са...

— Опасни? Като теб?

— Защо мислиш така? — Този човек я плашеше. Възбуждаше я. Когато я погледнеше, виждаше прекалено много. Страхуваше се, че е видял истината.

Караше я да иска да избяга... но и да изпитва нужда да остане.

— Защото си опасна за мен. — Пръстите му се огънаха на тила ѝ, масажираха я и едновременно с това я държаха на едно място.

Тялото му я държеше в затвор и въпреки всичко... този затвор беше хубав. Нямаше какво да се плаши от него. Като се пресегна, тя издърпа краищата на ризата му от колана и я разкопча бавно, без да бърза. Той чакаше, единственият знак за нетърпението му беше бързото повдигане и сваляне на гърдния му кош. Когато ризата увисна на раменете му, тя прокара длан по гърдите му, гладки, мускулести и силни.

— Толкова си красив — прошепна беззвучно.

Погледът му стана по-твърд, по-горещ, по-интензивен, магнит, който изискваше вниманието ѝ. Притисна коляното ѝ нагоре към гърба на дивана, отваряйки я.

Пръстите му обхванаха бедрото ѝ, после се плъзнаха към гащичките. Нейните малки, символични гащички. Дръпна ги настрана. Палецът му се плъзна по гънката.

Тя ахна, устните ѝ леко се разтвориха. Искаше ѝ се той да спре, искаше ѝ се да побърза, искаше ѝ се...

Докосването му я прониза като светкавица, горещо, бързо, намери я, нахлу в нея.

Шокирана, тя се изви.

— Вече си влажна. — Гласът му беше топъл и нисък, мека възбуда, която придружаваше останалото. — Цяла вечер гледам как гърдите ти се люлеят, как зърната ти се втвърдяват и се отпускат и се питам каква ли си отвътре. — Пръстът му се плъзна в нея отново. — Питам се дали ще ми отговориш както аз ти отговарям, с всяка фибра на тялото си, или всичко е било една преструвка, за да ме привлечеш в пламъка си.

Тя искаше да възрази. Защо я мисли за измамница? Как може да допусне подобно нещо?

Дали не виждаше прекалено много в душата ѝ? След това палецът му намери клитора ѝ. Неспособна да се отдръпне, тя изохка.

— Да — прошепна той. Разтърка я бавно, в нежни кръгове. Пръстът му излезе, след което хлътна още по-дълбоко.

Оргазмът я връхлетя, направи я сляпа за околната обстановка, за спомените ѝ, за всичко... освен за него. Докато я разтъркваше и събуждаше чувство след чувство, тя вече усещаше, че тялото му е върху нея, очите му я наблюдават, миризмата му я обгръща, че той е

вътре в нея. Принуждавайки, убеждавайки, неудържим, Гейбриъл беше всичко, което някога бе искала.

Гейбриъл беше неин.

Когато свърши и остана да лежи задъхана под него, осъзна няколко неща. Беше се плъзнал на дивана до нея, беше прехвърлил ръка около раменете ѝ и я притискаше към тялото си. Пръстите му продължаваха да влизат в нея и да излизат. А той я гледаше така, сякаш оргазмът ѝ беше негов.

— Това не беше преструвка — каза той. — Чувствам всеки удар на сърцето ти и всяко потрепване.

Тя едва дишаше, но успя да попита:

— Откъде да знам... че ти не си измамник?

С лениво движение той издърпа ръката си. Отпусна я на корема си, разкопча ципа на панталона си. И отново се изправи над нея. Взе ръката ѝ, сложи я на корема си и я плъзна надолу в боксерките.

Пръстите ѝ обхванаха ерекцията му. Беше горещ. Беше корав. Голям и възхитителен; и вътре в себе си тя усети избухващо с нова сила желание.

Лицето му над нея беше опънато.

— Когато те погледна, когато те докосна, когато съм с теб не мога да мисля за нищо друго, освен за това какво би било да съм в ръцете ти и да ти показвам...

— Какво?

— Цвета на удоволствието.

[1] Вид мексиканско ястие; зърнена каша, варена в бананови листа. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ

Гейбриъл задържа дъха си, докато Хана взе решението си.

Тя се изправи и тръгна към вратата на банята — и той осъзна, че тя няма намерение да става негова любовница.

Това беше хубаво. По някаква причина, която не можеше да разбере, той бе споделил с нея прекалено много неща за миналото си.

Освен ако не е била права — че му е казала всичките си тайни и че той се е почувствал в безопасност да сподели своите. Но от всичките приказки за това, че са преживели еднакви неща, че са изгубили родителите си и са се изградили сами като личности, онова, което го караше да се чувства спокоен, беше увереността, че тя ще влезе в затвора и няма да има нито времето, нито желанието да клюкарства за неговите кошмари. Защото щеше да е прекалено заета да изживява собствения си кошмар.

Беше лошо единствено това, че този факт го караше да се чувства като боклук, като гадняр, като предател, който се е опитал да съблазни жена, която не е искал да пожелае. Само като си я представеше в затвора, му се приискваше да я прекара през границата в Мексико, да ѝ даде някакви пари и да я остави на свобода — да вървят по дяволите и принципите, и брат му! Мисълта как тази сладка непорочност ще стои зад решетките предизвикваше болка в тялото и в мозъка му. Първия ден, в който я беше виждал, беше денят, в който бе изгубил ума си.

В този момент... Хана влезе през вратата на спалнята. И му кимна мълчаливо. Той осъзна — тя стоеше в главната спалня.

Дъхът му спря в гърлото. Той забрави всичките си скрупули. Единственото, което бе в състояние да вижда, единственото, за което можеше да мисли беше *Хана. Моя мечта. Моя любов.*

Закуцука към нея, погледът му се плъзна към гладката лъскавина на роклята ѝ, към блясъка на раменете, към опасните пламъчета в очите ѝ.

Тя отстъпи, за да му направи място да влезе и затвори вратата зад него. След което я заключи.

— С тази рана не би трябвало изобщо да правиш това — произнесе тя гърлено. — Така че — отивай в леглото.

Той се поколеба, хванат между желанието да доминира и желанието да бъде любен. Любовта взе превес и той тръгна към масата, подпря се на нея, свали обувките и чорапите си...

Тя се облегна на вратата, долепи длани към полираната повърхност.

— Можеш да свалиш всичко. — Тя вдигна превързаната си ръка. — Ще го направя вместо теб, но нали знаеш, китката ми...

Ризата му се плъзна с лекота от раменете. Той се почувства глупаво, когато затърси ципа си, чудейки се къде са се дянали обикновено уверените му движения. Явно се бяха изпарили под горещия поглед на широко отворените очи на тази сестра — сирена.

Когато се освободи от бельото си, очите ѝ се разшириха още повече.

— Това е... впечатляващо!

Той се ухили, поласкан въпреки желанието си.

— Превръзката на бедрото или ерекцията?

— Виждала съм къде по-големи превръзки от тази — увери го тя.

— Ами ти? Ти също си ранена. Трябва да легнеш заедно с мен в леглото. — Той отметна завивките и потупа гладките чаршафи.

За първи път от началото на вечерта тя беше несигурна. Клепките ѝ потрепваха над сините очи и тя облизваше непрекъснато устните си.

— Да. Предполагам, че трябва. — Тя се протегна и се заигра с усуканите презрамки на роклята.

Когато смъкна едната от рамото си, неговите колене се огънаха и той трябваше да седне на леглото.

При свалянето на втората от устните му се откъсна стенание.

Тя внимателно издърпа ръцете си. За един кратък миг копринената материя се задържа върху гърдите ѝ, след това се плъзна надолу до кръста и остана на хълбоците. Тя потрепери, което накара кръвното му налягане да скочи до тавана.

Роклята се свлече на пода.

Хана беше гола. Почти гола. С изключение на онова малко парче плат червена коприна, което някой дизайнер бе достатъчно коварен да

нарече бикини.

Беше гледал формата на зърната ѝ под тази прекрасна червена рокля. Бидейки от мъжете, които могат да вършат много неща едновременно, докато дрънкаше за кошмарите си той се бе питал за точната форма и цвят на зърната ѝ. Сега можеше да ги види, кръгли, прасковени на цвят, безупречни, същите тези зърна щръкнали върху две от най-хубавите гърди, които някога бе виждал.

За първи път, откакто куршумът бе разкъсал бедрото му, не чувстваше болка.

Наистина. Беше виждал Хана гола преди. Докато бяха в къщата „Балфур“ я беше виждал да се къпе, да се гримира, да си скубе веждите, което би трябвало да притъпи чувствителността му, защото нищо друго не може да отнеме тъй руменината на розата както отрязъкът реален живот.

Но не. Това не важеше при Хана. Беше виждал всичко това, искаше го и се чувстваше потиснат, че не може да го докосва, да го чувства, да го вдъхва, да го люби...

Сега осъзна истината. Разликата между това да я вижда на един компютърен монитор и да я вижда на живо спираше дъха, като да виждаш снимка на планини, а след това да видиш действителните зъбери.

А това малко копринено парченце плат придаваше на целия миг една особена пикантност.

Той си пое дълга глътка въздух, за да се успокои.

Но преди да е успял да отдаде дължимото внимание на гърдите ѝ, тя свали гащичките и се измъкна от тях. После тръгна към него.

Формата на тялото ѝ надминаваше красотата на роклята. Планините се превърнаха в цял национален парк.

Жената беше руса навсякъде.

А на него му се зави свят от недостиг на кислород.

Тя се наведе над него.

Той се отпусна.

Хана се усмихна, бавна, подканяща усмивка, която го накара да се пита кой кого съблазнява. С бавно движение той вдигна ръката си и я плъзна по ключицата ѝ. Контрастът на загорелите му пръсти с цвят на бакър върху фона на копринената ѝ бледа кожа го накара да обезумее от желание да хваща, да взема.

Но си спомни, че ѝ бе обещал всички цветове на удоволствието.
А той винаги изпълняваше обещанията си.

Хващайки я за кръста, Гейбриъл я сложи върху себе си, после я смъкна и я остави да легне по гръб на снежнобелите чаршафи. Надникна в сините ѝ, разтревожени очи.

— Я да видим дали можем да накараме мечтите ти да се сбъднат.

— А твоите мечти? — гласът ѝ прозвуча леко дрезгаво.

Беше уплашена. Беше се възползвала от него и той я целуна силно, дълбоко, вкусваше устата ѝ, установявайки, че е точно толкова чувствена и сочна, колкото си я представяше. Когато вдигна глава, тя сдържа дъха си и сините ѝ очи бавно примигаха и се отвориха. Той изчака погледа ѝ да се фокусира, след което каза:

— Щом те държа, значи всичките ми желания вече са се сбъднали.

* * *

Хана лежеше с глава върху гърдите на Гейбриъл, слушаше тежките удари на сърцето му и се радваше, че докато бе показал върху тялото ѝ всички познати на един мъж умения, тя го беше докарвала до сладка и също такава лудост.

Не можеше да се самозалъгва. Те не се познаваха.

Но той въплъщаваше всичките ѝ представи за един мъж.

Никога не я бе използвал. Тъкмо напротив. Когато направи единственото, което всеки би трябвало да направи — извика, когато някой стреля по тях — той настоя да ѝ се отплати с гостоприемство и грижа.

Не я беше лъгал. Тя знаеше кой е той, знаеше също така, че спазва обещанията си.

Спазваше ги даже много добре. По време на дългото им, мързеливо любене я бе докосвал с вълшебни ръце. Беше се усмихвал, когато я целуваше по корема, и съвсем не спря дотам. Целуваше я интимно, езикът му галеше клитора ѝ, докато оргазмът я издигна на мощните вълни на един разбушуван океан и я понесе към брега. После... после бе проникнал в нея, бавно, внимателно, изпълвайки я със себе си, докато тя не обезумя от нужда. Едва когато го подтикна

напред с отчаяно стенание и стискайки го за ръцете, той си бе позволил върховното блаженство.

И още по-важно — не я беше презирал за това, че е незаконна, нито пък че е споделила глупавите си фантазии за баща си, разказвайки на непознат за тази унизителна, отвратителна среща с мъжа, който бе преспал с майка ѝ. Вместо това Гейбриъл се беше опитал да я успокои. И бе споделил нещо много специално, много истинско, много лично.

Днес, под душа, тя бе погледнала с трезви очи фактите. Трябваше да направи нещо по отношение на Карик Манли и алчните му домогвания до парите на баща му. Тя трябваше да потърси помощ, иначе щеше да умре и госпожа Манли никога нямаше да бъде отмъстена.

Познаваше само един човек, на когото можеше да се довери.

Гейбриъл Прескот.

Като си пое дълбоко дъх, тя се изплъзна от ръцете му. Подпря се на лакти върху матрака и погледна разтревоженото му лице. След това каза:

— Искам да ти кажа нещо.

* * *

На следващата сутрин Хана още спеше, когато Гейбриъл отключи вратата и влезе в дневната.

Даниел седеше на масичката за кафе, ядеше и гледаше Си Ен Ен на екрана на лаптопа си. При вида на Гейбриъл тъмното му красиво лице се озари от усмивка.

— Някой май си е прекарал весело нощта, а?

— Млъквай.

— Защото тук напоследък беше пълна суша, а ти беше толкова кисел, че...

Гейбриъл седна, сложи си парче тънка, хрускава пица с двойна порция сирене и всякакви зеленчуци и повтори:

— Млъквай.

— По-добре яж. Ще ти е нужна енергия, когато се върнеш там.

— Млък-вай!

— Кажи ми защо да го правя.

— Защото искам да разбереш кой, по дяволите, е стрелял по нас. Даниел се изправи раздразнен.

— Организирайл съм екип, който работи по това, но още не е ясно.

— Виж. Тя сподели с мен нещо... — Нещо, на което Гейбриъл не знаеше дали да вярва. На което не искаше да вярва, но което обясняваше толкова много.

— Какво ти е казала, шефе? — Даниел прозвуча повече от любопитен. Прозвуча точно толкова отчаяно, колкото се чувстваше самият Гейбриъл.

Гейбриъл имаше чувството, че душата му е разкъсана на две.

Беше ли Карик такъв престъпник, какъвто Хана го беше изкарала? Човек, способен да убие собствената си майка за пари?

Или Хана беше велика манипулаторка, разказвайки историята, за да се изкара невинна?

Във всеки случай Гейбриъл губеше нещо, което бе ценно за него.

— Добра е, нали? Знаех си, че не е виновна. — Даниел прозвуча доволно.

Гейбриъл искаше Карик да е добър човек. Нуждаеше се от това Карик да е част от неговото семейство.

Но искаше също така Хана да е жената на неговите мечти.

Не можеше да има и двете.

На кого да вярва — на брат си Карик или на любовницата си Хана?

Един от тях беше лъжец и убиец. Другият беше наклеветен.

Довършвайки пицата, той избърса лицето и ръцете си и се изправи.

— Ако искаш да си сигурен за Хана, трябва да разберем кой стои зад стрелбата и защо. Веднага.

Даниел влезе в имейла си.

— Ще се уверя, че е приоритет номер едно.

— Направи го. — Гейбриъл се върна обратно в спалнята.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Хана бягаше, бягаше да спаси живота си, но не мода тича достатъчно бързо, защото буташе госпожа Манли. Някой я преследваше, насочваше пистолет и стреляше. Но това в инвалидната количка не беше госпожа Манли. Беше Гейбриъл. Направи му сърдечен масаж, но кръвта се лееше от него и той умря в ръцете ѝ. Тя вдигна поглед към черното око на пистолета, после го сведе към тялото в ръцете си. Но изведнъж се оказа, че това не е вече Гейбриъл. А Карик, и той я гледаше. Целеше се с оръжието и я гледаше... Зелените очи на Карик... зелените очи... Беше на ръба да разбере нещо, нещо много важно...

Изтракването на вратата я изтръгна от кошмара. Тя седна, обляна в пот, сърцето ѝ бумтеше в гърдите.

Гейбриъл стоеше, облегал гръб на вратата, облечен в дънки, и доколкото можеше да каже, с нищо друго. Той плъзна очи по нея и се усмихна, сякаш я харесваше гола и разрошена.

— Отивам да си взема душ. Искаш ли да ми помогнеш?

— Може би е по-добре да се доразсъня. — Тя разтърка главата си раздразнено. Искаше ѝ се да остане да седи тук и да мисли за това, което сънят се опитваше да ѝ каже. *Нещо важно... нещо толкова ужасно...*

— Изтощих ли те?

— Добре съм.

Той се приближи бавно и седна до нея, самодоволен мъжкар. Прокара пръсти по гръдната ѝ кост и гледаше, сякаш очарован от контраста на цветовете на неговата и нейната кожа.

— Винаги така казваш, но всъщност... — Той си пое дъх и отмести поглед към лицето ѝ. — Д-р Белота беше прав. Ти си

изтощена, а аз цяла нощ правих любов с теб. Наистина съм те изтощил.

Тя придърпа завивките нагоре.

— Ти си сериозно простреляният. Аз само... бях леко засегната.

— Белота казва, че съм отвратително здраво животно и че би искал всичките му пациенти да се възстановяват така бързо като мен. — Навеждайки се напред, той я целуна по челото. — Поспи си още.

— *Добре* съм. — Боже, той беше дразнещ.

— Ще съм навън след пет минути — обеща той.

— Не си мокри крака. — Трябваше да му помогне да развие превръзката си, но сънят й... нещо за очите на Карик...

Гейбриъл направи физиономия.

— Десет минути. Ще съм готов след десет минути. После можем да дремнем заедно.

Тя не искаше да дремва. Искаше да си спомни този сън... съня, който дори сега й се изплъзваше...

Гейбриъл тръгна към банята, а тя го изпрати с очи, мъжът, който й беше доверил тайната си. Изглеждаше силен, здрав. Вървеше почти без да куца. Възстановяването му беше направо чудо и все пак тя бе сънувала, че е умрял, че се е превърнал в Карик. Тогава... тогава...

— По дяволите! — Всичко се беше разбъркало в главата й, посланието изчезна при влизането на Гейбриъл.

Но може би това беше предупреждение. Тя определено трябваше да разбере къде е Карик, да открие какво прави. Трябваше да се увери, че не може да я намери и да нарани Гейбриъл, защото... защото подсъзнанието й се изпълни с тревога.

Отхвърляйки назад завивките, тя се наведе към бюрото. Отвори лаптопа на Гейбриъл и натрака думите *Карик Манли*, след което ги пусна на търсене.

Попадна веднага на поредно интервю в едно списание, периодика, задоволяваща интереса на хората към окултното. Отвори статията и от екрана я погледна снимката на Карик, с трапчинки, в пълния му блясък.

Красив беше — не можеше да го отрече. Точно затова беше успял да разтегне своите петнайсет минути слава до един час. По някакъв начин тя бе доволна, защото докато беше в центъра на

общественото внимание, тя можеше да следи ходовете му. Можеше да е в безопасност.

Прочете интервюто. Той говореше как е изгубил майка си, разбира се, и как всички следи са били насочени към опасността да се организира честване точно в тази къща на точно този Хелуин. Както винаги се изкарваше трагична фигура в голяма драма, разказвайки приказката за Натан Манли и изчезналото му състояние. Но този път накрая интервюиращият го помоли да разкаже за щастливата случайност, по която бе намерил своите полубратя. Той увери журналиста, че семейството било много важно за него, че бил наел охранителна фирма, която да ги открие. И нищо чудно, след като бе наел един много специален човек, Гейбриъл Прескот, а Гейбриъл се бе оказал също негов брат!

Изумена, останала без дъх, Хана прочете интервюто отново. И отново.

И сякаш за да се разсеят всички съмнения, беше поместена снимка на Карик и Гейбриъл, седнали на маса в един ресторант със сандвичи пред тях, как говорят оживено.

Изображението се отпечата в ретината на Хана.

Тя затвори лаптопа.

Не беше възможно. *Не можеше да е възможно.*

Но беше. Точно това всъщност бе сънувала. Гейбриъл се бе превърнал в Карик — защото Гейбриъл имаше същите зелени очи.

* * *

Докато се къпеше, Гейбриъл ругаеше найлоновия компрес и лепенките, които трябваше да пазят превръзката му суха. Цялото нещо отнемаше прекалено много време да се направи, след това да се свали, а през това време Хана лежеше в леглото сама и се тревожеше за изповедта, която бе направила пред него. Това беше истинската причина, поради която не беше дошла с него под душа. Страхуваше се, че не ѝ е повярвал.

Ръката, която държеше насапунисаната гъба, забави ход.

Права беше да се страхува. Не ѝ беше повярвал. Нали?

Щеше ли да обвини Карик, без да го е попитал за истината? Ако помолеше Карик за истината, щеше ли да му я каже?

Знаеше ли изобщо Карик каква е истината?

Би ли признал, че е убил собствената си майка?

Не, никога.

Но го беше направил. По дяволите!

Гейбриъл стовари юмрук по стената.

Беше го направил.

Защото Карик би направил всичко за пари, а след като Гейбриъл бе подхвърлил, че Хана сигурно знае кода за достъп към парите, Карик се е нуждаел от едно-единствено нещо: потвърждение. Познавайки госпожа Манли и това колко лесно раздражма е... тя бе му го дала.

Гейбриъл разигра отново записа на видеокамерата в съзнанието си.

Карик беше на партито. Бе отишъл в стаята на майка си, облечен в дълга вампирска пелерина и бе сложил червена роза на възглавницата ѝ. След това се бе спрял до подноса, където бяха сложени спринцовките и шишенцата с лекарства, и се бе задържал няколко секунди, като пелерината закриваше напълно подноса.

Точно тогава е направил смяната.

Той не се нуждаеше повече от майка си, освен като средство да стигне до целта. Освен като средство да притисне Хана да му даде кода.

Не беше проработило, защото Хана избяга. Но дори да не беше, тя никога не би предала доверието на госпожа Манли.

Нищо чудно, че Карик изглеждаше леко притеснен в Ню Йорк сити. Парите му трябваха.

Знаеше ли всичко това Гейбриъл преди? Беше гледал този запис стотици пъти и въпреки това никога не си бе позволил да допусне, че Карик е извършил престъплението. Може би е трябвало още в началото да увеличи видеото, за да види подробностите — щеше да го направи сега, — за да види дали Карик е носел ръкавици и дали има вероятност да е оставил отпечатъци по шишенцето с лекарство. Но Гейбриъл не бе искал да си признае, че брат му е способен на такова нещо.

Какво се беше променило?

Хана. Хана беше променила всичко.

Госпожа Манли не беше глупачка. Беше се доверила на Хана, защото Хана беше честна, каквато изглеждаше.

Гейбриъл беше глупакът.

Той бързо се изми и спря душа. Трябваше да говори с Даниел за Карик, да обмислят как най-добре да го хванат, без да пострада някой друг. Трябваше да говори и с Хана, да остане вътре и да не се показва.

Трябваше да ѝ каже... кой всъщност е той.

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Гейбриъл влезе в спалнята, надявайки се, че Хана все още не е заспала. Трябваше да ѝ каже истината колкото е възможно по-скоро. Трябваше да я задържи, да я убеди, че наистина вярва на историята ѝ, да обсъдят стратегията по залавянето на Карик в крачка и каква сделка да сключат с федералните, преди тя да им даде достъпа до парите на Натан Манли.

Трябваше да ѝ каже, че я обича.

Но нея я нямаше.

Той хукна към дневната и на прага спря.

Тя обикаляше огромната стая, облечена в неговите всекидневни панталони и тениска.

Гейбриъл зяпна при вида ѝ.

— Какво правиш?

Тя направи физиономия и махна с ръка към Даниел.

— Казва, че се нуждаела от тренировки. „Нордстром“ изпращат спортен екип, а аз ѝ казах, че на петия етаж има фитнес салон.

Гейбриъл го изгледа красноречиво.

Даниел сви рамене, сякаш искаше да каже: „Какъв е проблемът?“

— Достатъчно добре ли си, за да тренираш? — Когато не получи отговор, Гейбриъл каза: — Грейс?

— О! Разбира се. Спах достатъчно. А и ти ме загрея. — Тя му се усмихна. — Започнах да се изнервям да стоя в леглото. Не съм свикнала да безделнича.

Да безделничи. Хубаво. Това го слагаше, него и любенето му, на правилното място.

— Ще отида да облека спортния си екип. — Даниел се насочи към стаята си. Той обичаше да тренира, явно Хана не беше единствената, която мразеше да безделничи.

— И аз ще се преоблека. — Гейбриъл се опита да улови погледа ѝ. — Искаш ли да дойда да ти помогна?

Тя му хвърли поредната високоволтова усмивка.

— Ако го направиш, значи никога да не отидем във фитнеса, а аз направо се побърквам от мързел тук. Не че мястото не е страхотно. Голяма дневна! — Тя продължи да тича. — Само че сигурен ли си, че изобщо трябва да тренираш? Д-р Белота каза, че трябва да лежиш седем дена.

— Д-р Белота е от старата генерация, знаеш ги, че са консервативни.

Тя се засмя.

— Иди и се преоблечи. Аз ще почакам да ми донесат спортния екип.

Не му се искаше да я оставя сама да получи пратката, но си напомни, че ѝ вярва.

Върна се в спалнята.

И тогава изведнъж го осени, че Хана се държи... странно.

Намъкна чифт шорти и тениска и започна да си връзва маратонките, когато чу звънеца. Спря и се послуша, готов, в случай че се наложи. Какво точно да се наложи не знаеше, но по някаква причина не го напускаше усещането, че нещо не е наред.

Чу я да говори, чу, че някой отговаря, след което тежката врата на асансьора се затвори. Най-после завърза маратонките си и отиде в дневната.

Тя седеше на дивана, пъхаше новите си обувки и дрехи в спортен сак. Можеше да се закълне, че го е чула да влиза, но не вдигна очи.

— Трябва да ти кажа нещо. — Може би не беше най-правилният момент да споделя тайни, но чувството за неотложност го тласкаше.

— Да? — Тя го погледна изненадано.

— Сложно е, но не съм този...

Даниел връхлетя в стаята.

— Готови ли сте?

— Напълно! — Хванала сака, Хана се изправи. — Не съвсем. Бихте ли ми дали една минутка насаме... Няма да се бавя. — Тя се насочи към спалнята и затвори вратата след себе си.

— Съжалявам, шефе. — Даниел наведе глава, изглеждаше натъжен. — Не осъзнах, че ви прекъсвам във важен момент.

— Щях да ѝ кажа, че ѝ вярвам.

— Напълно?

— Напълно.

— Крайно време беше. — Даниел беше интуитивен, освен това беше истински приятел и благословията му означаваше много.

— Така или иначе май не беше моментът. — Гейбриъл разтърка наболата си брада и си помисли, че щеше да е добре да я обръсне. — Когато ѝ кажа кой съм в действителност и какво съм направил, тя ще...

— Ще се ядоса.

— Хана не е такава.

— Майтапиш ли се? Ти я шпионираше. Спа с нея, а тя дори не знае кой си в действителност. — Даниел продължи да изброява греховете на Гейбриъл. — По-добре си подвий опашката, защото ще те замери с чехъла си.

Топката на вратата се завъртя.

— Шшшт! — направи знак Гейбриъл.

Тя излезе, все още в домашните си панталони, и ги изгледа:

— Готови ли сме, господа?

Даниел извади пропускателна карта от портфейла, пъкна го в таблото на асансьора и натисна копчето за надолу.

— Хайде.

Хана влезе в кабинката пред тях и се облегна на стената. Блъсна сака си в перилата и той издрънча.

Тя се стегна, погледна ги виновно и със съжаление, но те не казаха нищо. Не бяха забелязали.

Добре. Още по-хубаво.

Гейбриъл застана до нея и я прегърна.

Тя се насили да се държи естествено; не можеше да прецака всичко точно сега. Затова облегна глава на рамото му и се престори, че е някакъв друг мъж. Мъж, който беше честен и искрен, макар че според нейния опит такива мъже не съществуваха. Беше извън апартамента и ако изиграеше картите си правилно, щеше да избяга от Гейбриъл Прескот толкова далече, че той никога нямаше да я намери.

Лъжец и измамник!

Асансьорът започна бързо да се спуска.

Той я целуна по върха на главата.

Тя се насили да не повърне.

Той се опита да повдигне главата ѝ, за да я целуне по устата.

Тя се отскубна и прошепна:

— Не пред Даниел.

Вратите се отвориха и тя излезе. Погледна на двете страни, после се обърна към тях:

— Накъде?

— Наляво — кимна Даниел.

— Хайде! — Тя закричи с онази енергичност, която само чистият гняв можеше да ѝ даде.

Фитнес салонът беше отбелязан с дискретен малък знак и Даниел използва пропускарска си, за да влезе.

Тя огледа бойното поле. Това беше невероятен салон. Перфектен. Чист. Едната стена беше покрита с огледала, а другата — заета от прозорци. Имаше машина за вода и енергийни напитки. Бяха инсталирани четири пътечки, четири степера, четири велоергометра. Имаше и уред за вдигане на тежести, както и осем професионални „гладиятора“.

На пътечката бягаха две жени и си говореха, плувнали в пот и зачервени, изпълнени с надежда, че това скоро ще свърши.

Животът беше хубав.

— Вие, момчета, вървете. Аз ще се преоблека. — Хана тръгна към дамската тоалетна и преди вратата да се затвори след нея, чу ниско, разтревожено бръмчене.

Не се беше успокоила напълно, но те не я бяха усетили. Все още.

Тя влезе в една от малките съблекални и остави сака на пейката, като внимаваше да не вдига шум. Дръпна ципа и извади спортния екип.

Идеално. Чифт черни панталони до средата на прасците, черен суичър с качулка и розов потник на фигури. Не прекалено крещящо, точно каквото трябва. Обувките също си ги биваше. Всъщност, обувките бяха... Тя въздъхна възхитена. Не беше могла да си позволи такива обувки от почти година. Бели, с малко розово, с ортопедични стелки. Беше на седмото небе.

Не губи време — не искаше мъжете да се изнервят, — но се преоблече, прокле няколко пъти превръзката на китката си, докато прокараваше ръката си през ръкава. Още я болеше. Но беше имала и поголеми предизвикателства в живота и това нямаше да я спре точно сега.

Хвърли всекидневните панталони и горнището в гардероба. Независимо дали щеше да излезе оттук, нямаше да облече проклетите

дрехи никога повече.

Бяха пропити със спомени.

Като сгъна суичъра, тя го сложи на дъното на сака, подреди всичко и дръпна ципа. Излезе точно когато двете жени си тръгваха. Проследи действията им внимателно, но единственото, което направиха, беше да натиснат бравата и вратата веднага се отвори.

Страхотно. Не беше необходим никакъв електронен пропуск.

Погледна към мъжете:

— Сами сме.

Те ѝ се усмихнаха, изсумтяха и отидоха да вдигат тежести.

Беше предположила правилно. И двамата бяха на върха на щастието, правеха обичайните мъжки неща, перчеха се.

Даниел спря да съблече тениската си. Приличаше на чернокожо божество, гърдите и ръцете му бяха набъбнали от мускули и блестяха от пот, имаше крака на олимпийски бог.

Гейбриъл остана с фланелката си, но тя знаеше добре как изглежда и споменът за тялото му я накара да се изпоти, без да е вдигнала и килограм.

За миг сърцето ѝ се сви от страх. Това щеше да изисква избор на точния момент и късмет, а напоследък късметът ѝ не работеше.

Вирна брадичка.

Е, беше време това да се промени.

Тя пусна сака до велоергометра, седна и намали съпротивлението максимално. Вярно, че беше казала на мъжете, че иска да тренира, но онова, което планираше, щеше да изисква всичките ѝ сили. Започна да върти педалите, оглеждайки залата, и финализира стратегията си.

Подхвърли небрежно:

— Момчета, вие кога празнувате рождените си дни?

— Стар човек като шефа не си празнува рождения ден — каза Даниел и се изхили, когато Гейбриъл го замери с хавлиената си кърпа.

— Мен са ме изоставили, така че не знам кога точно съм роден. — Гейбриъл говореше с прозаичен тон, без самосъжаление — като човек, който просто излага фактите. — Прескот решиха, че съм роден на четвърти юли, в Деня на независимостта, а сестрите ми винаги се грижеха да има, освен торта, и фойерверки.

— Приятно. — Сестрите му явно бяха мили. Целейки се в истинската си цел, тя попита:

— Ами ти, Даниел? Кога е твоят рожден ден?

— Какво, подарък ли се каниш да ми купуваш? — Той ѝ се ухили.

— Да, нещо, с което да подкрепя бедното ти, съсухрено его — сопна му се тя.

Сега Гейбриъл се разсмя.

— Явно се оправя — промърмори Даниел по-скоро на себе си. — Щом започна да се заяжда...

— Не се заяждам. Просто исках да знам... — Тя си пое въздух и се успокои. — Е, щом не искаш да ми кажеш, няма да ти опека специалния си пай.

— Аз наистина обичам пай. Какъв точно имаш предвид?

— Бостънски пай. Жълта торта, пълнена с ванилов крем карамел и покрита с шоколадова глазура. — Тя хвърли най-примамливата си стръв.

Даниел се намръщи, сякаш си помисли, че го занасят.

— Нещо не ми звучи като пай.

— Представям си го. Кремът е богат, а шоколадът се стича отстрани и капе на чинията... — Гейбриъл премлясна.

— Виж, щом не го искаш... — *Хайде*, помисли си тя. *Хайде, хайде*.

— Добре де! Рожденият ми ден е на двацет и втори април.

— Коя година?

— Хиляда деветстотин осемдесет и осма. С този отговор тя получи всичко, което ѝ трябваше. Даниел пусна гирите и я изгледа намръщено.

— Само че април е твърде далече. Как ще изчакам дотогава?

— Когато се кача горе — което никога нямаше да се случи, ако нещата станеха така, както възнамеряваше, — може да се опиташ да ме склониш да ти направя един малък сладкиш. Пред рожденически.

— И аз ли ще получа бостънски пай? — попита Гейбриъл.

Тя се усмихна весело и се пошегува:

— Не се тревожете, и двамата ще получите точно каквото заслужавате.

Само дето всъщност изобщо не се шегуваше.

Беше минал около половин час — трийсет дълги, агонизиращи минути на чакане и гледане, — преди тя да може да каже на Гейбриъл:

— Трябва да спреш.

— Защо? — Беше първосигнална, груба реакция.

— Защото те простреляха преди четири дни и изглеждаш така, сякаш ще припаднеш всеки момент. — Това беше факт. Изглеждаше изтощен. Разбира се, тя го предизвикваше, но първата ѝ и най-голяма надежда беше, че той ще остане в апартамента и ще си почива. В края на краищата наистина не искаше момчето да умре от претоварване.

Не, искаше тя да го убие.

Даниел отпусна тежестите и погледна Гейбриъл.

— Права е. Не изглеждаш добре.

— Добре съм — сопна се Гейбриъл раздражено.

Тя се ухили.

— Същото казвам и аз, когато се чувствам отвратително.

След няколко минути Гейбриъл въздъхна и се предаде:

— Може би наистина съм уморен. Раната е отвратителна и трябва да се съобразявам с нея.

— По-добре всички да се качваме горе. — Но Даниел гледаше замислено към пътеката. Очевидно не му се спираше.

— Вие останете. Аз мога да се кача и сам. Не съм чак толкова слаб. — Гейбриъл се избърса с хавлиената кърпа.

— Идваш ли, Грейс?

Явно очакваше отговорът ѝ да е „да“.

Как ли пък не.

— О... надявах се... — Тя направи разочарована физиономия. — Само пет минути на стъпера — двайсет минути, кълна се... и се качвам.

— Ще се радвам и на двайсет минути — каза Даниел.

— Не се тревожи. Няма да я пусна да се качи горе сама. Заради ръката ти, разбира се — обърна се той към нея.

— Разбира се — кимна тя.

Мъжете я изгледаха.

Тя трябваше да прозвучи не чак толкова саркастично, така че се усмихна колкото може по-лъчезарно.

— Добре. Аз... ще се видим горе. — Гейбриъл извади пропускателна карта си от джоба. — Можем да си вземем заедно душ.

Гласът му беше дълбок, топъл и изпълнен с вълнение.

Мили боже. Нищо чудно, че си беше помислила, че й звучи познато.

Той беше Трент Сансуси.

Той беше Гейбриъл Прескот.

Той беше най-големият лъжец на света.

— Да, ще се изкъпем заедно. — *Никога, докато съм жива.*

Помаха му с ръка, когато той излезе през вратата, след което се смъкна от велоергометра.

— Даниел, имаш ли пари в себе си? Искам да си взема вода.

— Разбира се. — Човекът беше с прекалено добър характер за тъмничар и прекалено доверчив, защото влезе в мъжката съблекалня, оставяйки я сама.

Като грабна сака си, тя го занесе до редицата от уреди за вдигане на тежести. Нуждаеше се от нещо високо с широка, тежка основа и солидни метални подпори. От нещо, което обединява всички тези качества. И същевременно е близко до вратата. Вторият уред изглеждаше идеален за целта. Сложи сака на седалката и го отвори широко.

— Хей! — каза тя, когато Даниел се върна с портфейла си. — Не съм сигурна, че съм наясно как да използвам това нещо, а и с тази китка не мога да сменям тежестите.

— Почакай, ще ти помогна. Не се напрягай. Шефът ще ме убие. — Той пхна една банкнота в машината за напитки, взе за нея бутилка с минерална вода, за себе си енергийна напитка и се върна веднага, готов да помогне на слабата, деликатна жена.

— Чакай, подай ми аз да ги държа. — Тя взе бутилките и портфейла му.

— Благодаря. — Той се облегна на подпорите и се наведе да смени тежестите.

Машината дори не се залюля.

Идеално.

— Тежестта е прекалено голяма. — Тя сложи всичко близо до вратата и бръкна в сака си. — Който е тренирал, трябва да е бил в невероятна физическа форма.

— Не е чак толкова голяма. Мускулната маса на мъжете е много по-голяма от тази на жените. Точно затова, когато ние тренираме...

Тя залитна към него, събаряйки го на колене.

— Ох... Съжалявам. Спънах се в...

— Няма нищо. — Той се опита да вдигне поглед.

Тя блъсна главата му в металния прът.

— Призля ми... — След което закопча единия край на белезниците към подпорите.

Той тръсна глава да я прочисти.

Хана хвана китката му и я пъхна в другата белезница.

— По дяволите, май не съм толкова добре, колкото си мислех...

Тя щракна закопчалката, взе сака си и хукна... точно навреме.

Бърз като змия, той се напрегна да я хване. Металната белезница го възпря. Уредът издрънча.

Удивлението върху лицето му я накара да изпита задоволство.

— Вижте, госпожице Грейс... слушайте. — От една рана на челото му се стичаше струйка кръв. — Сигурен съм, че не искате да правите това. — Той говореше тихо, спокойно, но през цялото време се напрягаше да се освободи от белезниците.

Тя взе бутилките и портфейла му и ги пусна в сака си.

— Напротив, точно това искам да направя.

— Господин Прескот ще ми се ядоса. Вие сте чувствителна дама. Не искате шефът ми да ми се гневи. — Даниел продължаваше да се опитва да се освободи, като не се отказваше да използва този тих, внимателен, подканващ към разбиране глас.

— Пет пари не давам дали ще ви се разгневи, или няма. — Тя сложи ръка на бравата. Трябваше да излезе оттук, преди някой да е влязъл, но не можеше да устои на изкушението за една последна хаплива забележка. — Наистина ли си мислите, че можете да счупите тази белезница? Здрава е. Извадих я от чекмеджето на господин Прескот.

Даниел се усмихна.

— О, не.

Гласът ѝ се изпълни с ярост.

— Какво се канеше да направи? Да ме арестува и да ми надене белезници, след като спре да ме чука ли?

— Не, госпожице Грейс... — Даниел спря, след което използва истинското ѝ име. — Госпожице Хана, той ви вярва. Наистина ви вярва и ако вие...

— Не ме е грижа дали ми вярва. Аз приключих с Гейбриъл Прескот. — Тя излезе през вратата и се спусна по стълбите, смесвайки се с оживените тълпи в мола.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Бяха се забавили във фитнеса прекалено дълго.

Гейбриъл седеше на дивана в дневната, взираше се във вратата на асансьора и се опитваше да реши дали не става параноичен.

Но Даниел и Хана ги нямаше от почти четирийсет минути. А бяха обещали да се качат до двайсет.

Сигурно се бяха заприказвали с някого или Даниел се е увлякъл с тежестите, а Хана беше прекалено любезна, за да му каже, че иска да се качи горе, или... или пък тренировката се е оказала прекалено натоварваща за нея и е припаднала... а може би мъжът, който беше прострелял Гейбриъл е минал покрай охраната на сградата и ги е убил и двамата.

Гейбриъл стана и закуцука към асансьора, после се върна бавно.

Ако слезеше във фитнеса и се окажеше, че нищо лошо не се е случило, Даниел щеше да му се присмее, че е станал страхлив като бабичка. А ако имаше някаква опасност, Даниел беше човекът, когото Гейбриъл би искал да е на негова страна. Даниел беше бърз, силен и опасен, черен пояс четвърта степен по карате и втора степен по кунгфу.

Само Гейбриъл да не се чувстваше толкова притеснен. Интуицията му подсказваше нещо. Нещо, свързано с Хана.

Беше започнала да се държи странно... кога?

Когато той беше под душа.

Какво се бе случило, че усмивката ѝ бе станала неестествена, а очите ѝ бяха започнали да блестят като сапфири?

Явно беше чула нещо. Беше говорила с някого.

Той провери телефона, входящите и изходящи разговори. Нямаше нищо.

Тогава може би беше видяла нещо?

Той се огледа, но наоколо не откри нищо уличаващо.

Тръгна към спалнята и се приближи до бюрото си. Отвори лаптопа и екранът оживя.

В този момент го видя. Едно интервю с Карик и снимка на...

— По дяволите!

Той се измъкна от стола и тръгна към вратата.

Телефонът иззвъня. Вдигна го, докато минаваше покрай него, не разпозна номера и понечи да го затвори. Но в последния момент натисна бутона за разговор.

Даниел извика в ухото му:

— Няма я! Тя избяга! За бога, шефе, изпратете хрътките. Трябва да я намерим!

* * *

В главната спалня на апартамента Гейбриъл сгъна една чиста риза и чифт дънки, които пхна в сака си и изслуша рапорта на Даниел.

— Аз и момчетата... прегледахме няколко пъти записите. — Даниел беше прегракнал от викането вчера във фитнес салона, докато се беше опитвал да привлече вниманието на някого и го освободят от белезниците. — Първото нещо, което е направила, е било да облече якето си и да вдигне качулката на суичъра. Добър ход. Имаме я как излиза на стълбището към Галерията. После я видяхме как тръгва към асансьорите, но я изгубихме. Имаме я на записа десет минути покъсно. Отива до един банкомат на първия етаж, пхна картата си и тегли хиляда долара.

— Картата! — Гейбриъл се прокле, че не я е взел, когато я беше намерил. — Сигурно я е взела, докато си обличахме спортните екипи.

— Доста е сръчна за аматьор. — Даниел осъзна, че звучи похвално и се опита да се поправи. — Следващия път записът я показва как използва *моята* карта, за да изтегли хиляда долара от сметката ми.

— Откъде има пин кода ти?

— Нямам представа.

Като забеляза сърдитата физиономия на Даниел, и спомняйки си въпросите ѝ, Гейбриъл попита:

— За бога, Даниел, не си използвал цифрите на рождената си дата, нали?

— Не.

— Даниел. — Гейбриъл го изгледа строго.

Даниел разпери ръце.

— Добре де! Използвах ги. Но никой не знае рождения ми ден, с изключение...

— С изключение на една красива жена, която ти предложи да ти направи крем пай.

— Да. — Даниел беше толкова раздразнен, колкото би бил всеки наивник на негово място. — Само измамниците знаят този трик с рождената дата.

— И работещите в сферата на сигурността. — Гейбриъл си спомни телефонния си разговор преди година, в нощта преди фаталното парти за Хелуин. — Аз ѝ го казах.

— Шефе, как си могъл?

— Никога не ми е минавало през ум, че ще открадне портфейла ти — каза язвително Гейбриъл.

— Да. Страхотно. — Даниел сложи леден компрес на челото си.

Ако Гейбриъл беше в настроение за смях, щеше да се ухили, защото Даниел беше прочут със стиснатостта си.

— Сега може да отиде, където си поиска с две хиляди долара. — Той влезе в банята.

— Мястото, на което поиска да отиде беше „Сакс спа“.

Гейбриъл се върна, държащ наполовина опакованите си бръснарски принадлежности, питайки се дали е чул добре.

— „Сакс спа“?

— Това се оказа мястото, където я бяхме изгубили за доста дълго време. — Даниел изглеждаше скапан, сякаш не е мигвал цяла нощ. Което си беше истина. — Говорихме с таксиметровите компании. Мобилизирахме хората по улиците, които се пръснаха във всички посоки. Говорихме с ченгетата. Но не ни хрумна да проверим масите за масажи.

— Отишла е на масаж? — Въпреки всичко Гейбриъл почувства гордост. Спа центърът беше направо гениален ход.

— Да. Пълен масаж — от главата до петите. Включително и на лицето. Занесли са ѝ дори обяда вътре. — Даниел направи справка в списъка си. — Сандвич салата с пиле и грозде и орехи върху канапе от свежа маруля, пълнозърнеста франзела и чаша шампанско.

— Какво? По дяволите?!

— И аз казах същото, само че използвах друга дума. — Даниел му подаде снимка, направена отгоре, на блондинка с щръкнала къса коса, облечена в тъмни дънки, бяла копринена риза с копчета догоре и черна работна престилка, да излиза от спа центъра. — И последно по ред, но не и по важност — бил ѝ е сложен грим и косата ѝ е боядисана и подстригана.

— Боже мой. — Това придаваше съвсем различен характер на спа преживяването. Гейбриъл разгледа снимката. — Сигурен ли си, че това е тя?

— Тя е. Софтуерът за идентичност я разпозна и когато разпитахме козметичката, жената също потвърди. Трябва да си е купила дрехите, когато я изгубихме от камерите първия път.

— Изглежда страхотно. — Гейбриъл пъкна снимката в самото си и се върна да опакова бръснарските си принадлежности. — Какво е следващото?

Даниел се приближи до вратата.

— Едно такси я е взело на входа на „Нордстром“ и я е откарало до „Уол Март“, където тя работи.

— Виж, *това* вече е интересно. — Гейбриъл се върна в дневната и хвърли козметичната си чанта в куфара. — Какво е правила в „Уол Март“?

— Отишла е в тоалетната, влязла е в една кабинка и е излязла отвътре пет минути по-късно. Една от колежките ѝ се е намирала в съседна кабинка и каза, че е видяла някой да коленичи на пода...

— Хана трябва да е била отчаяна, за да направи такова нещо. Тези подове са отвратителни.

— Служителката чула дамата да тършува зад тоалетната. Проверихме останалата част от лентата. Потвърждава се.

— Хана е с фалшива идентичност. — Гейбриъл дръпна ципа на куфара си.

— Разбира се, че е. Което означава, че може да вземе кола под наем на летище „Шугър Ленд“ и да отпраши един Бог знае къде. — Даниел изсипа три таблетки аспирин и се намръщи.

Гейбриъл се засмя.

— Какво? — озъби се Даниел.

— Беше те закопчала за фитнес уреда. Тази сладка, малка женичка направи големия, мускулест Даниел на глупак.

— Измами ме! — Даниел леко докосна раната на челото си.

— Претърпя пет шева — напомни му Гейбриъл.

— Да не мислиш, че не го знам? Да не мислиш, че не знам, че всички в професията ми се смеят? — Като специалист тактик, какъвто си беше, Даниел смени темата. — За какво отиваш в Мейн? Тя няма да иде там. Ще избяга като дявол от тамян към Мексико и никога няма да се върне.

Гейбриъл също го биваше да сменя темата.

— Случайно да имаш нещо да кажеш по въпроса кой ме е прострелял?

Даниел се размърда неспокойно.

— Слух. Не, не е дори слух — по-скоро намек за слух. Нещо, свързано с Ню Йорк сити.

— Ню Йорк сити. Значи е Карик. — Гейбриъл вдигна куфара си.

— Ако е истина, тогава... да, може би. — Даниел завъртя глава, после я стисна и примига.

— Самолетът готов ли е за излитане?

Гейбриъл закуцука към вратата, а Даниел взе ключовете за колата и го последва.

— Отново ти казвам, че правиш грешка. Тя не отива в Мейн.

Гейбриъл продължи да върви.

— Полетният план пуснат ли е? Готов ли е пилотът?

Даниел въздъхна.

— Дори измихме предното стъкло. Знаеш, че д-р Белота ще се развика, когато не се явиш на седмичния преглед, нали?

— Ще се върна дотогава.

— Ако не си мъртъв.

— Кракът ми е добре.

— Имам предвид дупка от нов куршум.

— Хубаво е да знам, че ми имаш такова доверие. — Гейбриъл беше наясно накъде бие Даниел.

Даниел произнесе с ласкателен тон:

— Нека дойда с теб.

— Не виждаш ли, че не можеш дъх да си поемеш.

— Бива ме поне да ти пазя гърба.

Гейбриъл спря и се замисли.

— Ще стоиш отзад, докато не те извикам, става ли?

Даниел се оживи:

— Готово, шефе.

— А ако те извикам да ми помогнеш, няма да позволиш на момичето да те пребие и да ти закопчае белезници, нали?

— Дай ми секунда да си стегна багажа. — Даниел тръгна към спалнята си. — Докато си завлечеш задника.

Гейбриъл се ухили. После усмивката му угасна.

Карик беше изпратил убиец.

За Хана? Освен ако не беше разбрал начина как да се докопа до състоянието на баща си, нямаше никакъв смисъл да убива човека, който знае.

Тогава... може би за самия него? Но защо? Да не би да си мислеше, че Гейбриъл знае прекалено много?

Единственото, което Гейбриъл искаше, беше да държи Хана в безопасност, а за да го направи, трябваше да я намери.

Беше прекарал нощта, опитвайки се да разбере какво си мисли тя, какво планира.

Може би беше решила да направи онова, което бе обещала на госпожа Манли и да трансферира парите по сметките на хората, които бяха изгубили толкова много, когато Натан Манли разруши компанията си и изчезна. А за да направи това, тя трябваше да се върне в къщата „Балфур“.

Където, страхуваше се той, тя щеше да умре.

И Гейбриъл се запита дали в опитите си да разкрие миналото си не беше изгубил надеждата си за бъдеще.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

За невъоръженото око къщата „Балфур“ изглеждаше безлюдна. Ливадата бе обрасла, покрита с опадали изсъхнали листа. Прозорците бяха празни и замръзнали, без завеси или топлина.

Но когато заобиколи къщата, Гейбриъл разпозна знаците, издаващи, че някой е бил тук. Видя следи от кола, които водеха към гаража — повече от една кола — и стъпки по замръзналата трева — на повече от един човек.

Подтикван от страх и чувство за неотложност, той извади дистанционното от черното си кожено яке и го настрои за достъп към инсталираната система за наблюдение. Ако електричеството беше изключено, се прецакваше, но ако не беше...

— Ах. — Преносимият екран просветна.

Компютърът на горния етаж в бившия му офис се беше включил. Сега, докато чакаше програмата за наблюдение да се задейства, той извади комплекта шперцове и се приготви да отвори входната врата.

Но първото правило при разбиване и влизане с взлом беше човек да се увери, че вратата е била заключена... а тази се отвори с натискане на бравата.

Вътре имаше някой.

Той извади пистолета от кобура, отвори вратата широко и зачака.

Нищо не се случи. Ослуша се, след това пристъпи вътре.

По праха, който покриваше мраморния под, се виждаха пресни отпечатащи от стъпки.

Въпреки всичко тишината го накара да настръхне. Беше прекалено много, прекалено дълбока.

Той се скри в сенките под стълбището, изчакайки компютъра да заработи.

Някои от най-ценните мебели и картини бяха отишли на търг, оставяйки празно пространство на пода и избелели правоъгълници върху тапетите. Температурата се колебаеше около десет градуса и

Гейбриъл предположи, че още една мейнска зима би съсипала всичко, останало тук.

Карик не се ли канеше да продаде къщата и съдържашото се в нея? Тази небрежност щеше да намали стойността на безценното имение от деветнайсети век. Да губи пари от една сигурна продажба... това не се връзваше с Карик. Така че... какво правеше Карик?

Тихо избибипкване уведоми Гейбриъл, че компютърът се е заредил и е задействал програмата, която е активирала всички инсталирани камери за десетсекундно оглеждане на всеки коридор и стая. Но къщата имаше толкова много стаи, а Гейбриъл нямаше десет секунди за губене, така че ускори до две секунди.

Въпреки всичко отне две пълни минути, докато локализира Хана.

Той спря и се загледа в сцената в офиса на иконома в сутерена.

Там пред бюрото седеше Карик в стол с права облегалка, втренчил поглед в скапания, стар компютър. Хана седеше в старинния кожен стол. Носеше новите си дрехи и новата прическа с гордост. Брадичката ѝ беше вирната. Усмиваше се презрително. А Нелсън, икономът, държеше Берета, насочена към гърдите ѝ.

Гейбриъл изпрати на Даниел есемес с трите цифри 911 и хукна.

* * *

Хана раздвои вниманието си между онази отвратителна малка невестулка Нелсън и другата отвратителна голяма невестулка Карик.

— Ти наистина ли мислеше, че няма да те чакам? — Карик гледаше в компютъра, лицето му пламтеше — току-що беше видял общата сума в сметката на Натан Манли.

— Да мисля? Не. Да се надявам? Да. — Хана залюля стария стол напред-назад. Чу се ритмично поскърцване. *Скръц, скръц. Скръц, скръц.*

— Знаех си, че ключът към състоянието на татко ще е някъде наоколо, иначе отдавна да си се омела отгук с него. Трябваше да се върнеш. — Карик не я погледна. Не можеше да откъсне поглед от екрана.

— Наистина трябваше да се върна. За да спазя едно обещание. — *Скръц, скръц. Скръц, скръц.*

— Към майка ми. Колко трогателно! — Карик разтърка с ръка гърдите си, сякаш да успокои биенето на сърцето си. — Да си призная, надявах се на повече.

— Надявал си се на повече?! — Гласът ѝ се издигна неволно. — Пари? На повече от това?

— Колко са? — попита Нелсън с дрезгав шепот.

— Около милиард — отвърна Карик.

Хана го поправи:

— Един милиард и пет милиона.

Карик я изгледа.

— Какво? За него няма ли процент? — Тя отново залюля стола напред-назад. *Скръц, скръц. Скръц, скръц.* — Разочарова ли те този милиард и пет милиона?

— Не става въпрос за сумата. Тази програма е толкова примитивна. Екранът прилича на въведение към детска учебна програма. — Карик движеше мишката нагоре-надолу, напред и назад. — Какво трябва да направим след това?

— Съвсем просто е. Единственото, което трябва да направиш, е да трансферираш парите от едно място на друго. — Всъщност, до хиляда други места, но тя нямаше да му каже това. — Дотук това работи по начина, по който госпожа Манли каза, че би трябвало. — *Скръц, скръц. Скръц, скръц.*

Карик се обърна към нея с разярено лице.

— *Ще спреш ли най-после?*

— Кое? Това ли? — Тя се залюля още веднъж. *Скръц, скръц. Скръц, скръц.* — Разбира се.

Той си пое въздух и се успокои.

— После? Как да прехвърля парите в *моята* сметка?

— Какво те кара да мислиш, че ще ти кажа? — Тя вложи цялото презрение, което чувстваше, в гласа си.

Той я изгледа свирепо.

— Ако не го направиш, ще кажа на Нелсън да те простреля в единия крак, после в другия, а след това...

Тя вдигна превързаната си ръка.

— Хубаво. Ще го направя.

Бедата бе надвиснала над нея, а тя нямаше дори далечна представа как да я отклони. Нямаше информацията, която той искаше.

Единственото, което бе в състояние да направи, бе да извърши трансфера по сметките на акционерите. Което означаваше, че когато го извърши, Карик вероятно щеше да я застреля така или иначе от злоба и безсилие.

— Е, каква е следващата стъпка? — настоя Карик.

Тя се изтласка със стола по пода към него и пружините изскърцаха жалостиво. *Скръц, скръц. Скръц, скръц.* Столът се спря на сантиметри от него. Изражението му беше свирепо. Това ѝ даде някакво удовлетворение.

— Намираш се в базовата програма. Сега иди на „Сметки на акционери“.

Той откри иконката на десктопа и я отвори.

— Намери „Сребърни прибори. Опис“.

Курсорът подскачаше на екрана. Ръката на Карик трепереше върху мишката.

Беше ѝ приятно да знае, че е нервен.

— А сега... ще въведа паролата. — Тя се опита да го избута настрана.

Той отказа да се помръдне.

— Каква парола?

— Какво значение има?

— Не ти вярвам, че ще го направиш правилно. Може би аз трябва да...

Тя го блъсна с лакът и изкрещя:

— Ако мислиш така, тогава какво би ме възпряло да те излъжа?

Стреснатият Нелсън стреля с беретата. Ушите ѝ писнаха. Колелото на стола ѝ се разхвърча на малки парченца. Тя падна на пода върху ранената си китка и се преви от болка.

Когато алените точици спряха да плуват пред очите ѝ, вдигна поглед и откри, че не една, а две берети бяха насочени към нея.

Карик стискаше един от компактните пистолети и начинът, по който го държеше, издаваше мъж, който знае как да стреля.

— Ела и седни на проклетия скърцащ стол. — Той потупа седалката. — И ми кажи каквото те питам.

Не, той не беше лошо семе, както си бе мислила преди. Той беше луд.

Погледът ѝ се изви към Нелсън. Той също го знаеше, но беше роб на алчността си.

Като се размърда внимателно, тя се надигна от пода и седна на стола, изкривена на една страна и разтреперана от стрелбата. *Скръц, скръц. Скръц, скръц.* Този път се опита да вдига по-малко шум; не искаше още повече да дразни Карик. Не и когато животът ѝ се измерваше в секунди.

Тя прошепна:

— Паролата е главно „Б“ като Балфур, главно „К“ като къща, малко „н“ като Натан, главно „М“ като Мелинда, малко „к“ като Карик...

— Тази проклета кучка, майка ми. — Карик натрака буквите и когато го направи, се залюля напред-назад на пети.

Хана си пое дъх.

— Ти я уби. Това не е ли достатъчно?

— Заслужаваше си го.

— О? — Хана не можеше да повярва. — Призна си го.

— Какво значение има? Никога никой няма да разбере. — Но той бе раздразнен, сякаш не се е канил да каже истината, дори пред хората, които бе планирал да убие. — Паролата. Какво друго?

Тя повтори дума по дума инструкциите на госпожа Манли.

— *Звезда, 1898*, което е годината, в която е било завършено имението „Балфур“. Не започнато, а завършено.

Карик посочи зеления екран.

— Хубаво. Направих всичко. Това ли е?

— Засега да. Ако ме оставиш жива и ми дадеш някакъв дял, ще ти дам финалния код.

Нелсън изръмжа.

Карик му махна да си затваря устата, после отново насочи оръжието към нея.

— Не си в позиция да се пазариш с мен.

— Виж. — Гласът ѝ трепереше, но тя се опитваше да печели време умишлено с надеждата, че... че Гейбриъл би я последвал по някакъв начин тук. Защото той можеше и да не я обича — тя предполагаше, че дори не я харесва, — но обичаше правосъдието и не би позволил на брат му да му се размине. — Трябва да ми обещаеш в името на всичко, което ти е скъпо — да ми обещаеш в името на това

състояние, — че ще ми позволиш да изляза оттук жива. Защото какво ще стане в противен случай? Ще ме убиеш и никога няма да разбереш тайната.

Карик изсумтя.

— Разбира се. Разбира се, че ще те оставя жива и ще ти дам... половин процент от милиарда.

— Половин процент от един милиард и пет милиона — поправи го тя.

— Разбира се.

— Не е честно. Това е повече, отколкото получавам аз. — Нелсън, идиотът, прозвуча наистина раздразнено.

Можеше ли да погледне в лудите очи на Карик и наистина да мисли, че онзи ще го остави жив?

— Окей. — Тя посочи с треперещ пръст към едната празна кутийка на екрана. — Сложи курсора там и напиши в нея „Моисинове“ като една дума, с главно „М“.

— Ей, ти. — Карик кимна към Нелсън. — Не я изпускай от поглед. — Той пхна пистолета си в кобура, прикрепен към кръста му. Наведе се надолу, сложи ръце върху клавиатурата и със също така треперещи пръсти напечата буквите.

Моисинове.

Кодът зависна. Тя можеше да чуе как компютърът работи, работи, как трансферира, как променя живота на хиляди хора.

Ако не излезеше жива от това, можеше поне да умре, знаейки, че е сторила все пак някакво добро в този свят.

Слаба утеха за жена, която искаше да живее.

— След това ще вляза в сметката и ще мога да трансферирам парите както искам, нали? — Карик измъкна едно смачкано парче хартия от джоба си и го сложи върху клавиатурата.

На него беше написан номерът на банкова сметка.

— Това в Швейцария ли е? — попита тя.

— Не бъди глупава. Кой държи вече пари в Швейцария?

Хубаво. Тя предположи, че би трябвало да помни, че „Идентичността на Борн“^[1] е само филм.

Най-после програмата отбеляза прогрес. В продължение на една минута екранът си оставаше зелен с изписаната върху него сметка.

След това... краищата на буквичките и цифрите се свиха. Зеленото стана сиво, а сивото — черно. Появи се един последен проблясък на зелено и накрая изчезна и той. Изчезна всичко.

— Каква става? — потупа Карик екрана. — Така ли трябва да е?

— Струва ми се, да. — Тя се облегна назад. Столът се разклати и се залюля, но преди да падне, тя се хвана внимателно за края. — Кодът изпрати парите в правилните сметки за възнаграждение на инвеститорите и служителите на Манли.

— Какво? — Карик скочи.

— Какво? — повтори като ехо Нелсън.

— Не само това; ако правителството реши да заведе дело за загубата на състоянието, не отговарям аз. Ти си този, който набра кода. — Тя не се смееше; беше прекалено уплашена.

Макар да искаше да се засмее.

— Какво? — изкрещя Карик.

Тя блъсна стола в хълбока му и той се дръпна към стената. Хана се отдалечи, готова да се скрие, да избяга.

Нелсън я сграбчи за кръста.

Но на прага някой се смееше.

Гейбриъл се смееше.

Всички замръзнаха.

С изключение на Гейбриъл. Той се облегна на рамката на вратата, клатейки глава изумено.

— Честно, Карик, ти наистина ли мислеше, че Хана Грей ще ти помогне да откраднеш парите на татко? Значи изобщо не я познаваш.

Гейбриъл беше дошъл. Беше я последвал. Хана усети чиста, върховна радост. След това...

— Да не си посмял да ми се надсмиваш! — Карик извади пистолета си.

Гейбриъл извади своя.

Карик се прицели в Гейбриъл.

В Гейбриъл.

С вик на ярост Хана удари носа на Нелсън с опакото на ръката си и се хвърли към Карик.

[1] По едноименния роман на Р. Лъдълъм. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Хана се оказа на „огневата линия“.

Гейбриъл завъртя оръжието си си. Проехтя изстрел. От покрива се посипаха едри парчета мазилка.

Пистолетът на Карик изрева.

Куршумът му улучи Хана.

Тя залитна назад, блъсна се в стената и се свлече на хълбок.

Карик стоеше с увиснало от изненада чене.

Нелсън смъкна пистолета си и се опули.

— Карик, какво направи?

Гейбриъл не чуваше нищо, освен звука от нечие накъсано дишане. Неговото собствено. Дишаше на пресекулки, опитвайки се да разбере... Мъртва? Хана беше мъртва?

Не. Не беше мъртва. Не можеше да е мъртва.

Но очите ѝ бяха затворени. Главата ѝ — клюмнала на една страна. Изглеждаше като скъсана парцалена кукла.

Била е на не повече от три крачки от Карик. Никой човек не би могъл да оцелее след изстрел от такова разстояние.

Мъртва. Хана беше мъртва.

Запита се как е могъл да прецака нещата по такъв начин.

Отклони поглед от тялото ѝ и го премести към Карик. Знаеше, че някъде близко се готви да го връхлети агонията на скръбта. Но я отблъсна с щит от ярост.

Като човек, който е видял смъртта си, Карик отстъпи назад и се блъсна в бюрото; след това бързо насочи отново пистолета си.

Гейбриъл можеше да го застреля. Той беше по-бърз. Беше по-добър. Но не искаше да прави това.

Като хвана Нелсън за рамото, той го извъртя към Карик.

Беретата на Карик отново проехтя.

Куршумът удари в тялото на Нелсън и той потрепери. На гърдите му цъфна рана. Кръвта плисна по стените, по пода, по Гейбриъл. И той се отпусна тежко като камък. Мъртъв.

Преди Нелсън да се е свлякъл на пода, Гейбриъл наведе глава и се втурна като разярен бик. Хвана Карик за кръста; в същия момент заби череп в гърдите му. Беретата излетя и Карик изохка, когато въздухът напусна дробовете му. Гейбриъл се изправи и го закова с десен ъперкът, после използва двата си юмука, за да намести носа му. Карик се блъсна в компютъра, като удари монитора. Посипаха се стъкла. Гейбриъл вдигна Карик за ризата и колана и го хвърли сред парчетата.

Искаше да го нарани. Да го убие.

Карик сигурно беше съзрял смъртта в очите му, защото най-после се опита да се бие.

Добър беше. Слава богу, някой беше научил това момче да се защитава.

Защото Гейбриъл не искаше да му се размине лесно. Искаше Карик да повярва, че съществува надежда да оцелее, а той на свой ред да види как надеждата на Карик угасва.

Карик удари гърлото на Гейбриъл с ръба на ръката си, карайки го да се дръпне и да падне.

Гейбриъл ритна Карик в капачката на коляното и усети фибулата да се спуква.

Карик падна, но агонията във вика му не трогна сърцето на Гейбриъл, само го накара да се чувства по-добре, да изпита някакво отмъщение... заради Хана.

Този момент на страдание за неговата изгубена любов беше крахът за Гейбриъл.

Карик се възползва и със здравия си крак го ритна, уцелвайки дясното му бедро точно над започналата да заздравява прострелна рана.

За няколко части от секундата Гейбриъл усети, че пред очите му притъмнява.

Когато се свести, Карик го нямаше.

* * *

Карик се влачеше през коридорите на сутерена. Трябваше да се измъкне оттук. Трябваше да се скрие. Никога не се бе сблъсквал със

смъртта преди, но сега я бе видял в очите на Гейбриъл.

Парите се бяха изпарили. Майка му беше мъртва. Нелсън беше мъртъв... О, боже, кръвта! Брат му Гейбриъл се канеше да го убие.

Озгууд чакаше в града своя пай от състоянието. Чакаше, а когато откриеше, че Карик не е успял да опази парите, щеше да го разкъса парче по парче и да се усмихва, докато Карик пищи.

Не, Карик не можеше да избяга бързо и далече. Този негодник Гейбриъл го беше ритнал достатъчно силно, за да му счупи крака.

Тогава трябваше да се скрие.

Но къде?

Като малък обичаше да играе долу в сутерена, но след като баща му си тръгна, майка му беше започнала да се държи странно и да внимава къде ходи в къщата. Сутеренът беше забранена територия за него и прислугата. Само Торес имаше офис там.

Преди време майка му беше запечатала кухнята и построила нова на първия етаж... но Карик си спомняше къде се е намирало старото помещение. Ако успееше да намери начин да влезе вътре, можеше да се крие, докато Гейбриъл си тръгне, докато ченгетата спрат да търсят, докато Озгууд... Боже. Озгууд никога нямаше да спре да търси.

Наложи се Карик да спре. Чу се да изскимтява и накъсано си пое няколко пъти дъх, след което усети, че губи съзнание.

После далечните звуци от бягащи стъпки и от стрелба го върнаха в действителността.

Идваха да го вземат.

Той се надигна с усилие и тръгна по коридора към старата кухня. Там, на ъгъла в стената... забеляза нещо като очертание на врата. Имаше и топка на брава, монтирана в каменната мазилка. Побърза да хване топката и да я завърти. Вратата се отвори с изскърцване на пантите. Вмъкна се вътре, затвори след себе си и опипа за електрически ключ.

Не можа да го намери. Беше тъмно. Толкова тъмно. Нито една искрица светлина, а единственият звук беше бръмченето на стар хладилник.

Той тръгна по дължината на стената, опипвайки... Намери втора врата, с обикновена брава. Отвори я и го лъхна струя леден въздух.

Беше открил генератора за лед, масивна камера от деветнайсети век. Тук ловците в семейството бяха носили дивеча — сърнешко, еленско, — след като го заколят. Като дете беше влизал вътре със стария готвач и си спомняше... че има електричество, от гола крушка, закрепена неподвижно в средата на тясното пространство, надолу се спускаше верига.

Той пристъпи вътре. Вратата се захлопна зад него.

В охладителната камера. Беше в капана на охладителната камера.

Обзет от паника в ледения въздух и черната като катран тъмнина, той натисна бравата.

Не се случи нищо. Вратата не помръдна.

Започна да диша на пресекулки, студеният въздух пареше дробовете му.

Трябваше да се успокои. Не можеше да няма изход. Нещо като аварийен изход. Нали така?

Добре. Добре. Трябваше да намери ключа за осветлението. Такъв имаше. Знаеше, че има.

След като светнеше, щеше да разбере как да отвори вратата. Междувременно нямаше причина косата на тила му да настръхва така. Разбира се, че единствената причина за това беше студеният въздух.

Той протегна ръка към центъра на камерата. Завъртя се на едната, после на другата страна, опитвайки се да намери веригата.

Пръстите му докоснаха нещо ледено, нещо като замръзнала паяжина.

Затаи дъх в ужас, след това осъзна — беше я намерил. Това беше веригата. Опипа отново, намери я, хвана я и дръпна.

Светлината обля празната камера. Празна, с изключение... на баща му.

Натан Манли седеше свит в един ъгъл, облечен в бизнес костюм, покрит с лед и замръзнал, с широко отворени очи, втренчени право в Карик.

Карик направи единственото, което можеше.

Започна да крещи, да крещи, да крещи.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Съсипан физически и душевно, Гейбриъл се подпря на стената и написа съобщение на Даниел да го уведоми за местонахождението си.

Не можеше да повярва, че Карик е успял да се измъкне. Гейбриъл сигурно го беше изплашил до смърт. Надяваше се само да го е запратил в пъкъла... защото Карик вече беше върнал услугата.

Хана беше мъртва.

Той погледна неподвижното ѝ тяло, свито на кълбо до отсрещната стена.

Никога през живота си не си бе представял, че жена като нея ще застане на пътя му, а когато се случи... я бе презрял. Беше се усъмнил в нея. После, най-накрая, когато трябваше да я спаси, тя го бе спасила. Беше се изправила пред куршума, предназначен за него. Бе го направила неведнъж, а два пъти.

А свят, в който Хана Грей я нямаше... беше *ад*.

Изстрелът, който бе убил Нелсън, беше опръскал Гейбриъл с кръв, но това не го обезпокои. А по-скоро кръвта, която бликаше от предишната му рана равномерно, квасейки дънките му и оставяйки червени локвички на пода под него. Ако Даниел не дойдеше скоро, ако веднага не пристигнеше линейка, Гейбриъл щеше да умре.

Така че нека поне умре, държейки Хана в ръце.

Той мъчително се завлече до нея. Вдигна я внимателно от пода.

Тя изпъшка.

Той подскочи толкова силно, че блъсна главата си в стената.

— Хана! — Притисна ръка към каротидната ѝ артерия. — Хана!

Сърцето ѝ пулсираше под пръстите му. Беше жива. Жива!

Разбира се. Когато Карик я простреля, нямаше никаква кръв. Тя би трябвало да е обляна в кръв, в литри кръв... Къде беше кръвта?

Гейбриъл взе телефона си с една ръка. Когато Даниел вдигна, той каза:

— Изпрати веднага линейка.

Шофьорът му сигурно се бе консултирал с портативния си монитор, защото отвърна:

— Вече го направих. На път са.

Гейбриъл затвори телефона. Хвана ризата на Хана и я разкъса. Копчетата изхвърчаха и под плата... Той не можеше да повярва на очите си.

Хана носеше отдолу бронезилетка.

— Умно, умно момиче. — Тя беше най-умната, най-честната жена в света, освен това беше жива. Обезумял от радост, той обви ръце около нея и я стисна здраво.

Тя изведнъж оживя в ръцете му. Започна да се дърпа задъхано, да го удря.

— Спри. Боли ме!

Той бързо я пусна на пода. Тя се претърколи и обхвана коленете си с ръце, дишайки накъсано.

Той разигра наново фаталната сцена в съзнанието си — тя се беше хвърлила към Карик, Карик беше стрелял, а тя бе паднала назад, отхвърлена от силата на куршума. Куршумът я беше ударил достатъчно силно, за да причини поражения. Той я погали по челото и я попита:

— Къде те удари куршумът? Имаш ли счупени ребра?

— Удари ме в гръдната кост. — Тя си пое дълга глътка въздух. — И сега ме боли дяволски. Трябва да има нещо счупено. — Хана отвори очи, видя прогизналото от кръв тяло на Нелсън и отмести поглед. — Какво му се е случило?

— Застана на пътя. — Гейбриъл внимателно ѝ помогна да се извърне от ужасната сцена. Искаше да я прегърне отново, да я успокои, да ѝ помогне да забрави. Но продължи да гали косата и челото ѝ и беше толкова щастлив, толкова щастлив, че е жива. — Какво те накара... Слава богу, че си облякла бронезилетка.

— Какво ме е накарало да облека бронезилетка? — Хана зададе въпроса, който той се страхуваше да изрече. — Бях достатъчно глупава да се върна в Мейн, за да изпълня обещанието си към госпожа Манли, но не и небрежна. Страхувах се, че Карик може да ме чака. — Тя се опита да се надигне и да седне. Гейбриъл ѝ помогна.

— Ако не беше дошъл, той щеше да ме убие, с жилетка или без жилетка. Така че... ти благодаря.

— Пак заповядай. — Гейбриъл понечи да я прегърне.

Тя го отблъсна.

Беше ядосана. Имаше право да е ядосана. И все пак той можеше да изглади нещата. Единственото, което трябваше да направи, беше да й каже, че оценява онова, което е направила за него, колко много я цени... колко я обича.

— Просто върнах услугата. В Хюстън ти ме спаси по повече от един начин. Спаси живота ми, но спаси и душата ми.

— Да. Сигурно. — Тя го изучаваше преценяващо. — Значи сме квит?

— Никога няма да сме квит. — Ама какво, не разбираше ли? — Ти ме научи какво е любов.

Тя изсумтя.

— Дръпни си другия крак и виж какво получи.

— Какво? — Екзалтацията на Гейбриъл започна да замира.

— Само защото дойде и ме спаси, си мислиш, че съм забравила кой си и какво направи?

Нещата явно не вървяха по начина, по който се беше надявал.

— Ти ме излъга. Излъга ме по всички възможни начини. Излъга ме тук, в къщата „Балфур“. Излъга ме в Хюстън. Гледаше на мен като на възплъщение на всеки грях от Стария завет. — Тя говореше бързо, после се хвана за гърдите и направи гримаса. Вече с по-мек тон произнесе: — Така че нека кажем, че сме квит и всеки от нас да тръгне по пътя си.

— Не можем да го направим. Вярно е, че се усъмних в теб веднъж, но осъзнах, че не си толкова ужасна, както си мислех. — Лош избор на думи, но беше започнал да се смуцава, а това само усложняваше нещата. — Искам да кажа, че осъзнах, че те обичам.

— Аз обаче не те обичам. — Хана произнесе отчетливо всяка сричка.

Как можеше да е толкова преднамерено сляпа, толкова дразнеща?

— Обичаш ме.

— Не ставай смешен. — Тя залитна и се изправи, без никакъв знак, че изпитва болка.

— Разбира се, че ме обичаш. Хвърли се пред курсум, предназначен за мен. — Той се опита да се изправи, но кракът му не го

държеше и главата му забръмча от липсата на кръв.

— Какво правиш? — Помисли си, че е невъзможно, но гласът ѝ бе по-остър, отколкото ако го дереше жив. — Гейбриъл, глупак такъв, този път се уби.

А когато започна да губи съзнание, чу някъде отдалеч гласът на Даниел да казва:

— Не се тревожете, госпожице Хана. Имам комплект за оказване на първа помощ, а и линейката идва насам.

Но когато Гейбриъл отиде в болницата, Хана не се виждаше никъде.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Декемврийското слънце беше студено и ясно, когато Хана влезе в сградата на федералния съд в Бъд, Мейн, за делото, на което трябваше да се реши дали ще бъде обвинена за възпрепятстване на правосъдието и подстрекаване и активно подпомагане на престъпник с цел кражба. Беше отказала да наеме адвокат. Разполагаше с малко повече от двайсет хиляди долара, останали от наследството на господин Дресер, имаше планове за тези пари и нямаше да ги изхарчи за хонорар на някого, който да я защитава за нещо, което не е направила и от което не искаше дял.

Освен това процесът по свалянето на обвиненията от нея за убийство беше минал бързо и спокойно, благодарение на самопризнанията на Карик и новите доказателства, представени във видеозаписа. Предполагаше, че и сега няма да е по-различно.

Тя влезе в съдебната зала, обзаведена с мебели от полирано дърво, изработени в началото на двайсети век. Залата беше пълна — тя беше голямата новина, — но Хана мина, без да поглежда наляво или надясно, каза името си на пристава и седна отпред. Беше сама, но така предпочиташе.

До нея се настани мъж в бизнес костюм и й протегна ръката си.

Тя я пое и погледна нагоре, изненадана от красивото лице, което никога не беше виждала.

С глас, обагрен от едва доловим намек за италиански акцент, той произнесе:

— Казвам се Роберто Бартолини. Адвокат съм, и с ваше разрешение, ще поема защитата ви.

Усети се леко замаяна от това да гледа това лице и тези рамене.

— Благодаря ви, но смятам да се защитавам сама.

— Ще ми разрешите ли да обясня? — Той погледна към прокурора. — Трябва да ви кажа, че господин Мур е млад, горящ от нетърпение да получи юридическа степен в политически кабинет, а

това е първият му важен процес. Обявил е намерението си да се прочуе, а няма да може да го направи, ако си тръгнете отгук свободна.

Тя погледна към Бърт Мур, после отново към Роберто Бартолини.

— Откъде знаете това?

— Разправяше го в местната кръчма. Адвокати. — Роберто сви рамене изразително. — Някой ни почерпва с по едно-две, напиваме се и казваме неща, които не би трябвало. — Той се усмихна очарователно. — Като всички нормални хора.

Прииска ѝ се да му се усмихне в отговор, но се беше научила да се пази от мъже, които ѝ предлагат услуга. В миналото си бе платила скъпо и прескъпо за такива услуги.

— Дори да приема предложението ви, не мисля, че съм в състояние да ви платя. — Защото костюмът, с който беше облечен му прилягаше като ръкавица, а тези френски маншети бяха закопчани със златни бутонели с инкрустирани в тях камъни, които приличаха на истински диаманти. Големи диаманти.

Той все още стискаше ръката ѝ, след което се наведе и целуна пръстите ѝ.

— Не търся хонорар. Братята ми и аз... се заинтересувахме от процеса ви. — Той махна с ръка към пейките.

Тя се обърна и видя какво имаше предвид той — двама повисоки, широкоплещести мъже, които седяха зад нея. Семейната прилика беше слаба. Сигурно никога не би предположила, че са братя. С изключение на...

— О! — Тя издърпа ръката си от хватката на Роберто. — Синове сте на Натан Манли.

Роберто се отпусна на седалката до нея.

— Как познахте?

Тя го погледна, после изви очи към другите двама мъже.

Те ѝ се усмигнаха.

— Очите. — Тези дяволски, зелени очи.

— Да. — Устните на Роберто се извиха горчиво. — Не получихме от баща си нищо, освен характерните зелени очи.

— Вижте, не исках да...

— Шшт. — Роберто притисна пръст към устните си. — Съдията влиза.

Делото продължи час и като че ли Роберто беше прав. Бърт Мур беше решен да спечели случая, за да влезе в полезрението на обществеността.

Благодарение на Роберто той наистина успя, но не по начина, по който искаше. Вместо това се направи сам на глупак пред очите на огромна армия репортери.

И вместо да внимава за разискванията, изправена пред вероятността да влезе в затвора, тя се питаше какво ли е казал Гейбриъл на братята си за нея, защо всъщност бяха дошли... дали самият Гейбриъл не се бе скрил някъде наблизо. Искаше ѝ се да огледа присъстващите, да потърси лицето, което я преследваше нощем. Искаше ѝ се да разпита Роберто за Гейбриъл: за здравето му, за това къде се намира и за цялата му семейна история.

А най-много от всичко искаше да не ѝ пука.

Беше оправдана по всички обвинения и репортерите се тълпяха да я интервюират. Само че не им се удаде, защото тя напусна залата в центъра на триъгълника, оформен от тримата братя.

Навън, на тротоара, Роберто побутна Хана да седне на предната седалка на голям черен Кадилак Ескалейд.

Бърз поглед в купето я увери, че Гейбриъл не е вътре.

Най-големият брат седна на шофьорското място; другите двама се качиха отзад. Докато се отдалечаваха от тротоара, Роберто заговори зад нея:

— Госпожице Грей, позволете ми да ви запозная. Мак Макнот шофира. Той е банкер.

— Радвам се да се запознаем, Хана. — Мак не отмести очите си от пътя.

— И аз се радвам. — Тя издърпа предпазния колан и го закопча.

Роберто продължи:

— До мен е Дев Фицуилям. Той е хотелиер.

— За мен е удоволствие. — Дев се усмихна, очевидно наслаждавайки се на скоростта.

— За мен също. — Тези типове бяха луди, не като брат си, който беше студенокръвен и прекомерно здравомислещ. Всъщност, когато си спомни начина, по който я беше измамил, трябваше да каже, че наистина е студенокръвен. Освен когато... Добре де. Не. Беше студен и неотстъпчив и тя го мразеше.

Роберто завърши:

— Мен вече ме познавате, аз съм адвокат.

— И то добър. — Тя се хвана за вратата, когато се наклониха, вземайки един завой.

— Надявахме се, че бихте се съгласили да отидем да обядваме. — Мак погледна в огледалото за обратно виждане. — В другия край на града има една чайна със страхотни кифли.

— Веднъж да се отървем от репортерите, и ще ви оставим — каза Дев.

— Ще ме оставите? — Дано по-скоро се отървяха от пресата, защото беше започнало да ѝ прилошава.

— Съпругите искат да се запознаят с вас. — Роберто се наведе напред и каза: — Мак, не карай по тротоара.

Хана изви глава и погледна мъжете.

— *Съпругите?*

— Нашите съпруги. И сестрите на Гейбриъл. Цялото голямо семейство. — Дев разтвори ръце.

— Ами ако не искам да се запозная с тях? — попита Хана.

— Предполагам, че можем да ви хвърлим в хотела, но... — Мак си пое дълбоко въздух. — Боже, наистина не обичам да разстройвам Неса. Бременна е, както знаете.

С физиономии на големи, сладки сан бернари мъжете умолително погледнаха към Хана.

— Не знам. — Дори не знаеше коя е Неса. Бременната съпруга на Мак, очевидно.

— А момичетата от семейство Прескот... те пък са толкова грижовни към Гейбриъл — поясни Дев. — Мак, завий тук.

Взеха завоя на две колела.

— Сега завий тук — отново се обади Дев.

Мак взе завоя по същия начин.

Роберто погледна назад.

— Отървахме се от тях. В този град хората се взират във всекиго, нали?

— Ако караш като маниак, го правят, да — каза Хана.

— *Маниак* е прекалено крайна дума. — Мак намали до осем километра над позволената скорост.

— А там са и нашите съпруги. Вярно, не са бременни, но са истинска напаст, а когато не стане на тяхната са адски недоволни. — Дев направи физиономия.

Бяха се върнали отново на тази тема.

— А когато те са недоволни... — започна Роберто.

— Ние сме недоволни — довърши Мак. — Не че трябва да се чувствате задължена, че ви помогнахме да се отървете от обвинението и да излезете от съда, без да се налага да се разправяте с любопитни репортери.

Хана не можеше да определи дали е раздразнена, или очарована.

— Вие, момчета, сте не само ненадминати експерти в играта на „морков и камшик“, но и в това да карате хората да се чувстват виновни.

— Не обичаме да го наричаме игра на „морков и камшик“ — обади се Дев. — Предпочитаме да го наричаме „Възпитаване в компромиси и преговори“. — Той сложи ръката си с обърната нагоре длан върху седалката.

Мак плесна върху нея.

— Колкото до това, че сме експерти във вменяването на вина — то се дължи на отчаянието. Ето че стигнахме! — Той спря пред очарователна вила от началото на двайсети век с дървени покривни плочки, сложени на вълни по покрива и фасадата, боядисана в нюанси на бледорозово и светлосиньо.

Мъжете потръпнаха, когато погледнаха към нея, сякаш дантелените завеси на прозорците заплашваха мъжествеността им.

Е, сега поне Хана бе сигурна, че Гейбриъл не е някъде вътре.

Дев излезе и ѝ отвори вратата.

Тя се измъкна и осъзна, че Роберто и Мак стоят на тухлената алея и я чакат да я придружат вътре. Но първо...

Роберто я прегърна и я целуна по бузите.

— За мен беше чест да ви представлявам днес, кара^[1].

— Благодаря. Оценявам всичко, което направихте...

Мак избута Роберто настрана.

— Да, да, той е страхотен адвокат. Аз съм страхотен шофьор.

— Благодаря, че ни докарахте — каза тя.

Той също я прегърна, много нежно, сякаш се страхуваше, че може да я счупи.

Дев чакаше своя ред да я прегърне.

— А аз съм страхотен навигатор.

— Можехме да използваме GPS — каза Мак с половин уста.

Дев не се обърна да му отговори.

— Не и при скоростта, с която се движехме. — Той ѝ се усмихна нежно. — Радвам се, че се запознахме, Хана. Слушали сме толкова много за вас. Изглежда всичко е истина.

— Ами... благодаря. — Искаше ѝ се да попита дали това е добре, или не, но се отказа. Погледна към синята входна врата, по която имаше нарисувани розови рози, и си пое дъх. Изкачи стъпалата, сложи ръка на бравата и погледна назад към мъжете.

Те всички се усмихваха.

Мак направи успокояващ знак.

Добре. Макар че по-скоро би застанала срещу цяла зала, пълни с федерални прокурори, отколкото срещу сестрите на Гейбриъл.

Отвори вратата и пристъпи вътре.

[1] Скъпа (ит.). — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

Една дама в набрана престилка и шапчица чакаше Хана.

— За партито на Прескот ли сте?

— Така мисля. — Тя погледна през прозореца.

Мъжете стояха на тротоара и чакаха като военни офицери, готови да я спрат, ако реши да се върне.

Тя беше толкова объркана.

— Насам — усмихна ѝ се жената.

Първата мисъл на Хана, когато влезе в помещението, в което се намираха бърбреците жени, беше, че се радва, че е облякла хубав костюм. Съпругите изглеждаха страхотно — и бяха напълно непознати. С изключение на бременната. Тя трябва да беше Неса.

Приказките спряха. Всички очи се обърнаха към нея.

Шест. Бяха шест жени.

Последвалият вик я накара да подскочи.

— Хана!

— Толкова се радваме, че дойдохте!

— Толкова се радваме, че момчетата го направиха както трябва!

— Толкова се радваме, че онзи прокурор си получи каквото заслужаваше.

Те се подредиха в женска имитация на стоящите в редица отвън мъже.

Една усмихната жена с кестенява коса и големи сини очи я прегърна и каза:

— Аз съм Хоуп. А това са сестрите ми — Пепър и Кейт. Ние сме сестрите Прескот.

Хана прегърна всяка от тях, питайки се какво ли си мислят за нея и отношенията ѝ с Гейбриъл, давайки си сметка, че никога не се бе чувствала толкова неловко в живота си.

Хоуп продължи:

— Това е Бренди Бартолини. Съпругът ѝ беше ваш адвокат. — Бренди трябваше да се наведе, за да прегърне Хана — беше висока,

стройна и величествена.

Плашеща.

— Медоу Фицуилям. — Красива жена с весело лице, чийто съпруг беше Големият навигатор.

— Неса Макнот. — Съпругата на Мак.

Наложи се Неса да се наведе над корема си, за да прегърне Хана, след което промърмори със сладкия си южен акцент:

— Съжалявам, ако Мак ви е поразтърсил с колата. Беше много напрегнат ден.

— Всичко е наред. — Хана никога не се бе чувствала толкова неподготвена, толкова чужда досега.

Хоуп я хвана под ръка.

— Поръчахме чаена церемония: кифлички, сметанов крем, сандвичи с тиква и кресон и лимонова извара. Нямаме търпение да отпразнуваме успеха ви.

— Имате предвид в съда — каза Хана.

— Това също — ухили се Пепър.

— Но най-вече, че уловихте в ласото Гейбриъл — каза Кейт.

Хана се стегна.

— Не съм хващала Гейбриъл.

— А би трябвало да се хвалите. — Медоу потупа Хана по рамото. — Не вярвахме, че някой може да го накара да страда и да копнее, но вие го направихте.

Хана ги остави да я сложат начело на една дълга маса и никой не я чу, когато попита:

— Той... е страдал?

Поне никой не даде вид, че я е чул.

Хоуп седна от едната ѝ страна. Бренди — от другата. Другите заеха местата си с увереност, която подсказа на Хана, че са се споразумели предварително.

Келнерката сложи триетажни подноси с изкусно подредени сладкиши и сандвичи.

— Първо. — Хоуп сложи един фотоалбум на масата до лакътя на Хана. — Помислихме, че ще се радвате да видите някои снимки на Гейбриъл.

Хана плъзна поглед към албума, после обратно към лицето на Хоуп.

Пепър се наведе напред и фиксира Хана с поглед.

— Имаме няколко снимки от времето, когато е бил тийнейджър — повечето изчезнаха, когато изгубихме родителите си, — но включихме няколко негови фотографии от двайсетте му години и когато купихме ранчото... а има и една от церемонията, на която получава награда от губернатора на Тексас.

Хана дръпна платнената салфетка от масата и я разтвори на скута си, без да докосва албума.

— Има и няколко от щаба му в Хюстън с Даниел и част от екипа му. — Бренди ѝ се усмихна. — Знаете ли, той е създал най-успешната охранителна фирма в Съединените щати, но има и други процъфтяващи бизнеси.

— Има ранчо близо до Хобарт, Тексас. Градът, в който Хоуп, Пепър и аз сме родени — обясни Кейт.

— Действащо е. Разбира се, той нае един съсед да се занимава с предприятието за говеда и нефтените кладенци се изпомпват.

— Не забравяй да споменеш мястото, което купи близо до нас в Южна Каролина. — Медоу наля чай в нейната чаша от рисуван костен порцелан и ѝ я подаде. — Прекрасно е. Малко, но удобно и децата обичат да ходят там и да играят на плажа.

— Купи и апартамента в Хюстън, който е удобен за работата му — обади се Неса.

— Била съм там — каза Хана.

Неса я фиксира с поглед.

— Разполага с всички тези места за релаксиране и знае как, но в същото време е истински работещ шеф. Работи с охранителите. Обича нестандартни ситуации. Това понякога е опасно, така че се надяваме вие да го обуздавате.

Разговорът спря.

Всички гледаха Хана и чакаха.

Но тя знаеше добре. Нямаше да позволи на никой от роднините му, независимо колко са очарователни, да я принуди да говори на Гейбриъл Прескот. В отговор тя впи поглед в този на Кейт.

— Мисля, че съм ви виждала да правите репортажи по Джи Ем Ай?

— Точно така — каза Кейт. — Правя от време на време политически репортажи за телевизията, но повечето от работата ми е в

Тексас.

Хана решително поведе разговора към не чак толкова лични теми.

Жените я последваха къде по-охотно, къде не чак толкова. Само Медоу трябваше да бъде обуздавана с тих глас от Бренди да разпитва Хана за намеренията ѝ.

Сандвичите бяха изядени, кифлите ометени и всички клюки разчепкани в най-малки подробности, когато най-накрая Неса, без да бърза, се изправи. Тя притисна опакото на дланта си към гърба и заговори на цялата група.

— Не искам да прекъсвам тази приятна сбирка, но Мак е тук да ме вземе. Време е да подремна. — Тя отиде при Хана и хвана ръката ѝ. — Беше ми много приятно да се запознаем. Надявам се да се видим отново.

Хана стана и последва прегръдка.

— Наистина беше приятно. Благодаря ви за любезността.

— Мой ред е да тръгвам — каза Бренди.

— Аз ще хващам самолет. — Пепър направи физиономия и довери на Хана: — Живея в Айдахо, а да се стигне дотам е много трудно, отколкото можете да си представите.

Един поглед към изражението ѝ накара Хана да изпита същото неприятно чувство, което бе изпитвала в трети клас, когато ѝ казваха, че трябва да остане след часовете. Тя се отпусна на стола, хвана бика за рогата, и произнесе:

— Чуйте. Не ме интересуват парите на Гейбриъл. Нито пък бизнеса му. Когато се обвързвам с мъж искам да знам няколко неща веднага. Искам да знам, че не ме лъже и че няма да ме използва. Искам да знам, че ще бъде до мен и повече от всичко искам да знам, че няма да досажда с мен на семейството си с молби да ме увещават да се омъжа за него.

Хоуп впери очи в нея.

— Не ни е карал да идваме насила. Сами решихме.

— О, я стига, моля ви. — Хоуп наистина ли очакваше, че Хана ще повярва?

— Дори не знае, че сме тук.

Да. Изглежда Хоуп се надяваше Хана да повярва. Хоуп не би могла да изглежда по-искрена от това.

— О... — каза Хана вече не чак толкова разгорещено.

Хоуп продължи:

— Дойдохме, защото го обичаме и защото е отчаян.

— *Той и отчаян!* — Хана се замисли за миг. — Добре.

— Ние се съгласихме. Каза ни какво ти е сторил и че заслужава да е отчаян. Само че... не завинаги. — Хоуп се наведе през масата. — Познавам Гейбриъл откакто майка ми го доведе вкъщи и изглеждаше като премаляло от глад бездомно кутре, и мога да ви уверя, че е добър човек.

— Казал ви е какво ми е сторил, но продължавате да твърдите, че е добър човек?

— Не твърдя, че винаги постъпва правилно. Все пак е мъж. — Хана едва ли би го оспорила. — Но се опитва. Ако има някаква слабост, то това е прекалената лоялност към неговите приятели и семейството му — а Карик беше част от семейството му.

— Дано изгние в ада! — промърмори Хана.

— Карик ли? — попита Хоуп.

У Хана се надигна обида. Обида, че на Хоуп може да й хрумне, че мисли нещо друго и че е дръзнала да я попита.

— Да. Карик.

Хоуп се облегна на стола.

— Предполагам, че Карик ще гние, макар че ще е по-скоро в лудница, отколкото в затвор. Срещата с баща му не е минала добре.

Хана се усмихна напрегнато. Това бе най-добрата част от гледането на новини, да види повторението от спасяването на Карик от металната камера, широко отворените му очи, и да осъзнае, че госпожа Манли се бе превърнала в саможивница, за да опази тайната си — че все пак не е позволила съпруга ѝ да я изостави. Когато се беше опитал, тя го бе заключила във фризера. Тялото му е било в къщата „Балфур“ през цялото време.

— Гейбриъл е готов да направи всичко за хората, които обича. Когато семейството ми беше разделено, той стори и невъзможното, за да открие Пепър и Кейт; без негова помощ никога нямаше да можем да се свържем. Той помогна на Медоу и Дев да се съберат, както и на Неса и Мак, а най-голямото му щастие е всички да се съберем в неговото ранчо на барбекю. — Хоуп погледна Хана строго. — Той има труден живот.

Хана отвърна на погледа ѝ, без да трепне.

— Добре дошли в клуба.

— Да, истина е. — Хоуп леко се усмихна. — Всички ние имаме трудното си начало. В случая на Гейбриъл това го направи както помил от обикновено към нас, така и по-подозрителен от нормалното... към вас. Съжалявам, но както и вие, той е видял най-лошата страна на живота. Най-лошата страна на човешката природа. Силата му е, че е човек, който знае какво иска — дом и семейство с жената, която обича.

— Колко трогателно! — Хана не се опита да прикрие сарказма си. — Знаете ли какво каза, преди да изгуби съзнание в сутерена на къщата „Балфур“?

— О, не. — Хоуп сложи ръка на челото си. — Няма да ми хареса, нали?

— Каза: *Разбира се, че ме обичаш. Хвърли се пред куришум, предназначен за мен.*

— Всъщност ви е казал, че вие го обичате, разбира се!

— Именно. — Хана се отдръпна назад, убедена, че Хоуп най-сетне е разбрала.

И наистина изглеждаше така. Тя си пое дълбоко въздух.

— Както споменах — той невинаги постъпва правилно. Но това е забавно. С повечето си гаджета е бил много вещ, много благ, а сега с вас явно се обърква, вие сте различна. Единствената жена, която има значение за него. — Хоуп стана и ѝ подаде ръка. — Ние всички искаме той да има живота, за който си мечтае. Надявам се да се срещнем с вас отново в близко бъдеще.

Хана пое ръката ѝ и я стисна.

— Би било хубаво.

— Когато пожелаете да си тръгнете, знайте, че има кола, която ви чака. — Хоуп се усмихна мило. — Довиждане, Хана.

— Довиждане. — Хана я проследи как излиза. След това внезапно усети, че не издържа повече. Провикна се: — Раната му... има ли още проблеми с нея?

Хоуп се върна.

— Накуцва леко, но ме уверява, че се оправя с всеки ден.

— Добре.

Хоуп понечи отново да тръгне.

— Знаете ли, ако се ожените за Гейбриъл, ще получите цялото му семейство като част от сделката. За човек, който си няма никого, това може да означава, че дори само за това си струва да опита.

— Наистина ли смятате, че би било добре за брат ви? Да се ожени за жена, която го иска заради семейството му?

— Никога не съм казвала, че го искате заради семейството му. Просто си помислих, че ще е удобно извинение за вас. — Хоуп се усмихна като жена, която разбира израженията на лицето и езика на тялото. — Определено е нещо, над което си струва да се замислите.

Хана изчака Хоуп да си тръгне, външната врата да се отвори и затвори, и да се увери, че е сама.

След това седна. Избърса в салфетката изпотените си ръце. Пое си въздух. Придърпа албума със снимки към себе си, отвори първата страница... и се взря в тъмнозелените очи на младия Гейбриъл.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

— Мисля, че ще искате да видите това. — Секретарката на Гейбриъл сложи едно писмо пред него на бюрото.

Той погледна към бланката, след това вдигна поглед към госпожа Мартинес.

— Защо ми е да чета някаква си молба за пари от Тексаския университет?

— Не е молба за пари. Молят ви да дадете препоръка за една тяхна студентка.

Той се намръщи.

— Препоръка? За кого?

— Прочетете и ще видите. — Госпожа Мартинес, обикновено строга и сдържана, почти танцуваше от радост. — Тази умна млада дама е кандидатствала и е била приета в тяхната магистърска програма за подготовка на асистенти на лекари.

Той взе писмото и зачете. В думите имаше логика, но не си позволи да повярва, че е истина. Така че започна да чете отново. За пръв път от месеци си пое дълбоко и свободно въздух. Вдигна очи към секретарката си, която работеше при него от шест години. Тя бе достатъчно възрастна, за да му бъде баба и му беше давала кураж през последните четири месеца. С напрегнатост, която обикновено пазеше за трудни ситуации, свързани със сигурността, той произнесе:

— Ако можете да ми кажете къде е тя сега, ще увелича двойно заплатата ви.

— Доколкото разбрах, госпожица Грейс се мести в жилищния блок на „Саут Брейсууд“.

— Благодаря. — Ставайки, той завъртя госпожа Мартинес в широк кръг, целуна я по двете бузи, грабна якето си от облегалката на стола и излезе. — Благодаря ви!

* * *

Хана прочете надрасканото с черен маркер — кухня — взе малкия кашон, сложи го на плата и се върна при камиона, паркиран на тротоара. Беше прекарала повече от час, питайки се дали върши правилното нещо като се връща в Хюстън, дали Гейбриъл е получил писмото от Тексаския университет, дали изобщо е забелязал или тя трябваше да събере кураж, да отиде в офиса му и да му обясни, че може би е прав, че може би го обича, но че беше дразнещо за мъж да приема нещата за дадени...

Някакъв човек се изкачваше по стъпалата, лицето му бе наполовина скрито от кутията в ръцете му.

Тя спря. Отстъпи встрани. Направи му път. Гледаше го как се изкачва. И осъзна, че това е *нейния* кашон и че той й изглежда някак много познат. *Много* познат. И много... неин.

Значи беше получил писмото и това бе неговият отговор. Слава богу.

— Гейбриъл! — Тя хукна след него. — Какво за бога правиш тук?

— Помагам ти да се нанесеш. — Той отвори вратата с крак и влезе в апартамента ѝ.

Тя застана на прага и вдигна брадичка към него, макар че той не би могъл да я види.

Изглежда добре. Здрав. Наистина изглежда добре.

Гейбриъл остави кашона на масичката за кафе и понечи да се обърне към нея.

Тогава тя осъзна, че още не е готова за тази конфронтация. Не че беше страхливка, но се нуждаеше от няколко минути, за да събере мислите си.

Завъртя се и забърза надолу към камиона. Вярно, че бе имала месеци да обмисли, но сега, когато той бе тук, тя се почувства... не точно уплашена, а по-скоро нервна. Напрегната. Изпълнена с надежда, една толкова дълго лелеяна надежда, която не си бе позволявала да изпита. Да пренася кашони с вещи вероятно беше по-добра идея, отколкото да изтича нагоре по стъпалата и да го целува, докато останат само неговият аромат, неговото докосване, усещането на кожата му под върховете на пръстите ѝ, тласъкът на неговото тяло в нейното...

Не. Не мисли за това. Идеята е лоша. Защото те трябваше първо да говорят.

Гейбриъл трябваше да даде някакво обяснение.

Един внушителен чернокож тип отиваше до камиона, вземаше кашони и мебели и ги носеше отпред.

— Даниел. Виждам, че Гейбриъл е довел целия екип.

— Хана стоеше с ръце на кръста и го гледаше с престорена строгост.

Той обаче не беше впечатлен.

— Здравсти, госпожице Хана. Добре дошли в Хюстън.

— Даниел посочи към кашона отпред. — Вземете го. Това са чаршафи. Разопакувайте ги и си оправете леглото, така че да има къде да се отпуснете вечерта, когато свършите.

Тя го изгледа.

— Повярвайте ми — каза той. — После ще ми благодарите.

Тя вдигна кашона и тръгна нагоре. Размина се с Гейбриъл.

Беше отслабнал може би със седем-осем килограма, но в раменете изглеждаше огромен. Сякаш докато бе чакал кракът му да се оправи, бе вдигал тежести.

Имаше логика. Тя бе прекарала времето си, лекувайки счупената си гръдна кост, с ходене по осем километра на ден. В резултат бе станала по-здрава и по-мускулиста. Гейбриъл не го знаеше, но тя можеше да смачка мъж между бедрата си.

Той сигурно нямаше да има нищо против.

Тя оправи леглото, и съвсем не защото искаше да се търкулне на матрака с Гейбриъл, а защото Даниел все пак беше прав. Когато денят свършеше, щеше да е изтощена и да се нуждае от място, където да спи.

Преди да може да слезе отново долу, трябваше да изчака, докато Даниел и Гейбриъл завият с новата й маса от „Икеа“ около ъгъла на сградата и над перилата на стълбите.

Гейбриъл куцаше. Леко. Почти недоловимо. Но все пак куцаше.

Глупав човек. Беше толкова глупав. Защото щом показваше изобщо *някакъв* знак за слабост, това означаваше, че го боли много.

Тя спря в кухнята, откри чайника и го включи да кипне вода.

Той също спря на прага и я загледа. Изсеченото му лице й беше близко, по-скъпо, отколкото й се искаше да признае, а гладът в зелените му очи накара дъха й да спре. Но гласът му прозвуча прозаично, когато попита:

— Студен чай ли правиш? Защото мога да убия човек за чаша хубав студен чай.

Тя погледна към котлона. Канеше се да запари горещ чай, но...

— Мога да направя студен. — Не се бе сетила, но студеният чай щеше да е по-подходящ в този топъл, задушен януарски ден.

Той уморено се отпусна на стола до шкафа.

— Следващия път, когато ми правиш студен чай, трябва да използваш „Лусиан“. Той е най-хубав.

— Следващият път?

— Следващият път — повтори той.

— Ще се помъча да го запомня.

— Благодаря. — Дори да бе забелязал сарказма, не го показва по никакъв начин.

Когато намери кутийката с пликчета чай тя осъзна, че единствените звуци в кухнята бяха от водата, която бе започнала да се загрева и собственото ѝ дишане.

Гейбриъл я наблюдаваше, тя чувстваше погледа му толкова ясно, колкото и в онези дни в къщата „Балфур“, когато я бе следил с видеокамерите си. Нахълтвайки в нейното уединение. Изучавайки я прекалено добре.

Той чакаше и чакаше, тя също чакаше. Имаше прекалено много за казване, всичко това беше толкова трудно и трябваше да го направят по правилния начин. Ако не успееш, наказанието беше прекалено голямо, за да може да се понесе.

Това беше техният шанс.

— Виж... — започна тя.

— Ето ни най-после тук... — каза той в същото време.

И тя усети магичните искрици на шампанското в кръвта си.

— Ти започни — подкани го тя.

Той наклони глава, гласът му беше топъл и дълбок. И леко несигурен.

— Ето ни тук. Не ни остава нищо друго, освен да говорим. Така че... би ли говорила с мен?

— Само ако си готов да ми обясниш нещо. — Тя не възнамеряваше да прозвучи толкова войнствено. Но така се беше получило.

— Искаш да знаеш защо съм повярвал на Карик за теб? — Беше плашещо колко точно знаеше какво я безпокои най-много.

— Да. Да! — Раздразнението и смущението ѝ се върнаха отново и тя се обърна към него. — Защо толкова умен и проникателен мъж като теб взе неговата дума за истина пред моята?

Гейбриъл стана и закуцука към нея. Наведе се, настоявайки безмълвно тя да погледне към него, да го изслуша.

— Знам какво е любов. Наистина. Виждал съм го. Чувствал съм го. Имах приемно семейство, което ме обичаше и което и аз обичах. Виждам сестрите ми със съпрузите и децата им и почти успявам да сгрея сърцето си на пламъка на тяхната любов. Почти. Но това не е същият вид любов, която чувствам, когато те гледам, когато мисля за теб. Знаеш ли, когато в началото Карик ми показа твоя снимка, усетих нещо да ме пронизва. Жената, която той ми каза, че е крадла и ку... — Той млъкна.

— О, не спирай сега. — Хана махна с ръка. — Курва. Казал ти е, че съм курва и ти си му повярвал.

— Да. — Гейбриъл продължаваше да говори тихо, обяснявайки, без да се извинява или настоява, което я накара да се заслуша. — Повярвах му, защото ми беше брат. Бях прекарал съзнателния си живот фокусиран върху това да намеря баща си и семейството си, не защото приемното ми семейство не ми е било достатъчно, не защото не ми е стигала любовта им, а защото ме преследваше споменът за майка ми и за това колко... ужасна беше. Отчаяна. Тя беше отчаяна. Мислех си... мечтаех си, че може би ме е отвлякла далеч от един добър човек, който би се радвал да съм му син. Мислех си, че ако семейството ми е добро, за мен има шанс.

Поразена, Хана попита:

— Какво си мислел, че ще се случи, ако произхождаш от *лошо* семейство? Да не си мислел, че внезапно ще се побъркаш, ще грабнеш един автомат и ще започнеш да избиваш хора?

— Сега звучи тъпо, нали? — Той закуцука отново, приближи се до прозореца и погледна към съседната секция тухлени апартаменти.

Тя го последва, гневейки се още повече, докато говори:

— Гейбриъл, не помисли ли колко е тъпо да наемеш медицинска сестра да се грижи за теб, при положение че си ранен толкова зле, сестра, която вярваш, че е убила един от своите пациенти? Един или

повече? Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувала. — Тя не знаеше кое я вбесява повече — че е повярвал, че тя е убила госпожа Манли, или че е бил дотолкова глупав да я наеме, при положение че го е вярвал.

— Обикновено не съм глупак.

— Но този път си бил.

— Бил ли съм? — Никога не го бе виждала разочустван, но внезапно той се обърна към нея, надвеси се над нея. — Бил ли съм?

— Щом си повярвал...

— Повярвал ли съм?

Беше я хванал в капан. Навираше в лицето ѝ факт, който тя в гнева си не искаше да гледа. Гейбриъл никога не би я наел, ако наистина е вярвал, че е извършила убийство. Би я качил в колата си, би я закарал в полицията и би я предал.

Хващайки китката ѝ, той я завъртя към себе си.

— Независимо колко често Карик ми казваше, че си престъпница, независимо колко ужасни бяха доказателствата срещу теб, аз не можах да повярвам напълно. Видях те с госпожа Манли. Тя не беше глупава жена, наблюдавах те как се отнасяш към нея и как тя се отнася към теб. И видях колко презира собствения си син. — Сега той бе обгърнал напълно Хана с ръце и гледаше надолу към нея, борейки се отчаяно да получи прошка. — Първия път, когато те видях на снимка, разбрах, че виждам жената на мечтите си. Всичко в теб беше перфектно. Но мечтите ми се бяха разбивали на прах много пъти преди и се усъмних. Погледнах Карик и видях онова, което исках да видя. Желанието да имам идеалното семейство замъгли инстинктите и наблюдателността ми.

— Не забравяй да използваш за оправдание и загубата на лиценза ми за медицинска сестра — подигра му се тя, след това осъзна, че се мъчи да убеди сама себе си.

От близостта му раздражението ѝ започна да се топи — а това не биваше да става. Тя се опита да се отскубне от ръцете му.

Той я задържа.

— Остави ме да довърша. После ако искаш ще си ида и ще те оставя. Само ми позволи... да се извиня.

— Мъжете не се извиняват — каза тя равно. — Работила съм с достатъчно мъже, за да знам — мъж не се извинява. Независимо колко

е виновен или какъв негодник е бил.

— Тогава ще се наложи да останеш и да чуеш. Това може никога повече да не се случи.

По дяволите. Биваше си го.

— Давай — каза тя неохотно.

— Искаш мъж, който да не те лъже, а аз те излъгах по всички възможни параграфи. Излъгах те за това кой съм. Излъгах те за това какво искам от теб. Излъгах те с тялото си и с думите си.

— Откъде знаеш какво искам в един мъж?

Той не отговори на въпроса ѝ. Разбира се, че нямаше да отговори. Знаеше, защото я беше шпионирал. Тя се зачерви от гняв за пореден път. Той продължи да говори.

— Искаш мъж, който няма да те използва за свои собствени цели. Аз го направих. Използвах те, за да разкрия истината и едва не те убих. — Ръцете му се разтрепериха леко. Той я погледна, зелените му очи бяха изпълнени с болка и разкаяние.

Не бързаше с думите. Те излизаха бавно, предпазливо, сякаш беше обмислял речта си хиляди пъти, а едва доловимият му тексаски провлачен говор я накара да изпита топло чувство към него... и да пламне. Да остане без дъх.

— Когато Карик те простреля... Цял живот съм мислил, че гневът вътре в мен е най-големият враг, който трябва да бъде контролиран, от който трябва да се очистя. Но в онзи момент осъзнах, че за този гняв си има основателна причина — бил е вложен в мен, за да мога да го пусна и да убия човека, който те е наранил.

Някъде в дълбините на подсъзнанието си тя бе чула звука от стоварващите се юмруци на Гейбриъл по лицето на Карик и сега трепна при спомена.

— Той не е мъртъв — каза Гейбриъл, — и съжалявам за това.

— Все пак ти е брат.

— За това също съжалявам. — Треморът в ръцете му се успокои, но очите му продължаваха да гледат измъчено. — Всяка нощ съзнанието ми се връща онзи момент, когато той вдигна оръжието си, и се опитвам да застана между вас, но всяка нощ се оказвам недостатъчно бърз и ти се свличаш долу... — Ръцете му се стегнаха около ребрата ѝ. — Никой от кошмарите ми не може да се сравни с това. Никой от тях не е толкова мъчителен.

Не беше ѝ хрумвало, че неговите кошмари могат да бъдат същите като нейните. Но нейните бяха за една друга стрелба, на една улица по-надолу от „Уол Март“, където живият плет бе толкова гъст и зелен, когато проектът внезапно изстрел, а тя не реагира достатъчно бързо, за да спаси Гейбриъл...

Ръцете му се отпуснаха да хванат нейните, а дълбокият му глас беше дрезгав и топъл, когато произнесе:

— Хана, искам да се омъжиш за мен и да ми позволиш да поправа всичките глупости, които съм извършил.

— Това предложение за брак ли е? — Защото бе прозвучало плашещо реално.

— Не, само намек. Когато наистина ти предложи, се каня да падна на колене.

— Ще ми хареса.

— Така мисля и аз, а тренировките, както твърдят братята ми, ще ме направят добър.

Хана се засмя несигурно и се запита дали не се шегува.

— Сестрите ти ми казаха да се омъжа за теб заради парите ти.

— Сестрите ми са интригантки. — Като забодее нос в косата ѝ, той вдъхна дълбоко, сякаш откриваше наново аромата ѝ след месеци лишения.

— Едни много мили интригантки. — Тя отпусна глава на рамото му и се притисна към него. Той не беше единственият, прекарал в лишения.

— Да, аз наистина имам много пари. — Явно не се беше паникьосал от идеята тя да се омъжи заради тях.

— Хоуп, освен това подхвърли, че ако се омъжа за теб, ще стана част от вашето голямо семейство.

— Понякога голямото семейство е нещо хубаво. Понякога... не чак толкова. Както например, когато се държат интригантски. — Той прозвуча леко развеселено. — Искаш ли да знаеш защо мисля, че трябва да се омъжиш за мен?

Тя погледна нагоре.

— Защо? — беззвучно попита.

— Защото когато се моля, започвам с името ти и завършвам пак с него. Когато дишам, дишам за теб. Всяко нещо, което казвам, всяко хубаво нещо, което правя, правя, защото знам, че те има на този свят и

аз... аз те обичам. — Той ѝ се усмихна с устните си, с очите си... с душата си.

Накара я да се почувства така, сякаш сърцето ѝ се разширява и изпълва целия ѝ гръден кош, топли я, лекува я.

Тя повдигна глава.

Той се наведе.

Устните им се докоснаха.

В този момент чайникът изсвири пронизително.

Двамата се пуснаха.

— Не се безпокойте, госпожице Хана. — Тя подскочи при звука от гласа на Даниел, застанал на прага.

Гейбриъл я стисна още по-здраво и погледна към своя подчинен и приятел.

Даниел влезе толкова бързо и се ухили толкова широко, че беше ясно, че е подслушвал зад вратата.

— Аз ще се погрижа.

Гейбриъл го следеше с очи как налива водата в чая.

— Даниел е свързан с интригантското семейство.

— Виждам. — Хана беше развеселена... и разочарована.

— Само исках да хвана водата, преди да е изкипяла. — Даниел отвори хладилника. Беше празен. — Ще отида до магазина и ще купя лед. Трябва ли ви нещо друго, госпожице Хана?

— Мляко — отговори бързо Хана. — Хляб. Банани... Да направя ли списък?

— Може би е добра идея. — Даниел погледна Гейбриъл и трепна. — А може би това трябва да почака за по-нататък? Лед, мляко, хляб, банани. Всичко, за което се сетя, че може да ви е необходимо. — Той погледна часовника си. — Ще се върна след трийсет минути.

— Не бързай — погледна го настойчиво Гейбриъл.

Даниел се засмя и затвори вратата след себе си.

— Той е добър човек. — Хана се отпусна в прегръдката на Гейбриъл.

— Нещо повече от добър, не е злопаметен.

— Не е злопаметен?

— Никога няма да чуе края на историята за това как му закопча белезници. Останалите охранители му се подиграват през цялото време. — Гейбриъл стегна хватката си около нея. — Аз ги окуражавам.

— Това беше едно хубаво сритване на задника от моя страна, нали? — Тя погледна лицето му, прибра косата на слепоочията му и изпита желание да го целуне веднага.

— Ти си легенда. — По широките му скули се разля гордост, повдигна ъгълчетата на устните му, проблесна в зелените му очи. — Закопча белезници на Даниел Хауърд, а мен хвана с ласо.

— Защо вие, тексасци, използвате толкова този израз? — Тя застина. — Не съм те хванала с ласо!

— Хвана ме с ласо като дългокрако теле. — Той я прегърна и опря чело в нейното. — За щастие, когато ти държиш другия край на ласото, двамата сме хванати стегнато. Така ли е?

Тя се предаде.

— Така е.

— Защото аз те обичам и ти...

— И аз те обичам.

— Кажете го пак.

Тя се засмя и избърса сантименталната влага от очите си.

— Обичам те.

— Ще се омъжиш ли тогава за мен?

Тя сдържа дъха си и усети, че губи здравия си разсъдък.

— В някакъв момент през следващата година, след като свикна в магистърската програма, ще се измъкнем и ще се оженим...

Той я целуна и възрази:

— Ще се омъжиш за мен това лято в ранчото в присъствието на цялото ми семейство.

— Никога не се отказваш от своето, знаеш ли. — Тя му се намръщи.

— Определено не. — Той отметна косата от челото ѝ. Целуна бузата ѝ, носа ѝ, устните. — А когато се ожения ще съм кротък и послушен съпруг.

Спомняйки си братята му и техните съпруги, Хана не знаеше дали да вярва на думите му.

— Хей. — Гейбриъл я притисна още по-здраво към себе си. — Надникнах в спалнята. Явно си оправила леглото.

— Гейбриъл, нямам време за глупости. Чака ме местене.

— Моите роднини — интриганти ще се радват да участват в пренасянето на кашоните. Ще им се обадя... по-късно. — Той я поведе

заднишком към спалнята, спирайки колкото да я целуне отново.

— Гейбриъл — извика тя и въздъхна, отвърщайки му на целувката.

Когато Даниел се върна с голяма торба от бакалията, отвори вратата много внимателно. Ослуша се, после с усмивка я затвори отново и се зае с охранителните си задължения.

До вечерта, когато сестрите Прескот, братята Манли и техните съпрузи, съпруги и деца пристигнаха, никой не обезпокои Гейбриъл и Хана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.